

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

af O. D. Lütken.

Huus- og Skole-sangbog eller 266 lystige og alvorlige Viser og Sange, samlede for Venner af uskyldig Munterhed og ægte Dyd og især for brave Skolelærere og flinke Skolebørn

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : trykt ... paa Udgiverens Forlag, 1818

Fysiske størrelse | Physical extent:

XIV, 298 s.

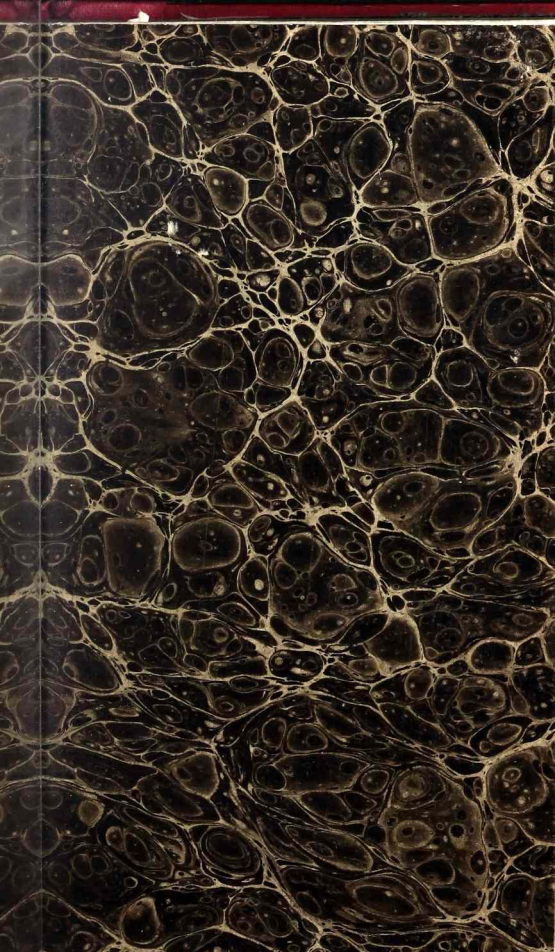
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

53, - 142.

+ REX

THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY

ASTOR LENOX TILDEN FOUNDATION

500 N. 5TH ST. NEW YORK, N. Y.

1897

THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY

ASTOR LENOX TILDEN FOUNDATION

500 N. 5TH ST. NEW YORK, N. Y.

1897

Huus- og Skole-Sangbog

eller

266 lystige og alvorlige

Viser og Sange,

samlede

for Venner af ustyldig Munterhed og ægte Dyd

og især

for brave Skolelærere og slette Skolebørn

af

D. D. Pürken,

theologisk Kandidat og Lærer ved Kjøbenhavns
Latinskole.

Kjøbenhavn 1818.

Trykt, med det kongl. Landhuusholdningselskabs
Aanderstøttelse, paa Udgiverens Forlag,
hos Th. G. Kangel.

Foresindring.

Denne Samling af Folke- og Almuesange, hvo-
 til jeg i en Indbydelse i December, Hæftet af
 Athene for 1813 bad om Bidrag, og hvorpaa
 jeg i Foraaret 1817 indbød til Subscription, ude-
 kommer nu ved det kongelige danske Landhuusholde-
 ningselskabs Bistand, for hvilken jeg herved aflægger,
 saavel det hele ærede Selskab ialmindelighed, som
 dets høie Præsident isærdeleshed, min skyldige Tak-
 sigelse. Selskabet besluttede nemlig, efter at have
 haft mit Manuscript til Bedømmelse, at modtage
 Exemplarer for 400 Rbd. R. B., og udbetale mig
 disse Penge forudsviis. Jeg saae mig da saaledes
 istand til at udgive Texterne; men at lade Melo-
 dierne udkomme med det samme, som jeg havde
 ønsket, blev mig ikke mueligt; thi dengang Tryk-
 ningen begyndte, og jeg altsaa maatte indkjøbe Pa-
 piret og slutte Accord om Trykkerlønnen, vare begge
 Dele endnu saa dyre, at de medtog langt mere
 end de ovennævnte 400 Rbd. R. B. Imidlertid
 ligge Melodier til hele Samlingen, af hvilke de

flESTE ere udsatte for 2 eller 3 Syngestemmer i smaa
 per Harmonie af Hr. Andersen, Musikk lærer ved
 Seminariet paa Toenstrup, færdige til Trykken; og
 saasnart jeg enten dertil kan erholde nogen Under-
 støttelse, eller der for affatte Exemplarer af Texterne
 kan indkomme saa meget, at det bliver mig muligt
 at udgive dem, skulde de udkomme. Det er disse
 Melodier, der have kostet mig det meste Arbeid at
 samle, og som skulde udgjøre min Bisebogs væsent-
 ligste Fortrin, uden hvilket dens egentlige Bimed
 det ikke kan opnaaes, og jeg veed, at saalænge de
 endnu ikke ere udkomne, er der lidet eller intet ud-
 rettet. Jeg skal derfor stræbe alt hvad det er mig
 muligt, at faae dem udgivne.

Det indskrænkede Arketal har nødt mig til at
 udelade mange Sange, som først vare bestemte til
 at optages i Samlingen, uagtet Skriften, for at
 spare paa Rummet, er valgt saa fin, at jeg veed
 den vil falde gamle Dine besværlig, og Versene ere
 satte i den for mange af de finere Læsere og Læser-
 inder stødende Psalmeform.

Saa ofte jeg har vidst Forfatterens Navn, er
 det tilføjet umiddelbart under Sangen. Ved Over-
 sættelser har jeg ikke anført den fremmede Forfatters,
 men den danske Oversætters Navn, som det jeg
 troede meest interesserede danske Læsere. De allers

feste af de Sange, under hvilke mit eget Staan-
skaar, ere saaledes Oversættelser eller Efterligninger,
til hvilke Originalerne kunne findes i milbheimisches
Biederbuch, der ogsaa ihenseende til Inddelingen og
Ordringen har været mit Mønster.

At jeg i Valget af de Sange, jeg har op-
taget, ikke kan have truffet Alles Smag, indseer jeg
vel. Af de mange gode Driffliser og Selstabs-
sange, vi have, har jeg optaget meget faa, da de
deels kunne ansees at være befjendte nok, deels ikke
passe til Bogens Hovedformaal. Af de mange
fjønne Sange, som findes i Seminaristernes Sang-
bog paa Toenstrup, har det indskrænkede Rum kun
tilladt mig at optage faa; men jeg trøster mig
med, at de øvrige, ved Hjælp af de færevne Exem-
plarer af Bisebøger, som næsten enhver Seminarist
fører med sig fra Seminariet, vil kunne vorde ud-
bredte. Hvor mit Valg ikke anderledes synes at
kunne forsvares, haaber jeg at Melodierne, naar de
udkomme, ville retfærdiggjøre det.

Mit inderligste Ønske er nu, at disse Viser og
Sange ret ofte maa blive sungne af tilfredse og
glade Menneſter, og saaledes tjene til at opvække
og vedligeholde Tilfredshed, Munterhed og Glæde i
Skoler, Familier og Vennelag.

Udgiveren.

Der er ingen Tvivl om, at mange Spiret til herlige Dyder findes i saadanne Gemyttter, som blive rørte af Musiken; men de, som ingen Gøelse have derfor, mener jeg, ere Klodser og Stene lige.

Hvo der foragter Musiken, som da alle Sværmere gjøre, med ham er jeg ikke tilfreds; thi Musiken er en Guds Gave, og ikke en Menneſſe-Gave. Den fordriver ogsaa Djævelen, og gjør Menneſſene muntre. Man forglemmer derved al Brede, Ukydſthed, Hofart og andre Laſter. Jeg giver Musiken den høieſte Ære og næſte Plads efter Theologien; og man ſeer hvorledes David og alle Hellige have bragt deres gudsfrægtige Tanker i Vers, Rim og Sang.

Musiken har jeg altid haft kjær. Hvo der kan denne Kunſt, han har et godt naturligt Anlæg, er ſkillet til Alt. Man maa nødvendigviis beholde Muſik i Skolerne; en Skolelærer maa kunne ſynge, ellers anſeer jeg ham ikke for Noget.

Dr. Martin Luther.

I n d h o l d.

Indledning No. 1.

Førſte Deel. Verdens Herlighed.

Solen	No. 2.	Havet	No. 5.
Stjernerne	3.	Bællen	6.
Jorden	4.	Blomſterne,	7—12.

Globen	No. 13.	Sommeren	No. 33-37.
Fuglene	14.	Høsten	38-40.
Morgenen	15-18.	Efteraaret	41-42.
Aftenen	19-22.	Vinteren	43-44.
Middagen	23-24.	Skateleberen	45-46.
Vaaren	25-32.	Nytaaer	47-49.

Anden Deel. Mennesket, dets Dyder, Laster, Haab, Glæde og forskjellige Aldere.

Mennesket	No. 50.	Neisomhed	No. 75.
Gjelen	51.	Haabet	76-79.
Sandhed	52.	Beslignelserne	80.
Alfald	53-54.	Glæde	81-89.
Urlighed	55.	Tilfredshed	90-92.
Lotteriet	56.	Livets Aldere	93-94.
Dyd	57.	Buggeviser	95-101.
Stolthed	58.	Barndommen	102-104.
Brede	59.	Ungdommen	105.
Overmod	60.	Kjærlighed	106-126.
Troskab	61-63.	Ægteskanden	127-134.
Tro i Lidelser	64-65.	Alderdommen	135-138.
Belgjerenhed	66-74.		

Tredie Deel. Mennesket i Selskab med sine Lige: som Ven, Staldbroder, Statsborger, Laugsbroder, indtil Graven

Venskab	No. 139.	Haandværksfoendenes	
Selskabsange	140-142.	Afskeedsang	No. 223.
Balsange	142-145.	Ved Mesterskabet	224.
Drikkeviser	146-147.	Muurmesteren	225.
Nordbo. Sang	148.	Tømmersvenden	225.
Fædrelandsstjær- lighed	149-157.	Gnedkeren	226.
Anden April	158.	Skomageren	228-229.
Soldater. Sang	159-172.	Skredderen	230-231.
Sømandsang	173-184.	Smeden	232.
Landmanden	185-193.	Mølleren	233.
Særskildte Lands- bysfolk	194-100.	Bageren	234-235.
Hørrustningen	201.	Skorstensfeieren	236.
Spindeviser	202-206.	Kjærtilbereren	237.
Strikkeviser	207-208.	Lirendreieren	238.
Ved Entetiet	209.	Githarspilleren	239-240.
Blegersten	210.	Bjergmanden	241-242.
Bæverpiigen	211.	En Skolelærers Sang	243.
Ved Hestetten	212.	Seminarist. Sang	244.
Lærkeren	213.	For Religiønslærere	245.
Jægerviser	214-215.	For Jøderne	246.
Fuglesvænger	216.	Landsbyskirkegaar. den	247-248.
Røviser	217-118.	Graveren	249-250.
Fiskerisviser	219-222.	Graven og Udsigt i det tilkommende Liv	251-266.

Alphabetisk Register.

Alf Harald den gisffe Kong Magnus	No. 62.
Alf prægtigt Huus og Drickelag	243.
Alt Frihed! sode Frihedsstand!	134.
Alt Digt're, hvis Minde	93.
Alt forbandtes Skal til Støv	251.
Alt glimrende bæver	25.
Alt doe Naturen alle bød	160.
Alt høre Gjanteris tomme Roes	75.
Alt Ladhed er parret med Smerte	194.
Alt være Soldat er dog ikke saa slemt	159.
Bedre at leve blandt iisflædte Bjerger	148.
Bedste Moder! vredes ikke	117.
Blide Gang, mistundelig	1.
Blæsten i vor Skorsteen tuder	43.
Brødre! hvorfor flyde	64.
Brødre! nu op at stride	171.
Brødre op, drikker Viin	141.
Brødre! vi maa Afseef tage	223.
Danevang med grønne Bred	151.
Datter af de rene Dyder	54.
Den hese Landsby samler sig	125.
Den stjenne store Dagens Etjerne	19.
Den vilde Blomst jeg gjerne seer	11.
Der er en ung Kone, heel munter	130.
Der ginge to Jomfruer bolde	116.
Dersom du vil fri og let	14.

Der var en Tid, da jeg var meget lille . . .	No. 104.
Det høie Nords de raske Helte . . .	178.
Det var den svenske Karl Gustav . . .	63.
Dig til Nyttte Møllen stoar . . .	233.
Du Dannemarks-Flag . . .	176.
Du Plet af Jord, hvor Livets Stemme . . .	149.
Du, som vor Dei omsvæver . . .	78.
Dybt Elogen bruser og Elogen gaar . . .	122.
Genjamt toner Lirens Klang . . .	241.
Ei Herreborg jeg ønsker mig . . .	237.
Ei, hvad skal den Gnisen til? . . .	144.
Ei Nordkanten hviner . . .	26.
Ei paa Marken brune Piger . . .	41.
Ei Glatte jeg søger . . .	198.
Elise løb i Marken om . . .	58.
Endnu har vi Sommer saa varm og saa blid . . .	37.
En Fuglefanger ser I her . . .	216.
En Landmand har stor Glæde . . .	185.
En Muskant, som spiller op . . .	235.
En Gemand med et modigt Brøst . . .	174.
Fjende, hastigt flygted' du . . .	172.
Fornaarets Spæde af Gartnerstens Haand . . .	7.
Forglem ei mig, naar Glæden dig indbyder . . .	119.
For Glæden i Venstab at finde . . .	89.
Fra Huus til Huus forskudt jeg Blinde leder . . .	71.
Frugtbare Marker og sebbgruede Gletter . . .	150.
Fru Magdal's græd paa sin sidste Vid Bred . . .	73.
Fryd dig ved Livet . . .	84.
Fædrenehellig, o straaftalte Hytte . . .	156.
Fædreland, held dine mandige Egne . . .	152.
For Dagfjer hvidner Himmelf . . .	215.
Glæd ved min Tishars Klang . . .	240.
Glæde, Lynglimt af det Høie . . .	88.
Gud er du Livets Elahermand . . .	192.
Gud glæde dig erindelig . . .	264.

Haab, du evigt grønne Haab	No. 76.
Hans lig sin gamle Fader hed	60.
Han, som kan ene Glæder skænke	67.
Har jeg engang Maalet fundet	264.
Har jeg min Vaad, mit Seil og mit Net	221.
Heisa Piger, en og hver!	145.
Held mig, at jeg en Snedker er	227.
Held mig, jeg blev en Bondemand	189.
Hellig forenet ved Borgeraand	167.
Her paa Bøllens klare Bølger	218.
Her hviler oft det Kjæreste	265.
Herr Thorvald, Hjem Gagne	59.
Herr Zinklar drog over salten Hav	164.
Herud i Mark, herud i Skov	196.
Her vaier du, o danste Slag!	173.
Himmelens Dronning, o herlige Sol!	2.
Hist, hvor Heien venligt straaer	74.
Hjulet løber, Tanen drager	205.
Hurra Kammerater, i Kampen vi gaar	169.
Hvad spørger jeg om Guds og Guld	92.
Hvad troer du Mennesket at være	50.
Hver Glædens Ven	82.
Hver ærlig Danst med henrykt Gjel	244.
Hvidne jebnt ved Solens Varme	210.
Hvi sjunges evigt om Spartaner	163.
Hvo er du, at jeg dig kan kjende	51.
Hvo lystig er, som jeg, kun han	85.
Hvo mig ei agter er en Nar	230.
Hvor Egen løbsfuld Arm udbreder	108.
Hvor herligt i det Dunkle	3.
Hvor let til Kamp det Sværd at drage	162.
Hvor snart lidet vil der til	91.
Hvor sødt i Sommeraftenstunden	21.
Hvo vilde sig med Griller plage	87.
Hvit løvs stat en Sommerfend	226.

Heit lyder Bedelskøllens Slag	No. 247.
Heit skal min Gang gjenskyde	242.
Hør nu, Datter kjære!	203.
I bare Skjorter gaar	212.
I Blomster saa røde, saa gule, saa blaa	110.
I Brødre, se Egen den blinker	45.
I dag vor Kest er Jubelsyd	27.
I Dalens Skjød en Hytte laar	63.
I femten Aars Alder da blev mig for trang	183.
I Junkere med Hjederhatte	195.
I medens saa jevnt mit Liv henrandt	238.
Immer safteligt du glide	6.
Ingen Hunger plager mig	200.
I Tempet vi med Andagt møde	40.
I Venner, mantræ var	157.
I Østen solbblaa Dagen smiler	109.
Jeg drømte jeg pleied' det vildens Hav	123.
Jeg elsked' en Pige, den Pige var skøn	114.
Jeg er ei skøn, men sund jeg er	107.
Jeg er en Jæger rask og brav	214.
Jeg er en Døberpige	211.
Jeg er saa fro, jeg er saa glad	193.
Jeg fremmed her til Eedet kom	69.
Jeg glad af Sengen reiser mig	105.
Jeg harer en Bugge	252.
Jeg murer saa fro	225.
Jeg synger og dandser og er nu saa fro	106.
Jeg tidligt op hver Morgen staar	209.
Jeg tæller fjerde Eneer af Aar	136.
Jeg vandrer fra By og til By	239.
Jeg var i min Ufsiddighed	126.
Jeg veed det Land, hvor hine Blomster gror	260.
Jeg veed hvor der nyler en rar lille Pige	102.
Jeg veed mod hver Bekymring den ypperligste Kur	170.
Jeg vil sige din Høitids Fryd	70.

Kom Brødre hid i Klunge	No. 228.
Kom hid og se, her Kisten staaer	250.
Kommer hid I Piger smaa	184.
Kommer, vi ville med dustende Krands og smykke	33.
Kong Christian stod ved høien Mast	179.
Kort Adeler var sig en Helt saa stærk	181.
Lad os Krands binde	103.
Lagt under Habet Golen stod	121.
Livet er tidt ved et Blomsterbeed signet	10.
Lustig og lys var hele Jorden	143.
Lyd vor Sang idag	224.
Lyslig den, der boer i samme Hytte	191.
Lyslig gif vor Høst forbi	39.
Lyslige Lille, din yndige Slummer	98.
Lystigt op, jeg er Johan	133.
Lær mig, o Skov, at visne glad	138.
Løb snelle Hjul, løb hurtigt om	202.
Mangel nær, dog drifter sig	129.
Man hører mangen En at sove	56.
Med Fiskergarnet jeg seiled'	219.
Med Sundhed veltilnøede	24.
Med Vinterens Minde forsoner	30.
Mellem Gravens Høie	259.
Middnattent Maane gif Skyen forbi	124.
Midt udi Skandens af spejllare Belger	217.
Mild aander alt Lysten og Himlen er blå	29.
Mildt som Morgensjernen smiler	97.
Min Iffe dækker Alders Sne	135.
Mit fulde Glas og Gangens raske Toner	140.
Naar Børn sig om mig slynge	118.
Naar Dagen gryer jeg glad opstaaer	236.
Naar engang jeg efter Kamp og Møie	137.
Naar engang min Time staaer	266.
Naar hele sit Livnet man nøie beseer	142.
Naar, naar vil du Fredens Engel svinge	77.

Nei, det er alle Oles Sang	186.
Nei, nei jeg vil ei leve meer	113.
Niels Ebbesen sidder med Gorg i Gind	165.
Nu Brødre og Søstre istemmer en Sang	94.
Nu Kasse paa Gang	213.
Nu rinder Solen op	17.
Nu smile paa ny	28.
Nu Venner, stemmer i en Sang	47.
Nys syldte Kjøen Sigrid	117.
Nyt Livets korte Diebliske	154.
O, den Kjenne, Kjenne Maj	31.
O, det er Kjent at stride som en Mand	168.
Og det var Mester Ole Bind	245.
Og Ole engang i Ginder sit	115.
O Gud seer Tak, jeg Bager er	234.
Om du Vei, naar den Gud ærer,	80.
O Morgensol, vi hilse dig	16.
Omtrent en Miil fra Kjøbenhavn	66.
Op Brødre, Timen lyder	48.
O Pigekil, her mine Gange	232.
O Pigen, jeg vædder	190.
Op, I Mennesker! forglemmer	246.
Op, muntert til Arbeid	15.
O Præstemand, Gud signe dig	127.
O Stine, Stine, al, du seer	231.
O vee mig, vee mig arme Mo	166.
O, vi mødes vist i Gædres Hjem	262.
Paa Søsterens Vei maa vændres med Mod	222.
Paa Rosenstør Aftenen	20.
Paa Tidens de rullende Bølger	49.
Pengerigdom har jeg ei	90.
Prægtigt gjennem Gloven toner	13.
Rolig blid er Dødens Slummer	253.
Roser du paa Veien stæe	86.
Rose, Vaarens Tøflerinde	8.

Rust, rust, rust	No. 201.
Saae du det Løb, som brat fra Grenen faldt . . .	42.
Saa lugter jeg Traad	207.
Saa maaen sin Elskede Rummer har holdt . . .	128.
Saa ventligt Gravene sig lukke	261.
See den lille Blomst, som smiler	9.
See den solklare Himmel	36.
See engang min raste Slut	100.
See Isen er borte og Vind'ren drog væk . . .	33.
See kun hvor Dagen sig herligt opklarer . . .	65.
See ned i Naade Himlens Fader	22.
Slig os, hvo lever fri som han	133.
Slig stolte Haab, som dine Byrder hæver . . .	5.
Skaal for den, som vil i Livets Vaar	147.
Skal jeg græmme mig i Len	112.
Skjønne Minka, Vren lyder	167.
Skjont er deene Dag fuldendt	132.
Smaa Violet, o hvor sødt	12.
Smilende Haab, du rosenklædte Engel . . .	79.
Snur min Nal, jeg har dig kjær	206.
Snurre, snurre, snurre	204.
Som Barnets Hjerter glæder sig	33.
Som Rilden sagte rinder hen	199.
Sorg for min Hjord	197.
Sorrig og Glæde de vandte tilhobe	263.
Sov min rare Pige	95.
Sov Pige kjær	99.
Spade, slink du grave	249.
Stille Sovn du nyder	96.
Stirrer ei i Graven ned	259.
Stjerne, som Algodhed tændte	52.
Stolt Comand han farer saa vide omkring . . .	175.
Straal i din Vældes fulde Pragt	153.
Synd Dreffjæg havde sig en Mand	61.
Syng dig, glæde Sang, fra Jorden	158.

Gørgeligt og dæmpet Klokken tæner	No. 248.
Tak, o Giver Tak	23.
Til fælleds Fred blandt Venner vi	155.
Til Glæde, til Glæde	81.
Tommeliden var sig en Mand saa spød	101.
Tordenstjolds And har besjælet min Tunge	182.
Tom i mit Bryst	139.
Ud fra frange Kvalme By	34.
Uhyre Jord, opsolgte Bolig	4.
Ung Grestes Vaar var frøderig	120.
Ukuld, vor Lyksalighed	53.
Vaagn op og slaae paa dine Strenge	18.
Vakkre Hustru, hedte Thore	131.
Ved Læsten jeg tiener mit rundelig' Bred	229.
Velkommen blide Commer hid	35.
Vi bringe dig med Sang og Dands	187.
Vi dandse, vi søøbe langs Jesens Krystal	46.
Vil du den sande Lykke finde	57.
Vinter vi have, o Julie see	44.
Viprer springe over Klinge	33.
Vist ingen Amazone	208.
Vi søøbe hid, vi søøbe did	220.
Vi Sømand gjør' ei mange Ord	180.
Vi Verdens Konger ere	146.
Vor Grav er dyb og rolig	255.
Vort Fædeland var altid rigt	177.
Være Fred med alle Gjele	256.
Være Fred med eder Alle	257.
Øv immer frofast Velighed	55.

Indledning.

I. Blide Sang! miskundelig, mægtigt klinge
dine Toner! Alle Hjerter hylde dig over alle
Jordens Zoner. Lyd! og idel Trylleries loffes
frem af Dal og Fjeld; :|: Lyd! og Kummer worde
Held; Lyd! og al vor Baande tier. :|:

2. Trindt om lave Hyttes Tag du ved Plov
og Lee henrykker; sødt i Philomeles Slag du
Naturens Fryd udtrykker. Mellem Skovens Lov
du bæver, Natten er ei stummel meer, :|: Frygten
viger, Haabet leer, og til Gud vor Aand du
hæver. :|:

3. Ton da Sang mod Veemods Harm, du
vor Glædes Udbrud være! Aand din Himmel i
vor Barm mens vi Livets Skæder bære! Og
naar Gud os Held bereder efter Møiens korte
Stund! :|: Væk os blide af Dødens Blund;
væk os op til Saligheder! :|:

P. H. Haste.

Første Deel.

Verdens Herlighed.

I. Solen.

2. Himlenes Dronning, o herlige Sol! Skarpeste Dine din Glæde ei kan taale, høieste And ei din Bane udmaale; o hvilke Under opdaged' dit Blik, mens du blandt Verdenes lysende gik; Etkerne saae du fremkomne heuvandre, Slægternes Jdræt og Skikke forandre; evig den samme, herlige Sol!

2. Himlenes Prydelse, deilige Sol! Du i din Skjønhed fremtræder, og smiler, og dig imøde alt Levende iler. Brægende Hjørde med Længsel dig see, Fuglen dig hilser fra grønnende Træ, Fiskenes Skarer sin Afgrund forlade, for i din Glæde sig at bølge og bade, Himlenes Prydelse, deilige Sol!

3. Jorderigs Glæde, fortryllende Sol! Sommer og Vinter af dit Skjød sig udgyder; Jorden med mangefold Skjønhed sig pryder. Laant er dens Skjønhed, din Pragt kan den har; Planterne aabne usynlige Kar, møttes med Lys, dine Straaler indsue, spille med tusinde Farver og lue. Jorderigs Glæde, fortryllende Sol!

4. Verdeners Trøst, o velgjørende Sol! For dig gaaer Lyset, dig Livet ledsager, Frugtbarhed vaagnet imøde dig drager; Bækken opløser sit Kolde Krystal, gyder sig fro over Elette og Dal. Lokket af dig, med ufattelig Vælde, Spirer frembrude fra glindsende Tjælde. Verdeners Trøst, o velgjørende Sol!

5. Herlige, Skjønne, velgjørende Sol! Stolt naar du stiger og blid naar du daler. Aftenens Lustning du vifter og svaler, venlig du viger for Kvægende Fred; sagtelig Natten gaaer frem i dit Tjed. Snart du opstiger for fremmede Zoner, atter modtages med jublende Toner. Herlige, Skjønne, velgjørende Sol!

J Rein.

II. Stjernerne.

3. Hvor herligt i det Dunkle, i Nattens kause Fred! naar Herrens Stjerner funkle fra Himmelbuen ned. Kom i det Frie Du Kjære, at skue Stjerners Hære, de store og de smaa hist i det sjerne Blaa.

3 See hist hvor Viren glimter og Ornens stærke Glæds! Hist Melkevei jeg skimter og her en Stjerne-Krands. See Frejas Rok dig vinke, de gyldne Vogne blinke, og Ebanen svømme maa i Himmelhavets Blaa.

3. O Stjerner store Kæmper, og bedre Verdens Bud! I Hjertets Ilco dæmper, og vidne

om vor Gud. Jeg stuer op 3 Klare til eders
lyse Skare, og Evighedens Lyst da bringer No
mit Bryst.

4. Naar ingen Balsom læger dit Hjertes dybe
Saar, og naar et Malurtbæger du af din Skjæbne
faaer; gaae ud da i det Dunkle, see Himlens
Stjerner sunke! din Smerte Lindring faaer, og
frit dit Hjerter slaaer.

5 Og naar den strænge Skjæbne os Elfte
skiller ad, sig Verden mod os væbne, ei ændse
hvad vi bad; da see vi i det Fjerne, hist mod
hiin lyse Stjerne, mod bedre Verdner hen, der,
der vi sees igjen.

O. D. Lütken.

III. Jorden.

Mel.: Waagn op og slaae paa dine Strænge.

4. Uhyre Jord! opfyldte Bolig! Hvad hol
der dig i Ligevægt? Du vælter om, men vælter
rolig med din utælte store Slægt; kan ingen
Grad af let og tungt dig veje fra din Middels
punkt?

2. Hvad bærer dig, at du ei vakler, kan du
ei synke store Krop? Hvo fyldte Lusten med Mis
ræsker? Hvo holder dig blandt disse op? Hvo
styrer saa din visse Gang, at Banen aldrig er
for trang?

3. Kan du ei falde ud og glide, og mod et
større støde an? Kan intet fra en anden Side
forhindre dig din Løbeplan? Nei! store Skæb
ning, tunge Last! du holdes ved Guds Kræfter fast.

4. Da bliver blandt Guds Almagts Under,
og ved hans Bink du vælter dig: det er den
Grund, hvorpaa du grunder det, som opholder
dig med mig; saa bliv og hæld dig til min Gud,
til Dommens Jld dig fordrer ud.

5. Da først skal Jordens Grundvold ryste,
og Stæder segne hen i Støv, hvor blodig seiers-
kronet Kyriste har kronet sig med visnet Løv, for-
gjæves ranet af den Jord, hvor ingen evig Palme
groer.

6. Men Gud skal Kongers Haand velsigne,
som bruge Sværdet ret og vel, og intet skal din
Glæde ligne, du, som veiledede en Sjæl; mens
Jorden ryster, syng du da det evige Halleluja!

7. Fra Jorde = Kloden skal jeg stige, og
glemme mine trætte Gjed, hoe trygt i hiint utors-
ligt Rige, hvor Guddom var fra Evighed; her er
min Tankes Himmelkreds, fald stolte Jord! jeg
er tilfreds.

III. Havet.

Mel.: den prægtig' Sol, som hele Verden glæder.

1. Gik stolte Hav, som dine Byrder hæver,
de Dødnings, som paa din Bølge bæver, og syns
besærdig' strøbe efter Havn, hvo bær din Last,
hvo bær den Flok, vi ynke, hvo bandt din Grund,
at du ei selv kan synke? Hvad er hans Navn?

2. Hvo lader dig i Lusten hvile, svømme?
Hvo gav dig Liv i dine føle Strømme? Hvo
kan befale dig, der, og hvorhen? Det aabne

Evælg mod graadig Afgrund raaber; men ved din' Bredd' du tæller dine Draaber, og gaaer igjen.

3. Du Hvalens stolte Kraft ei heller spæger, den med din Storm og vrede Bølger leger, midt i det søle Dyb, der er dens Gang, der Liv for den, og Havets Dyr tilhobe, ned til det Knyb, hvis Verden er en Draabe blandt Skum og Tang.

4. Selv sprænger du ei dine Fængselsdørre, men Jlden skal, den skal din Afgrund tørre, og stikke tørstig paa din bare Grund, naar Dybet selv, dit store Fortaads-kammer, i Volge-Bugt skal slaae med røde Flammer din hele Bund.

5. Blandt Jld og Vand og flere Almagts Strømme flod Havet ud, som Jlden skal udkomme; min Sjæl tilbedende kun raaber ud: Gud Zebaoth! Regenter uden Lige, som kan beseer dit grændseløse Rige, Du er min Gud!

V. Bækken.

6. Immer sagteligt Du glide, lille, Fjære, stille Bæk! Gjennem Blomsterengen stride Du mod Skovens grønne Hæk!

2. Blomster vander Du, de følge langs med Dine Bredder hen, og Din sagte klare Volge, hentykt jeg betragter den:

3. Mine Dage saa hensvinde, trygt for barske Stormes Brag! Sid som Du de maatte rinde paa en klar og sthefrie Dag!

4. Jeg i Aftensvalen hviler ved Din græs-
beklædte Bred; seer Din Bølge hvor den iler
mellem Blomsterne afsted.

5. Og Din sagte Rislen lukker mine Dine
sødt til Ro; og mens Du i Sovn mig vugger,
Nattergalen synger fro.

O. D. Lütken.

7. Foraarets Spæde af Gartnerstens Haand
tage J froe med taknemmelig Aand. Gjemmer i
Hjertet, hvad om dem J veed, da vil de smykke
Jert jordiske Fjed.

2. Skue af Kjærminder en blaanende Krands:
U skyld bebuder den himmelske Glæds. Blys-
som og stille Violerne her dustende tolke Beskæ-
denhed's Bærd.

3. Roserne røde er Skjønhed's Symbol,
vældig er Skjønhedens blændende Sol. Liljerne
hvide er Billed paa Dyd, Menneskets reneste
Lykke og Fryd.

4. Pige! saa hurtig som Rosen forgaaer,
hurtig forsvinder og Skjønhedens Aar; Fred i
dit Indre den varige Pryd, da har du Salighed,
Sindro og Fryd.

Blomsterne.

8. Rose, Baarens Tryllerinde, Yndling af Na-
turens Gud! Du til Blomsters Herskerinde kaa-

redes af Himlen ud. Over alle Jordens Egne
 Skjønnes Du tilbedelig; Længsel sukker alle vegne,
 hvor ei Diet møder Dig.

2. Blid din Vande dufter Bløde, Skjønhed
 mere Pragt du gav; Elskovs Throne, Omheds
 Gæde vorder din misundte Grav. Elskeren sit
 Hoved bøier over dit det visne Liig; end du falsk
 met ham fornøier, og saa glad han gemmer dig.

Forglemmigei.

9. See den lille Blomst, som smiler, hist
 paa Vandringsmandens Vei; naar hans Døie paa
 den hviler, :|: beder den: forglem mig ei! :|:

2. Blaa den er som Vaarens Himmel, uskyldes
 Billed paa vor Vei; meest blandt alle Blomsters
 Drimmel :|: elsker jeg en Glemmigei! :|:

3. Naar os Skjæbnens Haand strar over el-
 sket Ven paa Livets Vei, han i Afskedstimen
 giver :|: os til Pant en Glemmigei. :|:

4. Og naar evigt han bortdrager, gaaer til
 fjernest Kyst hans Vei, Hjertets Blomst hans Ven
 gjentager :|: o forglem, forglem mig ei! :|:

5. Naar os Savn og Veemod saare, naar
 vi øde see vor Vei, da er Blomstens Dug vor
 Taare :|: og den sukker glem mig ei. :|:

N. L. Bruun.

10. Livet er tidt ved et Blomsterbed lignet:
 mangeslags Uter i Bedet der groe; Himlen dem

alle for os har velsignet, lige fra Duggen til sildigste No.

2. Ungdom og Uffald og Sundhed omringe Livets den yndigt frembrændende Dag: See hvor de herlige Roser udspringe! Pluk dem og nyd dem, før Alder gjør svag!

3. Elskov har Gynd og en frødelig Emerte: Ynglingen mødes af Pigen saa bold; see, det er Mærten, som tryller vort Hjerte: nyd den før Alderens Viisdom gjør kold!

4. Salig hvem Gud i sin Miskund har givet een, ikkun een, men en redelig Ven! Evighedsblomsten forstjønner ham Livet: Held ham! I Himlen den spirer igjen.

5. Broder, saa lifligt de Blomster jo smile: Ol vi vil nyde hver Akt i vort Beed; da skal vi let i Cypress=Duft hoile, naar vore Sandser sig lægge til Fred.

P. H. Haste.

Marblomsten.

II. Den vilde Blomst jeg gjerne seer, lig Aftenstjernen mildt den leer fra ubesøgte Braa blandt spæde Straa.

2 Min Blomst et Billed er paa Dyd; den spirer kun til simpel Pryd for unavkundig Dal, og ei til Pral.

3. Af Middagsheden usforbrændt, og kun af
Hyrddepigen kjendt, den ønsker intet meer, og
muntert leer.

4. Du skjønné Blomst jeg plukker dig, din
friske Farve tryller mig; du fylder dette Bryst
med himmelsk Lyst.

Frankenau.

Violerne.

12. Emma Violer! o hvor sødt mellem Græs-
set ungt og blødt frem I blaane. Solen varmer
eders Luft, Beemod søger eders Duft af den blege
Maane.

2. Tæt I ved hverandre staae, Rødmænd i
det stærke Blaa sødt henviger. Herligt i den
unge Lund spætte I den grønne Bund; vinke
Egnens Piger.

3. O, men Kold er spæde Vaar! Sammens-
klynget tæt I staaer. Hvor I skjælve! Mago-
tesløs paa kolde Muld vil sig Uten medynksfuld
luunt om Eder hvælve.

4. Emmae Violer! Nei, o nei! Grumme
Storm skal længer ei Ier nedthynge. Her I ei
skal staae forladt; venligt om min Emmas Hat
vil jeg Eder slynge.

5. Om den Insegule Hund i en yndig Krands
saa rund eder boie O, hvor vil det svage
Skin have hendes Purpurkind og det sorte Die!

A. Ohlenschläger.

Skoven.

13. Prægtigt gennem Skoven toner Jægers
Raab og Hornets Klang, prægtigt under Egens
Kroner muntte Jægers raske Sang. Dig, o dig!
vil jeg besynge, dunkle Skov du trykker mig; du
min Sjæl kan blidt forynge; kunde jeg kun prise
dig!

2. Prægtigt stolte Bjergtop stiger op fra
Jord mod Himmelen, blidelig hist Bækken viger
gennem Blomsterengen hen; herligt gule Uger
praler, prænger fro med Som'rens Skat; mere
herligt Almagt taler dog, o Skov! i al din Nat.

3. Alle Væsners Ynde svinder, evig ny og
fjøn du er. Guders stjerne Bløder finder jeg i
dunkle Dæmring her. Kongens Have ikke ligner
dine Graners ranke Hær, dine Ege jeg velsigner,
dine Bøge har jeg kjær.

4. Naar nu Baaren ny dig fløder, 'er dit
Løb saa himmelskt fjønt, og mit drufne Die
glæder sig ved dit det milde Grønt; en utallig

Fuglestare føler Elskovs søde Jld, priser Gud,
 som dem bevare og saa vist opholde vil.

D. D. Lütken.

Fuglene.

14. Dersom du vil fri og let gjennemvandre
 Livet, Fuglene dig lære det, dem det Lod er givet.
 Tiden dem ei bliver lang, Sorgen de ei kjende,
 Dagen hilse de med Sang og med Sang den
 ende.

2. Hver en Dag for Fuglene har sin egen
 Plage; ingentid man dem skal see for imorgen
 Plage. Saa i Sammen svinde hen Vaar og Høst
 og Sommer; hver forglemmer Vinteren lige til
 den kommer.

3. Aldrig skinsyg Kjærlighed martrer Fugs-
 lens Dage; stedse lever den i Fred med sin omme
 Mage. Kort, hvis du vil fri og let gjennems-
 vandre Livet, Fuglene dig lære det, dem det Lod
 er givet.

N. L. Rahbek.

Morgensange.

15. Op, muntert til Arbeid! alt Solen ops-
 slaer, alt Duerne kurre, alt Dagterne slaer!

Hoit Lærken sig hæver, mod Eknen alt soæver.
Thi muntert til Arbeid! alt Solen opstaar!

2. Op, muntert til Arbeid! saa byder os
Pligt; hvortil har vi Hænder undtagen til sligt?
Emaafuglene synge, paa Kvistene gynge. Thi
muntert til Arbeid! saa byder os Pligt.

A. Shlenschlæger.

Mel.: Vi bringe dig med Sang og Dands.

16. O Morgensol! vi hilse dig ved kjære Dons
saa gladelig, beundrende din Glands. Hver Ekab-
ning om os fryder sig: hvor Høsten er paa Glæ-
der rig! O sletter den en Krands!

2. Ekue græsklædt Dal, stue kornrig Bang;
o Brødre offerer den en Sang! den offerer os langt
meer. Som Lærkens, skige hoit vor Priis; thi
Jorden er et Paradiis for hver som Glæden seer.

3. Vi see, vi føle, nyde den; den glade
Mand er Himlens Ven: lovpriser Himlens Gud!
Han skabte Sommer, Høst og Vaar, ham takke
vi for frugtbart Aar: hans Lovsang bryder ud!

4. Ham prise vi, hans Lov er stor; hans
Navn forkynder viden Jord; hvert Straa hans
Bidne er. Han signe os, vor Jord, vor Hest,
hver Ekabning fylde han med Lyst, som er hans
Gudhed værd!

J. Møller.

17. Nu rinder Solen op af Østerlide, forgnl-
der Klippens Top og Bjergets Side; vær glad
min Sjæl og lad din Stemme klinge, stig op fra
Jordens Bo, og med din Tak og Tro til Himlen
svinge!

2. Du bedst min Lærv og Trang, o Herre!
Kjender, tilmed er Lykkens Gang i dine Hænder,
og hvad mig tjener bedst i alle Maader, du det
tilforne seer: Min Sjæl! hvad vil du meer?
Lad Gud kun raade.

3. Skal jeg paa Jord og Land for Brødet
svede; skal jeg paa vilden Strand mit Brød op-
lede; skal jeg mit Sværd for Guld og Brød om-
spende: dog er jeg vis derpaa, min Gud skal med
mig gaae, min Lærv at sende.

4. Lad Landet deiligt staae af Frugt og
Grøde, lad Sandhed Frelgang faae og Retten
mode: Gud give mig min Deel med alle andre,
indtil jeg hos min Grav nedlægge skal min Stav
og heden vandre.

5. Lænd Lys og Glæde op i Kongens Sale,
hans Sol fra Vrens Top lad aldrig dale! Giv
Gud hans Raad Oplysning allevegne, at de med
god Forstand om dette Rige kan ret vel indhegne.

6. Jeg en Udlændings Mand, som mine
Fædre, boer her i fremmed Land, attræer et
bedre. Min Pilegrimstav jeg skal hængsle,
og gennem Tidens Stød, ja og den bittre Død
til Himlen trænge.

7. Da skal jeg mit god Nat med Glæde
sige, min Gud mig tager fat naar jeg skal stige
ned udi Dødens Dal og Gravens Gjemme, da
saaer jeg Trost og Raad, da endes Suk og Graad
med Englestemme.

Thomas Kingo.

18. Vaagn op og slaar paa dine Strenger, sjung
mig en deilig Morgensang, o kjære Sjæl! stat
op af Tenge, gjør med din Tak en Himmelgang:
stiig op mod høien Stjerneborg og glem saalænge
Verdens Sorg!

2. Velsigne Gud udaf det Høie mit Arbeid
og min sure Svædd: lad mig med Satans Klov
ei pleie, af Andres Blod gjør mig ei feed: vils
mig den Vei, hvor jeg skal gaae, udi din Frygt
mit Brød at faae.

3. Gud lægge Hæder, Priis og Ære paa
Kongen overflødelig: lad ham som David Kronen
bære, boi selv hans Hjerte efter dig; raadsfor du
selv hans høie Raad, at deres Værk gaaer vel i
Traad.

4. Jeg vil dog ei paa Verden bygge, om
Lykke end vil med mig staae; men alt som Da-
gen sig mon rygge, vil jeg min Sjæl og minde
paa, at Glasset rinder, Tiden gaaer og Evigheden
forestaaer.

Thomas Kingo.

Astenfange.

19. Den skjonne store Dagens Stjerne nu ned
bag Høien gled; kom Kone hid, jeg vilde gjerne
du tørred' af min Svød!

2. Vi gjerne kan vor Nadder tage ved dette
Ubletræ; her pleier Maden bedst at smage, og
her er Plads og Læ.

3. Slut paa vor Børneskole du kalde! jeg
dygtigt sulten er; lad og den mindste af dem alle
i Svøbet komme her.

4. Paa Kongens Bord man Meget sætter,
man siger jo han har fast alle Dage Gnefe Ret-
ter og Røge sød og rar.

5. Der er en egen Mand udkaaret, fra an-
det Arbeid fri, der sørger for at Mad frembaaret
og Diin bli'er skjænket i.

6. Gud lade Alt ham vel bekomme, han
vaager for sit Land, den kjære, eiegode, fromme,
utrættelige Mand!

7. Om vi end Herreskøft ei have, saa have
vi dog Brød og Smør, og Melk, den Herrens
Gave; hoot kan vi lide Nød?

8. Vi takke Gud, som os opholder og giver
Goden kjær, og glade aabent Laffel holder for
alle Stjerner's Hær.

9. Og Maanemanden hist med Kaalen seer
ned i vores Fad, sig ønsker Melken vist i Skaa-
len, og med os spise gad.

10. Na spiser, Born! med Lyst og Glæde,
og Gud velsigne Jer! See Maane fra dit høie
Sæde hvor lykkelig jeg er!

D. D. Lütken.

20. Paa Rosenstjer Aftenen fra Himlen
synker ned; Alt stunder nu til Hvile hen og Alt
bebuder Fred. Kun Nattergalen synger end sin
store Skabers Lov, og Echo sødt gjentager den
fra dunkle Bøgeskov.

2. Blidt lyder Sørens Melodie i hendes
Trylleklang; i denne Almeensymphonie min Aande
bliver Sang. Min glade Aand snart dukker sig
hist med hiin Dyband ned; snart hist med Fuglen
gynger sig paa Sivet op og ned.

3. Hist kommer Svanen seilende, hvad Sugl
er skøn som han? Hvor stolt han deler Vøl-
gerne, som modig Orlogsmænd! Ham følger
tvende Unger graa, saa kommer Moderen; alt
efter ham de lade staae, hvor han vil styre hen.

4. Saa fri som Himlen skabte ham, han er
af Herre veed; men naar jeg venlig falder ham,
han styrer til mig ned. O, saa gjør hver, hvis
ædle Bynst er stolt og frit som den; adlyder Kjærs-
lig Ven med Lyst, og trodser Herskeren.

5. Paa høie Himmel brammet nu den stolte
Stjernehjør; til ham veileder den min Du, som
over Stjerner er. Som Amme Jorden blidelig i

Søvn mig dysser ind; snart blidest Slum skal
føre mig til Alles Fader ind.

R. L. Rahbek.

Mel.: Hvo veed hvor nær mig er min Ende.

21. Hvor sødt i Sommer = Aftenstunden,
naar Solen mat til Hvile gaaer, imedens dybt i
Bogelunden de fromme Nattergale slaaer, at høre
Harpens dumpe Klang ved en livsalig Aftensang.

2. O griß nu i de stemte Strænge! Bryd,
fromme Sjæl: din snævre Muur. Indspær dog
Fuglen ei saa længe, i det beklemt Fangebuur!
Lad den i Aftenrødens Guld mod Himlen slagre
andagtsfuld.

3. Thi hvergang hisset Aftenrøden nedsvinder
under Ekovens Krands, da minder den vor Sjæl
om Døden og Evighedens skjønne Glæds. Evulm
da, min Aand! mod Himlen her, som Bølgen
mod sit Rosenfjær.

4. Grib sødt i Harpen, fromme Pige! Høit
bæve lad dens rene Klang. Og syrg, mens disse
Straaler vige, den sidste store Aftensang, som rørt
vi sang for mangen Ven, som synges skal for os
igjen:

5. Hvo veed hvor nær mig er min Ende?
See! Tiden meget hurtigt gaaer. Hvor let og
snart kan det sig hændre, at jeg her ra at vandre
faaer. O Gud! gjør da, for Kristi Blod, min
sidste Afskedstime god!

6. Ja dette Purpur, Denne Lue, ja denne
Kjærlighedens Blod, som blusser dybt i Vestens
Bue, som minder Støvet om sin Død, og Sjælen
om sin Evighed, det er dit Blod, din Kjærlighed!

7. O lad mig da i dine Flammer! Ned-
gangne Sol! husk! min Varm, og tryk, til Dø-
dens Lee mig rammer, mig venligt i din varme Arm!
Og i min Afstedstid god bestraal mig med dit
Purpurblod!

A. Ohlenschläger.

22. See ned i Naade, Himlens Fader!
til denne lille Hyttes Tag; endt atter er en Leves
dag; din skønne Sol vor Jord forlader. Dog
ei, som Dagen bort sig fjærner, har Haabet end
min Sjæl forladt; jeg veed, at gjennem Tidens
Nat nedblinke Evighedens Stjærner.

2. Hvo staaer vel reen for Herrens Throne?
hvo synker ei til Naadens God? Dog, ærlig Ans-
ger, kraftig Bod kan Altestærdighed forsoner. Brag,
vilde Storm paa Tidens Bølge! Vex skarpe Torn
paa Livets Vej! Barmhjertigheden slumrer ei,
den vaager, rolig kan jeg sove.

A. Ohlenschläger.

Mid dags sange.

23. Tak! o Giver Tak! Dine Gavers Gjælde
hvæger os, Venstabs rene Glæder trylle os, Søler

man i Kongesal, som hos os, kun Glædens Kald?
:|: Giveren priser vor Sang. :|:

2. Tak! o Fader Tak! at den klare Kilde
for os flød, og at Regnen kvægsom sig udgjød;
flyder ei dens Væde, os til Gavn og Glæde?
:|: Skaberens prise vor Sang! :|:

3. Tak! o Skaber Tak! Druens Blod du
stjænkte Liffighed, fylder Glædens Bæger til sin
Bred; Guldpokal ei fryder os, fro vi byde Cor-
gen Trods, :|: Skaberens priser vor Sang. :|:

Riber.

24. Med Sundhed veltilmode vi nyde her
det Gode, vi af vor store Fader fik. Op, priser
Brødre! priser den Gud, som os bespiser og giver
os vor Lædskedrik.

2. Hans Kraft velstgner Jorden, og efter
Blisdoms Orden fremispicer Alting ved hans Bud,
og Alt er Liv paa Landet, i Lufsten og i Vandet,
og Mælk og Honning strømmer ud.

3. Og Mennesket sig fryder, i glade Tak ud,
bryder Naturens Søn ved Kolde Pol, og Jordens
ædle Dyrker, og ham, som Brødsrugt styrker,
mens Palmer dæmpe heden Sol.

4. Og Gud fra høie Himmels seer denne
glade Brimmels fra Pol til Pol, fra Vest til Øst,
hvor Alle samlet nyde, og ham til Pris udbryde
i tusind Sprog med Glædens Røst.

5. Lad os hans Navn velsigne, og stræbe
ham at ligne, hvis Godhed vi ei maale kan, hvis
Sol opliver, glæder, hvis Regn saa frøgsom
væder den Godes og den Ondes Land.

6 Bort Hjerter sig forbarme, vi hjælpe frø
den Arme, hvordan hans Tro, hans Folk end er.
Al Hojmod bort maa falde, Guds Børn det er
vi alle, som Brødre skal vi samles her.

Riber.

Naarsange.

25. Alt glimrende bærer det duftende Blad,
og Værken alt svæver mod Skyn saa glad; med
rødmende Dæ den stuer mod Øst, og frø mod
det Høie opløfter sin Røst.

2. I Bækken henflyder den brogede Skyn,
og Morgensang lyder fra vaagnende By. Nu
Solen fremstiger saa prægtig, saa klar, og Niims
frosken viger, som Græsstraet bar.

3. Nu snart Millioner forenes i Chor, høit
hvirvle de Toner: «vor Skaber er stor!» Snart
enkelt de kvæde med sorgløse Slag, og hilse med
Glæde den vøgende Dag.

4. O! jeg vil forglemme hver Kunstlede
Trang, og blande min Stemme med Fuglenes
Gang; jeg frø ved det Gode, som Himlen mig
gav, og trøstigt tilmode vil gaae til min Grav.

26. Ei Nordkanten hviner, ei Sneen om-
 stander os meer: See, Vaaren fremtriner, og
 Alting opvaagner og leer! Hør! Isen nedflyder,
 som brusende Flod i sin Harm, og liveligt lyder,
 og frugteligt lyder den Larm.

2 De grønnende Hoie, nys hylled' i Enfers
 nes Dragt, henrykke vort Øie og prunke med
 vorende Pragt; i knopsulde Skove alt Drosselens
 Gloiteslag klang, og Lærkerne love Guds Blids-
 hed i tonesfuld Sang.

3. I frugtbare Dale gjenslyder alt Hjordenes
 Raab, og Plovmandens Tale er idel Begeistring
 af Haab; af perlende Eng, i Skarer paa tusinde
 Viis, sig Planter fremtrænge, og vidne om Skas-
 berens Priis.

4. Saa skal jeg jo træde, o Fader! af vins-
 terlig Grav, og vaagne til Glæde, som evig du
 Himsene gav; og glemme min Smerte, naar Mod-
 gang har luttret min Død, og fylde mit Hjerte
 med Sandheds og Kjærligheds Fryd.

H a s t e.

27. I dag vor Røst er Jubellød, o Maj!
 din Allmagt vi fornemme. Vi dele fro Naturens
 Fryd, med den vi dele vil vor Stemme; du signer
 al det Skabtes Hær, o! skjonne Maj velkommen
 vær!

2. Dit Tempel tye vi alle til; thi der er
 Døds og Viisdoms Sæde; vi alle, alle stræbe vil,

mel som du at skabe Held og Glæde. Vor Tid, vor
Daad skal stemme i Naturens rene Harmonie.

Riber.

28. Nu smile paa ny i Skov og i By de
glade Majmaanedes Dage. Da høres nye Stød
og munter Lyd, Alt hvad kan Øret behage.

2. Ny Skjønhed og Pragt ved Foraarets
Magt vort Øie med Glæde henrykker; jeg derfor
til Dands med Blomsterkrands de hvide Lokker
udsmykker.

3. Men først skal min Sang med jublende
Klang ham prise, som Alting frembragte. Imens
jeg er til jeg takke ham vil for alt det han hos
mig nedlagde.

29. Mildt gaader alt Lufsten, og Himlen
er blaa, og Engen er lysgrøn og Lærkerne flaae.
Hør Vene! hvor broler paa Stalden vor Ro, o,
hør dog! som folke den Kloveren groe.

2. See Stikkelsbærtornen af Blomster er
hvid! snart nærmer sig Aarets den fagreste Tid.
O Vene! min Vene! tak Himlen med mig, at ei
til en Stadsmoe den dannede dig.

3. I Staden der sover man Morgenens bort,
og Aftenen spildes ved Kaffe og Kort; o Vene!
hvis du var saa fjelen en Tos, hvad blev da af
Jorgen, din udvalgte Kjos?

4. Troe, Pigen fra Staden var aldrig saa bleeg, hvis ei hun saa sildigt af Sjerene steeg; hvis ei hun saa tidt ved sit Kaffebord sad, hun stedse var rødhusset, munter og glad.

5. Nei bedre paa Landet at bygge og boe; og skjænke et Hjerter som Venes sin Tro; og lade saa Standen beholde sin Tant og leve som der man det kalder galant.

6 Kom, kjæreste Venel og giv mig et Kys; du saae jo den spirende Rugstengel nys; naar Leerne klinge vort Bryllup skal staae; o, gid kun først Høet i Stakke vi saae!

30. Med Vinterens Minde forsoner den nye Nattergals Toner, som hilse det gjenfødte Aar. Alt Storkene staae paa vor Kirke, og Markernes hvitvulvende Lærke besynger den mædende Aar.

2 See Svaner hvor stolte de svømme omkring paa de rindende Strømme, som nyligt af Fængsel sig sled! See Spurve der hoppe paa Tæge, see Furens den søgende Krage, der følger i Plovmandens Fjed.

3. See Blade paa Trærnes Toppe, som brækkede svulmende Knoppe, og Svøbene rystede ned! See Marken hvor smykket den triner af Vint'rens de blege Ruiner, med Haab for sin Dyrtkæres Sveed!

4. Eig Landsbyens Ungdom opstiller, Fiolen
 saa lysteligt spiller til Dandsernes kraftige Sving.
 De raske og jublende springe, og stampende El-
 skere svinge de raske Beninder omkring.

5. O, nyder kun Landlivets Gammen; ufsyl-
 digt J nyde den sammen, og skjonsomt J sose
 dens Bærd! Misunder ei larmende Stæder! paa
 Landet boer herlige Blæder, for hver som kan
 finde dem der.

P. P. Varming.

31. O, den skjøne, skjøne Maj! Træets
 spæde Blomster pryde Dal og Høie. Fuglen hist
 er glad som jeg O, den skjøne, skjøne Maj!
 Herlig er den skjøne Maj!

2. O Natur, hvor brammer du? Brunlig
 Knoppes Egen ved den grønne Aabred. See hvor
 Rugen graaner nu! O Natur, hvor brammer du!
 Herligt, herligt brammer du!

3. O, den friske Morgenluft! Blomster,
 Ros og Urter glindse klart af Duggen, drikke So!
 og aande Duft. O den friske Morgenluft, herlig
 Min friske Morgenluft!

4. O, hvor jubler Blædens Klang! Lam
 og Kalb i Engen, Nattergal og Bier! Fløitespil
 og Dandsesang! O, hvor jubler Blædens Klang!
 Herligt jubler Blædens Klang!

5. O, hvor smiler Pigens Blik! Spanden fuld hun malked', sang sin Elsker vaagen, og et Hjertekys hun fik. O, hvor smiler Pigens Blik! Herligt smiler Pigens Blik!

H. B. Riber.

32. See Isen er borte og Vint'ren drog væk, frit løber den nyligen fængslede Bæk; og Agre, som skjuledes dybt under Sneen, hvor smukke grønfarvede ere ei de?

2. Spædlemmede Græsstræer snart stæde sig frem, og Lammene lege og spæge blandt dem, og Roen, med Voeret rundspændt og trindt, staaer taalig mens Pigen den malter gesvindt.

3. O Søstre, vi synge og prise vor Gud! Han lokked' af Agren Velsignelse ud! Han iserte Engen sin buntede Dragt, han skjænkede Skoven sin grønne Pragt.

Bunkeslod;

Lovsang ved Sommerens Komme.

Mel.: Løber den Herre, den mægtige Konge:

33. Kommer, vi ville med duftende Brandse os smykke! Kommer, vi ville i Cange vor Glæde udtrykke! Agren staaer skøn, lovende rigelig Løn; Engen i fyrsteligt Smykke.

2. Elskov og Ælshed og Liv og utallige
Glæder følge den skabende Sommer, naar blid
den fremtræder; Dug fra dens Haar drøffer og
Frugtbarhed staaer end paa udnyttede Heder.

3. Fuglene kvadre hos Neden sin Lov den
imøde; Kvæget den brøler sin Tak for den styr-
kende Føde. Sommerens Lov lyder fra Fjælde og
Skov, Dale og Strand os imøde.

4. Venligen smilende, haabsfulde, gavmilde
Sommer! Godheds Herold! Du fra Lyfenes
Fader nedkommer, præfende Gud, Magtens og
Miskundheds Gud; Lovsang at vække du kommer.

5. O, lad os høre og fatte og føle dens
Tale! Bældigen kaldte opvaagne af sandfelig
Dvale! Løsne hvert Baand, svinge den bræn-
dende Aand høit mod de himmelske Sale!

6. Væ og Priis Dig, Gud Herre! Forbar-
mer! Alfader! Synd Du tilgiver, og gavmilde
Haand Du oplader. Mægtige Gud! Naadige,
gavmilde Gud! Vær — som Du været har —
Fader!

J. Betlitz.

Dyrehaugssang.

Mel. af Weyse: Vil du være stærk og fri.

34. Ud fra trange, qualme By, ud hvor Lo-
vet hæger, dybt i Skovens Skjød vi tye, der vi

Frihed leger. I de stolte Boges Ly Glæden
dobbelst quæger, og med Sang i høien Sky tomme
vi dens Bæger.

2 Til den vakre Kirsten Viil vi en Vels
komst sjunge; først vi nyde, hvad hun mild ræls-
ket Gamle, Unge. Diet svæver om med Jil, løs-
net er vor Tunge, dobbelt fro ved Skjønheds
Eniil vi vor Sang la'er runge.

3. Gange vi paa Bakken op, Sang og Jubel
Klinger, Lystigheden paa dens Top slaaer med
raske Vinger. Hylde vi med Sjæl og Krop Ga-
verne den bringer; under Sang og Klang og
Hop vi i Kredsen svinger.

4 Glæden blomsterstrøet vor Sti, huldt
dens Guddom smiler. Favre Rosenmoer forbi
æthervinged' iler; Vindets Himmelstryllerie mægtig
paa dem hviler, og i Glædens Sympathie hvert
et Blik os smiler.

5. Under Bøgetræers Hang, under Teges
Kroner, Klimprer, synger paa vor Sang Piger,
Mænd og Koner. Sjellebøders, Syngers Klang,
Luuts og Fløites Toner — i et Virvar Spil og
Sang Glædens Guddom troner.

6. Vorde vi af Larmen fjed, vi i Ly os
leire, og i Glædens skjulte Beed festligstroe den
feire. Barchus vinker til os ned, Bordet vi be-
leire, og i salig quægsom Fred sjunge vore Geire.

7. Reise os med Gammen da, mægtig Can-
gen lyder, og et brusende Hurra gjennem Skoven
bryder. Til Farvel et Hurra — Ja! Skoven

Gjenklang lyder, og vort klingrende Hurra i dens
Hvælving lyder.

8. Tonende for Hav og De over Land og
Bølger, skal vort Hurras Echo døe, hvor ei Dret
følger, tabe sig i klare Søe, der bag Skoven
bølger, lyde for hver Skovens Møe, hvor hun
end sig dolger.

9. Nu afsted til Arelstad, Balfartstimen
vinker; Kjølning vifter Træets Blad, Aftenrøden
blinker. I de stolte Bøges Rad Skovens Skaal
vi blinker — Saa afsted til Arelstad, Balfarts-
timen vinker.

Fr. Henn.

S o m m e r e n .

35. Velkommen, blide Sommer, hid! Med
Frydesang vi dig modtage, Du signer Bondens
Dont og Id, og skænker idel glade Dage.

2. Thi bede vi dig end, som før: udgnd din
Rigdom over Jorden; giv Regn, naar den vane
smægter tør; dæmp Lustens Gift ved kvægsom
Jorden!

3. Klæk Korn og Græs af Straaet ud ved
mild og kraftfuld Skabervarme; Alt, hvad der
spirer paa dit Bud, din Godhed moderlig om-
armel

4. Naar Læden da staaer pakked fuld, og
Gaarden skjuler sig bag Stakke: da skal vi for
dit Moderhuld dig og din Herre barnligt takke.

J. Møller.

36. See den solklare Himmel, og den tals-
løse Brimmel Blomster gule og blaa! Alle igjens-
toner Glæde, og paa Kvistene spæde hoppe kvids-
rende Fugle smaa.

2. Mellem Marker og Bænge, gennem blom-
strende Enge, risler Kildens Krystal. Natteergas-
lene synge, Blomsterbussene gynge, ned gaar
Solen i grønne Dal.

3. Af alle Markerne fløde, Alting dandser
af Glæde rundt paa Hoi og i Dal; Lammet springer
paa Marken, Gissen slaaer udi Parken, Myg
hist surre i tusind Dal.

4. Kommer, Piger! og franser Jer med
Roser, og dandser raskest til Strængenes Lyd! Op
og ned vi først træde, siden Rundkreds og Kjæde;
barnlig munter et vores Fryd.

D. D. Lütken.

37. Endnu har vi Sommer saa varm og
saa blid; der kommer, der kommer en koldere
Tid; vel skal vi os skikke endogsaa i den, men
den bli'er dog ikke, :|: af nei! :|: hvad Som-
meren var som svandt hen.

2. Bort Liv er. o Piger! et eneste Aar; vor
Sommer bortviger, vor Vinter fremstaaer; er Som-
merens Dage først engang forbi, at faae dem til-
bage, :|: af nei! :|: der er ingen Mulighed i.

3. Ei Som'ren vi lade gaae ubrugt sin
Gang, men nyde den glade ved Spøg og ved
Sang; naar Vinteren kommer med Storm og
med Sne, paa hensvundne Sommer, :|: o ja! :|:
med Fryd vi tilbage kan see.

Dram.

H ø s t s a n g e .

38. Vipper springe over Klinge under Leens
Lyd, brune Piger dandse, spøge, flætte Krands;
overalt er Fryd.

2. Fro i Klynge Piger synge under Leens
Klang. Ja til Dagen viger og til Maanen stiger
lyder munter Sang.

3. Alt sig glæder, munterqvæder hver saa
godt han kan. Læt vi Sistedammen spise Døvre
sammen Dreng og Bondemand.

4. Hans og Tyge Leen stryge, meie Skaar
paa Skaar. Pigerne begynde Sæden op at binde,
alt saa lystigt gaaer.

5. Hver nu spøger, Hjertet søger den som
gav det Haab, og naar Maanen smiler, parviis
hjem man iler under Jubelraab.

Frankenau.

39. Lyksalig gik vor Høst forbi, vi endte den med Glæde, og derfor muntre synge vi, enhver som er tilstæde. Vi Kornet ind i Laden fik, og Alting efter Ønske gik; o synger og dandser lystelig!

2. Om Morgenens for Sol stod op vi ud i Marken ilte, den snart forgyltde Bjergetop og venlig ad os smilte, og Duggen svandt saa haastigen, som vi til Arbeid flyve hen; o synger og dandser lystelig!

3. Og aldrig kan jeg glemme det, hvor roft det var at binde sit Neg og flætte Baandet net, og hurtigt det omvinde; saa stod der gule Neg ved Neg, og mange af dem gjorde jeg; o synger og dandser lystelig!

4. Lort ligge de i Laderne og Pleilen snart nedtages, naar det er tørstet — en to tre, det ind til Staden ages. Med Penge kommer Gader hjem, og Varer som han fik for dem; o synger og dandser lystelig!

H. K. Bunkeslod.

H ø s t p s a l m e .

Mel.: Hvo ikkun lader Herren raade.

40. I Templet vi med Andagt møde, og glade Jubler hæve sig! Gud! Du har signet Aarets

Grode, og Regn og Sol adløde dig. Den Rige Vint'ren seer med No, den Arme selv er tryg og fro.

2. Vor Fader! hoie du vort Hjerte! for vore Brødre huldt det staae! Med skuffet Haab i bitter Smerte ei Nogen fra vor Hytte gaae! Din er enhver, og dit vort Brød: o lad det lindre Dines Nød!

3. Ei vi for Spurven Vaden sukke! den komme, mættes, flyve frit! Og naar de Arme bønligt sukke, med dem vi dele villigt dit! Gud! Alt, hvad aander paa din Jord, gaae mættet fra dit Faderbord!

4. Da tor, naar Vaaren atter smiler, til dig med Tillid vi see hen; da Ploven let ad Furen iler, da signe Regn og Sol igjen; da sende du den onde Tid, vor Varm har Fred, den endes blid.

J. H. Guldberg.

Efteraarsfang ved Høstgildet.

41. Ei paa Marken brune Piger binde Næg med kunstfrie Sang, eller Meiers Lone stiger trydeligt til Leens Klang. Agren blottes, Lovet falder, Rugsædeplouge drive frem; :|: stille Vinters glæder falder os til lune Hytters Hjem. :|:

2 Herlig var vor Fryd derude, herlig skal den være her. Leeg og Sange skal behude vor

Tilfredshed her som der. Ved Giolers End vi træde i en rust og munter Dands. :|: See vor Høitid denne Blæde og vor Fryd en Aftkrands. :|:

3. Salig den hvis Hjerte fatter, at Naturs Guds er huld; han har skjænket Spøg og Patter mere Værd end Dyrer Guld. Han der signer Loft og Lade, ved hans Almagt Sæden groer, :|: o! han gjerne seer os glade, Glæden tætt ved Dyden boer. :|:

4. Kommer leger, dandser, Kvæder, mindes fro fuldendte Høst, Klinker, drikker, dem til Hæder, som os sanke her til Lyst. O! den ædle Mand og Kvinde kommer glad hver Arm ihu; :|: gid de smile mangesinde til en signet Høst som nu! :|:

Løvfaldet.

Mel.: Veed du det Land, Citronen blomstret.

42. Saae du det Løv, som brat af Grenen faldt? Det var saa saurt, men æ! det visned! alt. Huult brøler Storm med vilde Morderstrig; Naturen græder ved sin Yndlings Lig. Hvor smiler Vaar? Forbi, forbi er Glædens Smil i Vaarens Trylleri.

2. Hvad soinder ei? Hvor Elskovs Dagsning leer; hvor Dyden fro paa Ustylds Lege seer; hvor hulde Myrthet sig om Sundhed snoe; saa

tæt derbed de Rosmariner groe. **U!** Myrther
døe! forbi, forbi i Dødens Arm er Elskovs
Trylleri.

3. Forglemmigei i Venstabs Have staaer;
et Hjertepar for blide Blæder slaaer, og Haand
i Haand, ad Rosenbanen hen, med stadig Gang
fremvandre Ven med Ven. Men Timen slaaer:
forbi, forbi er ogsaa Venstabs Himmel-Trylleri.

4. O! græd dog ei! en nyfødt Baar saa glad
udsmykker nøgne Green med yndigt Blad: saa
skal og Omheds rene Blæde vist i Himles Ly for-
ynget vaagne hist. Da jubles høit: «Forbi, forbi
er Livets Sorg med al dets Trylleri.»

P. H. Haste.

Grethes Sang om Vinteren.

Mel: Har jeg kun en lumpen Daler.

43. Blæsten i vor Skorsteen tuder, Havens
Træer saa nøgne staae, Grenene paa frogne Ru-
der med en kjedsom Larmen slaae: dog min Aften
er ei lang, jeg forkortet den ved Sang.

2. Snart til mig nu Jørgen kommer, var-
mer sig ved Ovnen glad, siger: Slut, saa tidt i
Sommer vi paa Marken sammen sad; Marken
jeg ei savner her, thi jeg hos min Grethe er.

3. Gro jeg Nadder da fremsætter, falder
Mo'er og Jørgen til; ingen af os fornemt trætter

hvo til Høibords sidde vil; dette nægter jeg dog ei: helst hos Jorgen sidder jeg.

4. Naar han stundom Viser synger, og jeg horer glad derpaa, kjærligt mig hans Arm omslynger, jeg da sagte hvidsker saa: Ven, jeg Intet savner her, thi jeg hos min Jorgen er.

5. Stormens Hvinen mig da lyder, som Claus Gartners Baldhorn mildt; og naar Træets Top den bryder saa det slaar paa Muren vilde, er det mig som Trommeslag til vor Dands en Foraarsdag.

6. O! thi ved min Jorgens Side Alting, Alting er min Lyst; gjerne vil jeg taalig lide, er det kun ved Jorgens Bryst. Armod, Kummer taaler jeg, Gud! fra ham kun skil mig ei!

7. Mo'er! o, hor hvor Hunden stoier! horer du de Godtrin hist? Hvor den Bjeffen mig fornøier; Jorgen, Jorgen er det vist! Mo'er, ja rigtigt ham det er: Intet jeg nu savner her.

Lovise

(Efter «Madel 6 ist Winter.»)

44. Vinter vi have, o Julie see Høie og Dale fremblinke af Sneel! Nordvinden piber om Hytterne frit, Rimfrosten glimter paa Træerne blide.

2. Vinter vi have, see Gisbækken hist tindre af Snefog lig straaetafte Qvist; graaligen her af

sit flinnende Siir fremtager Kirkens bedagede
Spiir.

3. Vinter vi have, gjør Stuen smukt varm,
sæt dig, omfing mig med brændende Arm; o,
naar kun Julie savner sin Ven, Vinteren blomst-
rig som Majen fly'er hen!

4. Snoer du med svanevid Finger saa let
silkeblødt Sølvhaar i Traader saa net, ryster fra
Kjolen jeg Skjæverne bort; Aft'nen da bliver ved
Eventyr kort.

J N. H ø s t.

Ekstreløberen.

45. J Brødre! see Eoen den blinker saa sjern!
saa glat som et Speil, som polerede Jern. Op!
Guden med Eksten bevinges nu skal; afsted da
til Volgernes isdækte Dal!

2 Nu hurtig, min Brøder! du gaaer som
du krøb; jeg iler fra Bredden i rullende Løb;
selv er jeg mig Arer, ja Seilene med, jeg flyver
paa sølverne Vane afsted.

3. See Lusten og Himlen saa klar og saa
reen! see Riimfrosten blinke som glimtende Steen.
See Solen bag Høien til Hvile at tye, og see
hvor sig speiler den rødmende Ek!

4. Du Kryster! som bæver for Nordvindens
Larm, og skjælver og gysar bag Ønen saa varm!

Saa muntre vi byde her Vinteren Trods; Kom, hyl' dig i Peltse, see Under paa os!

5. Vi spotte din Pelts, din blodagtige Rø, vi flyve og svæve paa staalklædte Eko. Hist opføres Eneen af Aftenens Vind; Kom hurtigt, 3 Brødre! vi hente den ind.

6. Vi ile, vi flyve saa snare som Lyn; see Stjernernes Hæres fortryllende Syn. Mens Lokkerne stivne af perlende Gis, vi synge en Vise til Skoiternes Priis.

7. De raffeste Piger selv med os kan gaar, de andre paa Glæderne trække vi maa. Til Tal for Motionen saa herlig, saa sund, vi kysse dem, Brødre! paa smilende Mund.

D. D. Lütken.

46. Vi dandse, vi svæve langs Isens Krystal, og tumle os gjæve i prægtigste Gal; os Staalet er Binge og Himlen vort Lag, vi muntre os svinge, forglemme alt Nag. Saa skride vi, Brødre! med Mod og med Lyst paa bundløse Dybder fra Kyst og til Kyst.

2. Hvo hvælved' foroven den gyldene Gal, og lagde os Gulvet med Klaren Krystal? og hvo har bevinget med Staalet vor God? hvo gav til at svæve paa Dybet os Mod? Saa skride vi, Brødre! med modige Bryst i Livets de himmelske Gale med Lyst.

3. See Solen var hyllet i Sney for nys,
nu gaaer den bag Høien saa klar og saa lys.
See Maanen fremstrider saa stjern og saa stor,
saa solverne over og under os boer; saa vandre
vi Brødre, med sorgfrie Bryst, i Solskin og Maas-
nesskin Livet med Lyst.

4. See opad! der brænde i himmelske Hav
Karunkler de skinne i iisdækte Grav. Den Gud,
som paa Himmelen Sole har sat, stroer skinnende
Blomster paa Jsen saa glat. Vi glide, I Brø-
dre! med muntreste Bryst paa stjerneklar Mark
gjennem Livet med Lyst.

5. Han rummelig gjorde den luftige Sal, i
den kan vi holde det prægtigste Val; han gav
os det varmende Hjerter i Bryst, at vandre paa
Dybet, at svæve med Lyst. Vi ile, I Brødre!
i Livet forsand, paa Afgrundens Strømme mod
Ewigheds Land.

D. D. Lütken.

Nytaarsfange.

47. Nu Venner stemmer i en Sang, og Narek
Velkomst byder! En klar og munter Bøgerklang
rundt om i Kredsen lyder. Og Rig og Arm, og
Lille, Stor, istemmet alle dette Chor!

2. Høit leve hver en ædel Daad af Norges
eller Første! og den, som gav os vise Raad, han

drikke og ei tørste! men den, som ædlest handled',
han skal være Landets første Mand.

Chor. Og har en Betler det, da han skal
være Landets første Mand!

3. Tilfredshed giv til Salt og Brød! til
Stegen gode Mæver! Om nogen Broder lider
Nød, ham lindre vore Gæver! :|: For fro at
vorde, drikker Viin! thi Vinen giver muntert
Sind. :|:

4. Høit leve alle Mennesker! de onde med
de fromme! Og Jøde, Tyrk, naat god han er,
i Christi Himmel komme! :|: Vi leve paa Barm-
hjertighed, og deri ingen Forskjel veed. :|:

5. Du vil os alle, gode Gud! naat tro i
Dyd vi blive, saasnart vor Tid er løben ud, et
evigt Nytaar give; :|: i Himlen Fryd, i Graven
Ro, — kom Død, jeg ventet dig saa fro!

O. D. Lütken.

48. Op Brødre! Timen lyder, den lyder
sidste Gang. Et Aar forsvandt, udbryder i festlig
Afskedsang! Blandt fjerne Oldtids Dage det
svandt, vi staae tilbage :|: Vi Smertter leed, vi
Glædet nød, og nærmed' os til Gravens Skjød. :|:

2. Bevinget Tiden iler, hvo har den Grænds-
ser sat? den blomstret, ældes, hviler i evig Glem-
sels Nat. Knap flamme dunkle Skrifter om Fæ-
drenes Bedrifter, :|: og Skjønhed, Rigdom, Magt
med den i Mulm og Tavshed synker hen. :|:

3. Her hilse vi med Glæde det Aar, som
nys forsvandt; af, løsnet er den Kjæde, som da
os sammenbandt! Vi Venner saae henile, de gik,
de gik til Hvile; :|: de var blandt os, de er ei
meer; Fred hvile over deres Leer! :|:

4. Maaskee vi og forlade vor Bane dette
Aar; tidt visne Træets Blade endog i fagre
Baar. Tidt Døden os bortkalder i syrig Ung-
doms Alder; :|: og den, som vandrer her igjen,
med Taarer tænker paa sin Ven.

5. Kun ædel Daad betrygger mod Dødens
Bitterhed, i Gravens kause Skjgger Algodhed
vinker Fred. Vi nyde fri for Kummer en let og
salig Slummer; :|: snart vækkes vi ved Almagts
Bud til evig Salighed hos Gud. :|:

6. Lad Afskedstaaren rinde! er vi kun Dyr-
den tro, i Livet Fryd vi finde, og end i Døden
Ro. Her maa vi adskilt vandre, hist møde vi
hverandre. Aftør din Graad, min Ven, vær glad!
For evigt vi ei skilles ad.

Chor. Aftør din Graad, min Ven, vær
glad! For evigt vi ei skilles ad.

Pavels.

49. Paa Tidens de rullende Bølger frem-
skrider du kommende Aar! En rædselsfuld Taage
dig følger og skjuler din Høst og din Baar. Dog
skal Feighed ei ængste vort Hjerter; thi vi mindes

de Timer, som randt: de har skjænket os taares fuld Smerte med kvægende Blæder iblandt.

2. Ghy I vedragt! med knusende Torden for evigt fra Dal og fra Fjeld! Og Enighedsol i vort Norden oplive hvert slumrende Held! Ei der findes en Borg eller Hytte, hvor dens Straaler ei trængte sig frem! Trygt vil Freden vor Grændse beskytte, naar Fred er i Borgerens Hjem.

3. Skal Fremtiden aabne vort Døe til Sundhed og Velstand og Lyst: skal Enger og Mangel og Moie bestormie det kjæmpende Bryst, da med broderlig Glæde vi møde den os fælleds omsmiende Dag! og med broderlig Trost vi forsøde det fælleds nedboiende Elag.

4. Skal muligt i Graven vi sænke den nu med os vandrende Ven, vi fro paa den Evighed tænke, der samler os med ham igjen! Naar vi mindes ved Broderens Hvile det nu brudte, det salige Baand, hver som Mand til sin Uven hense og række ham fredelig Haand.

5. Stands, Broder! den Lidendes Taare! Luk ei for din Fjende din Barin! med blid den vildfarende Daare! hævn ene mod Voldsmand din Arm! Kort som Timen da Aaret dig rinder, du velsigner hver Dag og hvert Sted; og bag Graven alt Helved' forsvinder, thi Himmelen bringer du med.

6. Lad Taager din Jisse bedække, o Fremtid! det ængster os ei. Hinanden vi Broderhaand række, og Haabet omstraaler vor Vej. Vi med

festligste Jubel modtage hvad du skænker os,
kommende Ven! Og naar engang du synker til
bage, vor Jubel dig følger igjen.

F. H. Guldberg

Anden Deel.

Mennesket,

dets Dyder, Laster, Haab, Glæde
og forskjellige Aldere.

50. Hvad troer du Mennesket at være? Halv
Dyr, halv Engel, lille, stor; paa tusind Mangler
maa han bære, og Guddoms Evne hos ham boer.
Ham tusind skionne Glæder smile, paa mange
brat han Ende gjør, hans Hjerte lider uden Hvile,
han modnes, ældes, visner, døer.

2. Du Mesterværk fra Almagts Hænder!
sig: er din hele Bane her? Mon her din Skab-
nings Maal sig ender; mon du Naturens Gaade
er? Nei, du blev skabt for Evigheder til bedre
Lys, til bedre Held, fik Mangler og Guldkom-
men menheder til Smag for Lysets Rildenvæld.

3. For Manden det Erfaring være, naar han som Barn i Snarer faldt; viid tunge Byrder maa du bære, for du blandt Fredens Børn er talt! Naar vi med uforblindet Øie mod Sandhed, Lys og Blisdom gaae, da trostes Hjertet fra det Høie, da Støvets ædle Maal vi naae.

4. Jeg seer den hele Skabnings Rige: jeg studser, dog jeg knæler her; jeg seer at alt for mig maa vige, som Jordens første Væsen er. Min Phantasie paa lette Vinger mig hæver sjerne Kløder nær, og snart en Grav til Ro mig bringer i Muldet, som mit Oprind er.

5. Med Mangler og med Skabningsgave, til eget og til Brødres Held, en Konge over Land og Have, og alle Videnskabers Træl. Saa Manden sjelden Storhed vinder, han trodser Lykke, Nid, Natur; selv han sig egne Lænker binder, og gaaer som Dyrret i sit Buur.

6. Han præter Blisdom, Dyd han føæder, og priser varmt dens høie Gavn, forglemmer sig i vilde Glæder, og slumrer ind i Lastens Gavn. Han troer sig lykkelig i Drømme; men vaagner slov og flammer sig, han kjæmper som det Mand kan somme, og er som Leeret skøbelig.

7. Hist, hvor sig klare Sole dreie, jeg moder Himmelsalighed. Min Skabers Storhed seer mit Øie i Glorie af Herlighed; see Laagen flye, mit Blik sig klarer, forsvunden er Uvisheds Sky, med Englekæfter frem jeg farer, og Sole og Planeter flye.
Frankenau.

Til min Sjæl.

51. Hvo er du? at jeg dig kan kjende, og sige
 andre hvo du er. Hvorhen sig mine Dine vende,
 jeg seer dig ei, skjøndt du er nær. Er du en
 Damp, som Vind bortdriver? er du et Skin man
 oie kan? Hvad er du Sjæl, som mig opliver?
 o viis dig, viis dig, om du kan!

2. Hvor underligt! vi alle fryde os ved den
 Aand, som i os boer; men vi den Glæde dog ei
 nyde, at see, at vide hvor den boer. At den
 skal Grund til Livet være, at den er vist vor
 bedste Deel, det veed vi; — dog kan intet lære
 os ret at kjende denne Sjæl:

3. For nyligt blev min vakke Due saa syg,
 — jeg tænkte: her du kan faae Sjelen og dens
 Form at se. Jeg stirred', dog — hvad mener
 man? — Den døde, — men jeg stakkels Vilse
 fandt ei til Sjelen mindste Spoer: Kun aaben
 Strube, Brystet stille, men ei hvor Sjelen af den
 foer.

4. Den føler, grandster, grubler, tænker og
 styrer hvert et Ledemod, ja binder mig end Sov-
 nens Lænker, og skal jeg doe jeg har frit Mod;
 jeg stiger op til Himlens Egne, til Samfund med
 den gode Gud: min Sjæl dog lever allevegne, jeg
 frygter ei for Dødens Bud.

5. Ja, naar jeg dette overbeier, da er Gud
 aldrig langt fra mig. Jeg siger til min Sjæl:
 du eier en Skat, som gjør dig lykkelig; derfor vil

jeg dig altid pryde med Bindsdom, Dyd og Dy-
myghed. Jeg veed, du evig skal dig fryde, Skjøndt
jeg dit Væsen her ei veed.

6. Dog hørte jeg saa ofte sige: for at bes-
kytte Mennesket lod Almagts Gud fra Himmes-
rige en kjærlig Aand vejlede det. Den er du
Sjel: — her Mørket svinder — Du leder mig
til Dydens Vej; i dig jeg min Vejleder finder,
som evig mig forlader ei.

7. Skjøndt ukjendt, vil jeg evig prise dig,
ædle, dyrebare Sjel! Bliv ved: hvert Feiltrin
mig at vise og Veien til mit sande Vel. At
tænke dig min Lyst skal være, du Billede paa
Himlens Gud! Mit rette Jeg lev til hans Ære,
du lever evig da hos Gud.

Overtæll.

C a n d h e d.

52. Stjerne, som Algodhed tændte, som for
Verdens Grundvold brændte, du som aldrig daler
ned: Sandhed! evig som din Gader, lys for Jor-
dens Myriader! Sandhed! lys for vore Fjed!

2. Lad vort Liv indviet være, som vort
Hjerte, til din Ære! Villigt lyde hør din Rast!
For din Hæder vil vi stride, dig til Hæder vil vi
lide, Sandhed, du vort Haab! vor Lyst!

3. Sandheds Gud, blandt os tilstæde! Seel!
vi for dit Afsyn træde, signe du vor Daad og

32; giv os mod vort Maal at hige, til vi samles i dit Rige, evigt over Dod og Tid.

Lh. Thaarup.

U s k y l d .

53. Ufskyld, vor Lyksalighed! Du Naturens Korfesodte! smil du stedse til os ned! stedse du vort Liv forsode! Dig ledsager Noisomhed, du gjør glade, du gjør rige; ingentid du fra os vige, o da veeg vor Lykke med.

2 Du ved Dagens første Smil os til lette Pligter kalder; skjænker Mod og Kraft dertil, at os intet meisomt falder. Vaa dit Vink om Aftenen vi fra fuldendt Dagværk ile til den velforsjente Hvile; huld du suiler ned til den.

3. Ærlighed og Trofskab gaae ind og ud af vore Døre; ingentid vi anke paa om en Ven til os de føre. Tro modtage vi enhver, som med Vennesind vil nyde hvad med Vennesind vi byde, og har dig og Glæden kjær.

4. Gaa vort hele Liv ved dig, Himlens Datter fro hensvinder; ligt den Bæk, som fredelig gennem Blomsterengen rinder. Her i Ufskylds Moderarm skjon er hver en Dag vi nyde, skjon som Roserne vi bryde, fri for Kummer, fri for Harm.

5. Om end Himlen mørkner sig, om end slundom Vanheld mode, Ufskyld! blot et Smil fra dig kan os disse selv forsode. O du, vor Lyk-

salighed! gjør os glade, gjør os rige! Ingentid
du fra os vige, o da veeg vor Lykke med.

R. E. N a h b e k.

54. Datter af de rene Dunder, himmelske
Ulfhyldighed! Du, kuns du min Ungdom fryder,
give du min Alder Fred! Unglingens Veileders-
inde, fast ved dig kuns Manden staaer! Du er
Oldings Trøsterinde naar han svag ved Staven
gaaer.

2. Bort fra Hjertet Bløden viger, Ulfhyld!
naar din Fred veeg bort. Bastens Blændværk
stuffer, sviger, og dens Gjøglesynd er fort. Tryl-
lende Forsørerstemmer lyde trindt om Unglingen.
Ne! Fornuftens Bud han glemmer; falden forst
han horer den.

3. Angers Slangebids ham kvæle lyse Dag
og søvnløs Nat, mørke Kvaler hos ham dvæle,
mindste Blund bortkysse brat. Hans Samvittighed
anklager, vækker ham med Tordenrøst. Hjertenag
hver Synd bortjager, Bløden flyer fra angstfuldt
Bryst.

4. Held den, som paa Livets Veie, Barn
og Ungling, Olding, Mand, dig, o Ulfhyld! har
i Sie, lykkelig og fri er han. Han Tilfredshed
ei kan miste, Mid ham tøve ei sin Fred, han
har Mod selv om han vidste: «nu gaaer jeg til
Ewigheid!»

O. D. L a t k e n.

Æ r l i g h e d.

55. Du immer trofast Ærlighed indtil din
 stolte Kolde Grav, og viig ei mindste Fingersbred fra
 Herrens Veie af!

2. Da skal du, som blandt Roser, trygt gaae
 selv blandt Tornene, og Døden uden Gru og Frygt
 du kan imode see.

3. Let er da Leen i din Haand, ei Ploven
 tungt synge kan, da synger du med munter Aand ved
 Brød og Kildevand.

4. For Skurken er hver Møie søær og han
 er aldrig fro; ham Pæsten driver Fryds og Kvær
 og la'er ham ingen Ro.

5. Den skønne Vaar ham smiler ei, ei Mar-
 ken grøderig; med List og Svig han gaaer sin
 Veie, blot Penge ønsker sig.

6. Min Son! du trofast Ærlighed indtil
 din Kolde Grav, og viig ei mindste Fingersbred
 fra Herrens Veie af!

7. Da bliver rolig Grav din Løn og Taarer
 og Gænder den, og Svighedens Blomst saa skøn frem;
 og Spire skal af den.

D. D. Lütken.

L o t t e r i e t.

56. „Man horer manges Een at sove sig
 til i Lotteri; jeg troer Mo'ers lille vi vil
 have en Dalers Penge med deri.”

C

2. Saadan tiltaler Knud sin Kone; hun siger: "Knud, gør hvad du vil; jeg har endnu en gammel Krone, den vil jeg give hen dertil."

3. Ol Kunde vi saa sandt kun vinde og faae de mange Lusinde, da maatte Ganden mere spinde"; men her begyndte Knud at lee.

4. Han letted' paa sin broged' Hue og siger: "Hillemænd og Knod! jeg frygter du vil være True, og sidde her med Haand i Ekjød."

5. Ja, maatte du kun for dem raade, da vilde det see deiligt ud; da blev en smuk Huusholdningsmaade; nei Tak! saasandt jeg hedder Knud!

6. Nei, du skal aldrig faae en Skilling, hvor mange Daler vi end faaer; men blive smukt ved din Bestilling med Rok og Haspe ved dit Laar."

7. Og hun ta'er til at puste og blæse; "nu troer jeg Kjærlingen hun bli'er gal!" Og Trumf i Bordet for hans Næse: "Jeg dig, din Hund! det vise skal!

8. Om du er Mand, saa er jeg Kone", saa siger hun: "forstaaer du det; jeg vover jo min egen Krone, og staaer derved paa min Ret."

9. De halve Penge vil jeg have, det svær jeg paa, det skal du see." Knud svarer: "om du blev af Lave, saa svær jeg det skal aldrig see."

10. "Ej", siger hun: "hvad vil du snakke?" "Tys", siger han: "hold du din Mund!"

drev ham een udi hans Nakke: "det skal jeg vise dig, din Hund!"

11. Kort sagt, det varer ikke længe, før han faaer fat i hendes Haar. See der! hvor slaaes de om de Penge, de hverken har, ei heller faaer.

Heilmann.

D y d .

57. Vil du den sande Lykke finde, din Sjel da være Dyden huld! du aldrig lade dig forblinde af borget Hæder, Belyst, Guld! Søg ei at blænde Mængdens Øie; men frem i Løndom Brødres Vel! Du signer dig den Evighøie med stille Bisfald i din Sjel.

2. Dig Dydens milde Ro skal følge, hvert Skridt du gaaer paa Banen hen; som Ven paa Land, som Ven paa Vølge, i Dødens sidste Blund som Ven; Dyd styrer dine Tjed til Hæder, og du skal naae dens sande Maal; i Vel den luttret dine Glæder, i Vee den giver Mod og Taal.

3. Knyt milde Dyd vort Samfunds Kjæde! Veed Viisdoms Aand vor Fjend til Gavn! Vær os den sande Brug af Glæde! den stille Taalmod ved dens Gavn! Ved eder skal vor Bane være endog imellem Torne skjøn, og hver vor Frydefest skal lære: Lykfsalighed er Banens Løn.

Thaarup.

G e t t e d .

58. Elise løb i Marken om blandt alle
Blomsterne, i hendes Sind ei Sorgen kom, hun
løb og spøgede.

2. Snart løb hun hid, snart løb hun did,
som ung og frygtløs Hind, som Rosen rød, som
Lilien hvid var hendes smukke Kind.

3. Hun manges smuk Blomst plukkede, og
straks den kasted' hen; saa skøn den var, dog
skjønnere Elise var end den.

4. Tys! tys! der Noget nærmer sig; thi
Græsset hvislede: Elise! Noget nærmer sig; thi
Græsset hvislede.

5. Men hun kan ikke mærke det, hun hører
Intet; thi i Vandet seer hun sit Portrait, og er
forlobt deri.

6. Den Flod den løb saa reen og klar; hun
speiler sig i den. Hun drak og saae hvor skøn
hun var, og speiled' sig igjen.

7. Bag hende stod en deilig Mand med
lange brune Haar; og stor og rød og stærk var
han, og ifluns tyve Aar.

8. Held mig jeg fandt dig Skjønne her! o
vend dig om til mig; og hvis du en Gudinde er,
jeg vil tilbede dig.

9. Som Odins Freya er du skøn, vær og
som Freya god! Naar jeg kuu faaer din Haand
til Lon, glad offerer jeg mit Blod!

10. Saa flyver jeg til fremmed Land, til
Krigs- og Ledingsfærd, og trodser Døden som en
Mand, din Skjønhed er det værde.

11. Og naar jeg kommer atter her, vil du
da elske mig? O svar mig, at du har mig kjær,
at du vil elske mig.

12. Hun hørte Lyden, saae sig om og taus
forundred' sig; hun vidste ei hvorfra den kom,
men sagde: Paa kuns dig.

13. "Jeg er vel ung", saa svarte han: "men
viis mig ikke af; thi jeg har mangen Ridders-
mand nedstyrtet i sin Grav."

14. Og skjendt min Fader byder mig sin
store Rigdom til; jeg gjerne, for at vinde dig, det
Alt opoffre vil.

15. Skjondt jeg min ømme Moder saae i
Taarer smelte hen, saa gaaer jeg dog i Ledings-
færd, og kommer ei igjen."

16. "Gaae hvor du vil!" var hendes Svar:
"jeg er for god til dig; gaae kun hvor du be-
sluttet har, hjem eller ud i Krig!"

17. Din Faders Guld, din Moders Suk kan
ei bevæge mig, en No. som jeg, er alt for smuk
og alt for god for dig."

18. Den unge Helt foragtelig saae til Elise
hen, han loe kun da han vendte sig, var fri som
før igjen.

19. Vips var han paa sin Hest i Hast, som
Lynet foer han bort; igjennem Skov og Mark
saa rast; hun saae ham her kun kort.

20. Elise iilte hurtigt hen til det solvklare Vand, sat Ansigt hun da seer igjen, og atter smukt det fandt.

21. O! jeg er dog den Deiligste, min Lige er ei seet! — Det sagde hun og vendte sig, og faldt i Vandet ned.

22. O hjælp, o hjælp! Elise døer; men Ingen horte det; og Græsset bort fra hende flød, da hun vil' gribe det.

23. I Dybet sank Elise ned, det slugte hende op; en Aften sildigt Gisterne fandt hendes døde Krop.

24. I Taarer smelter Moderen ved skønne Lises Liig: «O Lise, Døden rev dig hen, og Stoltshed styrte dig!»

25. Da hun blev sat i Graven ned, en Hær af Piger kom: «Fra Stoltthed frie mig Himmelen!» saa sang de rundt om.

B r e d e.

59. Herr Torvald, skøn Signe, de venneste to i Dannemarks Rige saa vide, de svore hinanden ubrødelig Tro, sig begge til Gortig og Rvide. De Hædre begyndte saa bitter en Riv, den kostede Torvalds og Signelils Liv.

2. Herr Hogen han svor ved den øverste Gud: din Son skal min Datter ei fæste; Herr Torbjørn ham svarte: han saaer sig vel Brud,

min Avindsmand tør han ei gjæste. I Morgen
ung Torvald til Bretland skal gaae. Den Mors-
gen for sidste Gang Torbjørn ham saae.

3. Skjon Signe hengræd et saa sørgeligt
Aar, hun svinder som Liljen i Engen; Ung Lave
kom ridende stolt udi Vaard: det Gæstensol vares
mig længe. Herr Hogen! Jert Lovte I viger ei
fra. Den Fader tvang Signe at sige ham Ja.

4. I Morgen jeg lader dit Gæstensol staae,
did byde du Torbjørn, din Frænde! Saa angest
skjon Signe hun knæler i Vraa: Krist give mit
Liv havde Ende! Hun blegner og segner i Lores
lils Skjød. Hjelp Gud! freg den Lerne, skjon
Signe er død.

5. Tre Dogn græd Herr Lave ved Signellils
Lig; den Fader ei magter at Klage. Sorgjæves
er Moderens jamrende Skrig, det kalder ei Signe
tilbage. Den Sorgesfærd samles; de Ligklokker
gaae; nu lukke de Kisten, til Graven hun maa.

Chor. Gud! hvor det er tungt at stille
dem ad, som troligen elste hinanden.

Th. Thaarup.

D v e r m o d :

60. Hans lig sin gamle Fader heed; den
hele Bne om Eagen veed; en Knos som du og
rig han var, men og dertil den samme Aar.

2. Den Gamle havde Guld i Skrin; den bedste Nard han kaldte sin; i Flor dertil hans Have stod, og Alting faldt i Sønnens Lod.

3. Hans om en Vio nu gik paa Spor; men Stolthedsdjæveln i ham soer; en Hæl han Byens Piger gav, og greb mod Etaden Vandrestav.

4. Hans fik en Mage vev'r og net; men snart han blev af hende møt; thi knapt hun Brudekrandsen bar, før der i Mosen Ugler var.

5. En Narresværn i Huset løb, og Alt i Halsen paa dem krøb; og endeligt, til Tidsfordriv, de karesseerte Hanses Liv.

6. Vor Hans maa under Tøflen staae, afsted de gamle Grunker maa; han efter megen slem Forred seer Ende paa sin Herlighed.

7. For Voet satte Ketten Laas; hans Gaard snart gik den samme Raas. De falske Venner fra ham gaae, da Hans forladt i Halmen laae.

8. Hans Mage slog en Skjæbne slog; med en Dragon hun Afsted tog; og Hans, jeg ofte seer hans Nød, nu gaaer og betler om sit Brød.

T r o s t a b .

61. Svend Tvestjæg havde sig en Mand, som Thorvald hed; i Leding rast og bold var han, men blid i Fred; hans Snekker seiled' vide om fra Havn til Havn, og gjorde, hvorsomhelst de kom, berømt hans Navn. Men Thorvald har reddet sin Konge.

2. Han kjøbte Fanger, gav dem fri, og flædte dem; og sendte Mænd fra Elaveri til Huus og Hjem. Og mangen Olding fik sin Son, sin Alders Trost, og mangen Mo sin Veiler skjon, sin Ungdoms Lyst. Men Thorvald ic.

3. En ærlig Kamp var Thorvalds Fryd, høit var hans Mod; men aldrig dypped' han sit Spyd i Svages Blod. Han fulgte Svend paa mangt et Tog med Herreskjold, og hans Nærværelse forjog al grusom Vold. Men Thorvald ic.

4. De hidsed' Seil i høien Raa; det var Kong Svend: han færdtes over Bølgen blaa med sine Mænd; at gjæste Bretland var hans Ugt; i Land han steeg, og Alting for hans Overmagt tilbageveeg. Men Thorvald ic.

5. Men Bretlands Hertug ikke sov, han samlede en talrig Hær i mørken Skov af Ryttere; den danske Trop kom ilde an ved denne List, de bleve fangne Mand for Mand, og Svend tilsidst. Men Thorvald ic.

6. Og hør du Fangesfoged sin og mærk mit Bud: du skynde dig i Laarnet ind, for Thorvald ud! Ei sommet Bolt og Fængsel den, hvis tappre Haand har løst saa mangen fager Svend af Trældoms Baand. Men Thorvald ic.

7. Strafs kom til Laarnets Dor en Mand med dette Bud; men Thorvald soor en Eed paa Etand: jeg gaaer ei ud; jeg fri og Kongen blipe her i fremmed Vold! Nei, aldrig var da Thorvald værd at løste Skjold! Men Thorvald ic.

8. Saa stor er ædle Sjæles Magt; enhver blev fri, paa Thorvalds Bøn, og for den Ugt han var udi; og aldrig glemte siden Svend at vise sig imod sin Ungdoms brave Ven taknemmelig. Men Thorvald ic.

9. Svend Tveskjæg sad hos Æl og Mjød med Konger fleer, og klappede paa Hynde blød: sid Thorvald her! Din Fader styred' aldrig Land, som een af os, men den er Jarl og ædel Mand, der naaer din Roes. Men Thorvald har reddet sin Konge.

Edv. Storm.

Reidar Griotgardson.

62. Alf Harald den Gilske Kong Magnus den Blinde nedstodt fra sin Trone til Kloster drog hen; da Harald var død tænkte Magnus at vinde af Sigurd og Ingi sit Rige igjen. Trods slaalsatte Hjerter og hadefuldt Sind for Reidar flød Taarer paa fiendtlige Kind.

2. Men Magnus var født til at sørge og lide, og Banheld ledsagede alle hans Gjed; dog Reidar var trofast med Magnus at stride, med Magnus at falde var Reidar bered. Trods slaalsatte Hjerter og hadefuldt Sind ic.

3. Omfider et Søslag skal Striden afgjøre, i Hvalom ved Holmen der Kampen gik an: mod Enekkerne, Sigurd og Ingi anføre, den svagere Magnus ei længe holdt Stand. Trods ic.

4. Nu Haralds de seirende Sonner sig trænge
til Magnus's Skib; snart i fjendtlige Haand den
usæle Magnus skal falde; ei længe betænker sig
Reidars besluttede Aand. Trods ic.

5. Han glemmer sin Fare; sit Børge han
faster, fra Skjændsel, for Nordmand langt værre
end Død, at redde sin Konge han broderligt has-
ter, asmægtige Magnus han bar i sit Skjød.
Trods ic.

6. Gud følge dig, Reidar! nei Vanheld dig
truer; Kong Magnus du redder ei selv ved din
Død; hør! sorgeligt klinge de dødende Buer, hør!
sorgeligt hvine de dræbende Spyd. Trods ic.

7. De ramme de Pile, de Spyd ikke svige;
du Magnus seer død i din døende Gavn; da
hørte man Sigurd og Ingi at sige: stort Norge,
men større er Reidar dit Navn. Trods ic.

8. Om Reidar jeg kvad, og Hoiagtelses-
Laare den trofaste Nordmand skal yde mit Kvad.
Bee over den Usling, ham kalder en Daare, han
kræver, ham rammer den Dydiges Had. Trods
staalsatte Hjerte og hadeuldt Sind for Reidar
flod Laarer paa fjendtlige Kind.

Betlitz.

63. Det var den svenske Karl Gustav, han
vilde prøve en Dyst med Danmarks Fredrik den
Tredie; dertil havde han stor Lyst. I Norge er
Trofskab at finde.

2. De svenske Hære, de ile over frosne Eo og Va, til Dannerkongestaden, dens Mure de ville nedslaae. I Norge ic.

3. I Roeskild en Fred han slutter, men dyre betaler han den; thi Halland, Ekaane og Bleking og Bahuuslehn gaae hen. I Norge ic.

4. Selv gamle Olufs Trondhjem den Sjende fik i Haand; de Trønder bleve modfaldne, men bittre udi sin Aand. I Norge ic.

5. Det var den svenske Karl Gustav, han brod den hellige Fred; sliig Tro fra den Tid gjælder for Ewig og Eognagtighed. I Norge ic.

6. Den Krig paa ny udbryder, det rygtes i Trøndelav, da sværge de modige Trønder, de Aaget vil faste af. I Norge ic.

7. Nu samle sig stridbare Hære, til Trondhjem de rykke vil frem, at lære den modige Sjende den snarest Vei til hans Hjem. I Norge ic.

8. I Norge lyder Herr Bjelke sin Konge og Fodeland tro; han hørte om Trøndernes Opstand, og i sit Hjerter han lo. I Norge ic.

9. "Herr Reichwein! din Ganger du sadle! Til Trondhjem ride du brat! Du skye ei Bjerg eller Dale! Du frygte ei Mulm eller Nat." I Norge ic.

10. "Jeg skyer ei Bjerg eller Dale, jeg frygter ei Mulm eller Nat; min stolte Ganger er sadlet; til Trondhjem rider jeg brat." I Norge ic.

11. Til Trondelav kommer den Herre; som
Julen velkommen han er. De glade Bønder sig
væbne, og Evensken Uldergang svær. I Norge ic.

12. Fra Jemteland komme de Svenske, som
Trondhjem undsætte vil, de kunne nok hjemme
være, de nærme sig aldrig dertil. I Norge ic.

13. Den svenske Stjerne formørkes, det
svenske Skjold gaaer i Ruus, Herr Stjernskild
og hans Evende maa rømme det fremmede Huus.
I Norge ic.

14. Vaadøiet de Svenske bortdrage, de bane
dede Nordmandens Tro; men Krøniken og Kong
Fredrik ophøiede Nordmanden fro. I Norge ic.

15. Mens Norge har Gjeld, og Gjeldet har
Gran, og Granen er grøn: de kjække Trønders
Troskab skal mindes og kaldes skjon. I Norge
er Troskab at finde.

J. Betlitz.

Trøst i Lidelser.

64. Brødre! hvorfor flyde Taarer uden Tal?
Mange Suk frembryde, som ei høres skal. Bort
med Klynk og Klage! hvor er eders Mod? Efter
bittre Dage bliver Enden god.

2. Mindes eders Fader, og hvor god han
er; aldrig han forlader sine Skabninger. Han i
Nød os sender tidt uventet Trøst; tidt han fjært
lig vender Smerten om til Lyst.

3. Al! vi blinde, svage, fjende ei vort Vel:
det hvorfor vi klage ofte er vort Held. Meget
her i Live ei vort Sind anstaaer; lad os bedre
blive, Alt da bedre gaar.

4. Hvem vor Gud har givet sand Fortrøst
til sig, gjennemvandrer Livet tryk og lykkelig;
Jorden og dens Brimmel agter han ei meer, naar
til Herrens Himmel han med Tillid seer.

5. Er en evig Slummer da os falden paa?
Livet og dets Rummer som en Drom forgaae.
Natten snart hensoinder, Drommen flyer med den,
og en Dag oprinder Skjøn som Himmelen.

6. Hvo kun denne Morgen vente vil med
Taal, agte ei paa Sorgen, snart han naaer sit
Maal! Der al Sorg vi glemme, Held os, Held
os da! Der vi froe istemme et Halleluja.

R. L. N a h b e k.

65. See kun hvor Dagen sig heiligt op-
klarer! Himlen er blaalig og Dalen er grøn.
Klager ei Lyde fra Skabningens Skarer! Er ei
dens Dragt saa fortryllende skøn? Hæv dine
Blikke til Glædernes Giver! See paa det Skjønne
i suldeste Maal! Dyden til Glæde hver Varm
jo opliver, lærer at bære hver Modgang med
Taal.

2. Jublende Værker forkynde os Glæde, hør
hvor den toner i Græshoppens Sang! Vandes!

den duster af Roserne spæde. Pytter! den risler
i Bækkenes Klang. Smager! den gløder i Saf-
ten af Druer, Kyndrer os Frugten i landlige Sal.
Seer hvor den grønnes i Løvhyttens Buer, smiler
ved Synet af blomstrende Duf.

3. Venner! hvi glide blodagtige Taarer over
den rodmende, blomstrende Kind? Anstaaer det
Mænd, som kvindagtige Daarer, ikkun til Graven
at sætte sit Sind? Virksomheds Gane den Udele
ei svigter, Brødre og Søstre han hjælper saa fro;
Munterhed lønner de op'lydte Pliqter, Jordbaas
nens Ende emslygges af No.

4. Mangeslags Sorger og mangeslags Smær-
ter selv vi os volde med brødefuld Haand. Haa-
bet er Lise for saarede Hjerter, Videlser styrke den
modige Aand. Naar dig da Kummerens Taager
omslugge hæv mod de Etjerner det synkende Mod.
Trostlig paa Troen som Klippe du bygge! og for
den Gode bli'er Enden vist god.

5. Skabningens Skjønshed vort Hjerte op-
luffe! Alherrens Godhed vi hentykte seer; dog,
kan vi stille de Trængendes Sukke, Veldaadens
Glæder hentykke end meer. Elsker! o salig er
Kjærligheds Glæde! viet kun Ustyld dens hellige
Jld. Alt hvad er ædelt og stort i en Kjæde slyn-
ges af Kjærlighed kraftig og mild.

6. Handler! saa bør det den Vise, den Glade,
Roes og Tilfredshed ledsage hans Jd. Tegner
med Daad den bortspindende Glade af vores flyg-
tigt hentyllende Tid! Den os omgivende Cirkel

til Lykke virke saa meget enhver kan formaae;
o! den Bevidsthed maa altid henrykke, sorteste
Himmel den straks farver blaa.

7. Modigt! thi Lidelser, engang forsvundne,
kvæge jo Sjelen, som Regnen hvert Etraa. Grave
med Sorgchypresser omvundne farver snart stille
Forglemmigei blaa. Venner! vi skulle, vi skulle
os fryde, Glæde vor himmelske Fader os lod;
Ufrydens Glæde kan aldrig fortryde, smiler blandt
Røser mod kommende Død.

D. D. Lütken.

Ve l g j ø r e n h e d.

Børnstorffs Minde.

Mel.: Jeg er saa fro, jeg er saa glad.

66. Omtrent en Miil fra Kjøbenhavn paa
høie Gjentofte Bakke, der staaer en Steen, paa
den et Navn, et Neg, en Skovl, en Hakke. Den
Steen, det Navn hver Dannemand af Hjertet bør
at prise; saa vil og jeg saa godt jeg kan, og det
i denne Vise

2. Der er et Land paa Jorden her og Sveis-
zerland det hedder, den ædle Frihed findes der,
og Lykke, Ro og Hæder. Der frygtes ingen Herre-
mand, ei nogen Fogeds Svøbe; der Svig og Vold
ei tvinge kan en Mand fra Gaard at løbe.

3. Sandt, Guld og Sølv er sjældent der,
der bruges ingen Penge; men hvor der Glid og

Frihed er, staaer Ingen til at trænge; thi aldrig
saae man nogentid den Arbeid at fortræde, som
veed, at Frugt af Gved og Glid skal Søn og
Hustrue nyde.

4. Imellem os og Sveizerland er Tydsklands
store Rige, hvor mangen lille stem Tyrann mis-
handler sine Lige. Den Million af Herremænd
(hver vil durchlaughtig hedde) troer andre skabt
til kun for dem at pløie, slæbe, svede.

5. Der var en Tid da man blandede os be-
gynndte og at tænke, at Bonden, fast hver ved sit
Guds, var skabt at gaae i Lænke. Og hvordan
det end gik omkring, blev, som man vilde have,
vor Bonde til en uffel Ting, den stolte Adels
Slave.

6 Det gik saa hen i mange Aar, skjøndt
gode Konger stræbte at lette Bondens usle Aar,
som for en Husbond slæbte; men dermed kom det
ingen Veie, som med saa meget andet; thi gjertig
Adel svarte: Nei, Vi vil beherske Landet.

7. Tilfidsit der kom fra Tydskland hid en
Tydsker uden Lige; han saa og ynked' Bondens
Glid, og elskte Danmarks Rige. Selv Herremænd
hvor han var fra, han her fik Guds og Bønder,
men var og stedse blev endda vor Bondestands
Belynder.

8 Grev Bernstorff var den Herres Navn:
den gode tydske Herre, han lod sig danske Bondes
Gavn saa kjær og vigtigt være. Han kaldte
sine Bønder frem, og sagde: «Børn og Venner!

«Jeg skjænker eder Gaard og Hjem, og eder frie
«erkjender.

9. «Men I maa plove dybt jer Jord; hver
«sit for sig nu eier; saa eders Avl skal blive stor,
«og ikke som den pleier. I for jer selv, til Ar-
«bejds Son, skal plove, saae og harve, og, naar
«I doe, skal Son for Son, hvad I har samlet,
«arve.»

10. Dermed var Tingen i en Hast en anden
Vending givet; den stakkels Bondes Lænke brast,
hans Mod blev nu oplivet; han stræbte rast og
føjte sig; det vared' ikke længe før Bonden der
blev flink og rig, og avled' raske Drenge.

11. Med Frihed vorte Velstand til, straks
føjtes Eagens Nytte; saa sagde de: «vi bør og
«vil opreise her en Støtte. Ved Kongeveien skal
«den staae, den Grevens Navn skal bære, at alle
«Folk erkjende maa vor Tak og Grevens Væ.»

12. Hver Bondeson, som Støtten seer, jeg
nu vil underrette, hvad han bør tænke naar han
der seer Støtten, nemlig dette: «Den Herremand,
«som elsker os og vil sin Bondes Nytte, har og
«afgjort sin Bondes Roes, om ikke just en Støtte.

13. «Men da vi see, at Kongen selv, ved
«Kongeveiens Side, seer denne Steen, ja synes
«vel, den Ting ret godt at lide; saa kan han ikke
«alide den, som Bonden vil udsue ja vist er Kong-
«ens Bondens Ven, det kan vi klarligt ssee.

14. «Han har jo selv saa mangen Mand
«sin Gaard og Frihed ydet; han vil at i det

ningstganske Land af Trældom blev udryddet. Men
 og ræddet gaaer ei saa hurtigt til, der meget staaer til-
 spandsbage, sjøndt trygt derpaa vi lide vil, han hører
 naBøndens Klage. *)

15. «Ja Bøndens Klage hører han; naar
 naBønden da tør raabe mod Svig og Vold, og
 især en Mand, saa har han Ret at haabe, Vel-
 , no man, enhver som har et Bryst, og Hjerter udi Bry-
 , st, mod Adels Uag med høien Røst skal see at
 snarstaae det rystet.»

16. Selv uden for hiint Sveitserland der
 naBønder gives, som glade, frie og muntre
 na kan ved Glid og Stræben trives. Saa fri et
 , qmeppe Sveizeren som Norges raske Sønner, de
 , lde Kongen, Landets Ven, og ere kjække Bønder.

17. Den Tid oprinder og for jer, som boe
 na paa Danmarks Gletter; ja denne Tid maa skee
 , er nær, som jer i Frihed sætter. Men høit, ja
 , heit vi raabe maa, og holde ved at raabe, da
 , lskal den vore og bestaae den Lykke, som vi haabe.

18. Der var en Tid, her Tydskten kom, og
 , Hele tydske Flokke, og, hjemme vandt til Herre-
 , dom, behandlet' os som Pokker. Den Tid er også
 , naa nu forbi; vor Landsmand, uden Hinder, kan

(*) Denne Digt er skrevet paa en Tid, da Bernstorffs
 Bønder vare de eneste, der vare frigjorte fra Stavns-
 baandet. — Nu maa den erindre den danske Bønde-
 om, hvor megen Tak han skylder den Konge, der
 gjorde ham fri.

see vor Tarv og staae os bi, snart al vor Sorg forsvinder.

19. Ja Tiden kommer, kommer snart, see Joseph, Tydsklands Keiser, forjager Trældom, med en Fart den af hans Lande reiser. Blandt Tydsklands mange Forster smaae (hvor bitte smaae de fleste!) nys stor man Markgreve Baden saae sin Bondes Vel befæste.

20. Greve Bernstorff selv en Tydsker var, sligt os end meer bør lære, at Tydskland selv dog mange har, som værd er vores Vre. Ja den, som denne Gang har gjort, tor her i Engen sige: her findes end, og det er stort, vor gamle Bernstorffs Lige.

21. Men eet endnu: saa tidt vi saa om Aag og Frihed stoie, vi først dog ret betænke maa, hvad vi har saa for Die. Hvis Frihed skal bestaae deri, ei Lov og Pligt, at lyde, da gid vi aldrig blive fri og aldrig Aaget bryde!

22. Den Mand er fri, som stræbe kan til sin og Sines Lykke, og hævde Ret, trods Rang og Stand, med hvo ham vil nedtrykke. Og som, naar han gør Ret og Skjel, adspørger ingen Herre; den Mand er fri, som Kongen selv, og saa bør hver Mand være.

Pram.

For de Fattige.

III Mel.; Vær du vort Selskabs Skytsgudinde.

D 67. Han, som kan ene Glæder skjænke, vel-
 trojgjørende vort Hjerte lod ved Glædens Bæger
 ind int betænke Forladtes Graad og Armes Nød. Op
 1801 Brødre! følger dette Bud fra Glædens Giver,
 1800 Guds Guds!

2 2. Han bandt med en harmonisk Kjæde hver
 1801 Broder til sin Broders Sjæl, gav Ynk somhed med
 1800 indem, som græde, og Attraa til at gjøre vel. Da
 1801 lod hans Røst saa faderlig: hoo som er god, han
 1800 angiligne mig!

E 3. Hans Fred har den, som villig letter sin
 1800 Tummerfulde Broders Nød, som slukker Tørst og
 1801 Hunger mætter, o, var det blot ved Vand og
 1800 Brød; thi Gud seer ei paa Riges Haand, men
 1801 paa den fromme Givers Aand.

A 4. Og Guldets Værd ved Graven svinder,
 1801 Guldets vise Brug kun adler det, selv Diadem og
 1800 Sejersminder er Evighedens Bægt for let; men
 1801 for den Skjerv vi Armod gav, vor Løn er over
 1800 tid og Grav.

E 5. O! nu da Glædens Sange lyde, betæn-
 1801 ker Armods bange Aand! O, lader Medynks
 1800 Taarer flyde, og rækker den en hjælpsom Haand!
 1801 Op Brødre! følger dette Bud fra Glædens Giver,
 1800 Guds Guds!

Lh. Lhaarup.

68. I Dalens Skjod en Hytte laae ved
 Bredden af en Kilde, dens Bæg var Leer, dens an-
 Tag var Straa, dens Hegn var Roser vilde; ;
 dens Giers Lod var fattigdom, dog var han glad,
 thi han var from.

2. Kun ringe var hans Hjord og Land; hans an-
 Brud ei aatte Frænde; hun var saa arm saa god
 som han; og derfor tog han hende. Kun Tak til
 Gud, ei Klage led ved Kildevand og sparsomt
 Brød.

3. En Foraarsaften Hyrden sad ved Hytten
 med sin Kvinde; nu Kone! sagde han saa glad,
 nu veed jeg Raad at finde, og vi kan lindre
 Brodres Nød, endstjøndt Gud gav os sparsomt
 Brød.

4. See hist den Bei i øde Sand og trindt om
 nogen Hede, der maa den trætte Vandringsmand
 om Ly forgjæves lede. Om vi kun plante der
 hvert Aar et gavnligt Træ hver Høst og Vaar?

5. Knap gryer den næste Morgenstund, de
 frøe til Arbeid ile. Nu staaer en sval, en løvrig
 Lund til trætte Vandrers Hvile; der lagde man
 og deres Been, men der er ingen Mindesteen.

Th. Thaarup.

69. Jeg fremmed her til Stedet kom, var
 faderløs og langt fra Frænder. Mit Hjerte var
 min Eiendom og tvende arbejdsvante Hænder.

Her gamle Morten fæstede mig, og han har gjort
mig lykkelig.

2. Han var en klog og ædel Mand, thi
ædel kan en Bonde være. Hans Stolthed var
hans Bondestand, hans Ærlighed det var hans
Ære. Han var sin Gud, sin Konge tro; hans
Liv var Fryd, hans Død var Ro.

3. En Helligaften, som vi sad, lidt før vor
Moder Dagen bredte, den Gamle spurgte mig
saa glad: hør Hans, vil du vel ægte Grethe?
Min Glæde var mig Tungebaand; jeg tørste taas
hans Faderhaand.

Th. Thaarup.

N e g e r e n .

70. Jeg vil slyge din Høitids Fryd, jeg vil
uhørt eensom græde; arme Negers Klagelyd bør
ei sturre i din Glæde. O! beklag den sorte
Mand, langt fra Mo og Fædreland!

2. Hvad har stakkels Neger gjort, at den
blanke Mand ham hader? Er han ond for han
er sort? er Gud ikke Alles Fader? O! beklag
den sorte Mand, han er Træl i fremmed Land!

3. Negree, Christnes, Alles Gud! vældig
Blankes Hjerter røre, at en Brudgom fra sin Brud
de ei meer til Trældom føre! O! beklag mig
sorte Mand, har ei Brud, ei Fædreland!

Th. Thaarup.

Den Blinde Betler.

71. Fra Huus til Huus forskudt jeg Blinde leder, ved Dag om Bred, mod Nat om Ly. Den Arme lukker Doren naar jeg beder, de Rige med Foragt mig sse. O Brodre! Skjøndt min Dragt er arm, og hjælpforladt min Vei, dog slaaer et Hjerte i min Varm, der bander eder ei.

2. Vel den, der, Skjøndt det blev hans Lod at græde, en Taare har for Brodernød! Vel den, der, sødt til Spøg og vant til Glæde, dog aabner Kammers Son sit Ekjod! Uventet farer Sorgen frem, som Vinternattens Lyn: først Jlden rovede mit Hjem, og strax tog Gud mit Syn.

3. Ei seer jeg eders blomstre, Dal og Høie! Ei seer jeg Afset følge sig; ei kan jeg stirre i den Hedles Die, hvis Haandtryk skundom trøster mig. En evig Nat om mine Fjed saa mørk, saa rødsom staaer, og ingen Maane smiler ned, hvor jeg Forladte gaser.

4. Tidt i min Enevandrings første Dage i vilde Taarer jeg udbrød. Paa nydte Held jeg bittert saae tilbage, og krævede som Ret min Død. Ei naabenbart og ei i Lon de Taarer trille meer: den Gud, som ei har hørt min Bøn, dog bedst min Time seer.

5. Men, Broder! Iuf da ei for mig dit Hjerte! Gud signer, er du Kummer huld. Et vensligt Ord forjager Armes Smerte, et Haandtryk lindrer meer end Guld. Og, har du givet, slaae med

naa! Haan din Gød ei til for mig? Din Trost er
 en Pligt, din Gave Laan, som Gud betaler dig.

6. Den Time kommer, naar dit Guld ei
 kan afhjælpe dit søge Hjerter mindste Lyst. Da Held,
 dog! hvis du med Ro den Arme tænker, der tillidsfuld
 sig dig bad om Trost! Smil blidt! og, naar din
 afsidste Stund er fyldt med Bitterhed, den blinde
 Vildmand du mindes kun, og slumre hen i Fred!

J. H. Guldberg.

73. Fru Magdalis græd paa sin sidste Bid
 af Brod; svar Sorg hendes Hjerter mon frænke; af
 sin Enkerne lide tidt haardere Nød, end Lyffens
 næste Barn ville betænke!

2. "Hvor dybt mig den haardeste Skjæbne
 smed slog! Hvad har jeg da den er fortæret?" Thi
 Jammer! den smitsomme Syge borttog den Ro,
 og smedende havde ernæret.

3. Hør! Røer med livelig Klokkklang hjem
 paa nra græsrigte Marker nu vende. For Magdalis's
 Morre stod ingen af dem, og kaldte med Brølen
 paa hende.

4. Som Barnet, der rives fra Moderens
 Brøst, sig jamrer og græder saa saare, hun klam
 sig 'ved' og søgte i Sønnen sin Trost, og slukte sin
 smerte med Taare.

5. Hun haablos paa Veiet sig kastede ned;
 og naaen Sønnen indfandt sig ei heller. Fortvivlet

og sovnløs hun Hænderne vred, imens hun hvert Klokkeslag tæller.

6. Før Daggry da Hørdehornet alt lod, og gjenklang fra dirrende Rude: "O vee mig! det høit mig forkynder min Nød." Hun hulkede ned i sin Rude.

7. Ak! ellers hun vaktes ved Hornenes Klang til Godhedens Fader at prise; fortviolet nu ham hun bebrejder sin Trang, der Enker og Børn giver Epise.

8. Men tyst! en Dronnen! saa tung som en Steen den Lyd paa Hjertet er falden. Der farer en Gysen i Marv og i Been: det lyder som Brølen fra Stalden.

9. "O Himmel! o straf mig dog ei i din Harm, og hævn ikke hvad jeg har syndet!" Hun meente, hun sit nu ved Spøgelselarm Fortvølelsens Straffe forkyndet.

10. Men neppe sit Nød hun tilbage har kaldt, da strækkende Tone ophører; før atter ret høit og ret lydeligt alt den Brølen fra Stalden hun hører.

11. "Barmhjertige Himmel forbarme du dig, og holde den Onde i Lænker!" Og dybt under Dynen nu skjulte hun sig, af Angst hun ei seer og ei tænker.

12. Her Hjertet, mens Angestens Svæddraas ber flod, slog bævende Slag som en Hammer; da tredie høiere Brølen gjenlod, som var det alt i hendes Kammer.

13. Med vilde Forsærdelse facer hun op, og Vindueskaaden opriver. Skjont straalet alt Morg'nen paa Bjergenes Top, og Dæmringens Gysen fordriver.

14. Og for sig det hellige Kors hun nu slaaer: «Gud hjælpe mig naadelig! Amen! Beskjærm mig, mens ene til Stalden jeg gaaer, I hellige Engle tilsammen!»

15. O Under! da seer hun den herligste Ro, forstenet hun taber sin Nøgle; hun neppe de usikre Dine tør troe; men frygter det for dem mon' gøgle.

16. Dog hisset i Stalden hun Klover kan see, friskt dustende, Diet ei lyver; i Spanden stod Melken saa hvid som en Sne, nysmalket af fuldspændte Yver.

17. Saa nydeligt streven en Seddel og bar den Ro omkring Hornene bunden: «Til Trost for den gode Fru Magdalis har Fru N.... mig naa paa Stedet her bunden.

18. «Gud gav hende Hjerte for Lidendes Nød med Villie dem Bistand at vise; han gav i sin Naade et Stykke Brød, det kan hun alene ei spise.

19. «Spørg ikke om Navnet, lad Roen kun staae i Stalden til Nytte og Sammen.» — «Gud give, du Edle! det vel dig maa gaae!» bad Magdalis's Taare, og Amen!

D. D. Lütken.

D 2

Unders. Skov:

74. Hist hvor Høien venligt staaer, hist
 hvor Horizonten blaaer og sin Glæde af Solen
 laaner, stod et gammelt Kloster trygt; blidt ind-
 franset, venlig, rolig, rundt af Dalene fortrolig,
 Gudsfrøchts tarvelige Bolig, af de grønne Træer
 omfhygt. Mangt et Aar var længst forsvunden,
 end det urørt stod i Lunden, hellig Fromhed lagde
 Grunden, til Guds Ære blev det bygt.

2. Anders bort sit Dje vendte fra den Pragt,
 som Hjertet blændte, som med Fristelser omspændte
 Ejelen, Ondskabts lange Rov; agted' ei de guldne
 Klæder, vandred' til de stille Steder, hvor i Ans-
 dægt Fuglen kvæder Psalmer fromt til Herrens
 Lov. Der lod han i dunkle Eftygge sig et helligt
 Kloster bygge, at de fromme Brødre trygge kunde
 høre i tausens Skov.

3. Ridderen, med Falk og Hunde, blev nu
 fra de dunkle Lunde, at det rene Hjerter kunde
 følge Fromheds høie Bud. Der hvor Jægers-
 hornets Toner forhen Klang i Skovens Kroner,
 hvor for Fuglen lumste Doner sattes, lod nu in-
 tet Skud. I de dæmtingsløste Skove torde in-
 gen Larm sig røre, at de fromme Fædre love
 uforstyrret kunde Gud.

4. Hele Baarens Fugleskare, rødt for Larm
 og Støi og Fare, stoi nu paa de Binger snare,
 til den stille Munkeløve, hvor de loftes ei i Rø-
 den, hvor de, uden Frygt for Døden, kunde slaae

i Morgenroden, usforhindret fødte i Røe. Høer-
gang Klosterklokken ringed', nu hver Sugl saa let
bevinget hoit mod Himmelen sig svinged', sang
saa lystelig og fro.

5 Fromme Bønder did hendrøge, op de des
tes Hytter sloge der, hvor Munkene forjogte Qvæts
last og Voldsomhed; ind de vel ei torde vove sig
i Anders fromme Skove, men ved Søens blanke
Bove satte de sig hisset ned. Oldingen dem tide
besøgte, deres Tro han fromt forøgte, gavmild
deres Kirke smykkte med det Kors, hvor Jesus
leed.

6. Hvergang at en jordist Smerte ængstede
det syge Hjerter, flog Raad han ventligt lærte,
deelte ud sin Lægedom; hvergang Mismod, Kval
og Kummer gjorde Lusten Kvalm og lummer, vask-
tes Sjelen af sin Slummer, blev det godt naars
Anders kom. Hvergang til den sidste Hvile trætte
Begen hen mon ile, lod han brustne Døe smile,
uden Frygt for Herrens Dømt.

7. Al! forgjæves vil du søge, Vandrer!
end de gamle Bøge. som forbandt sig at forøge
Klosteret om Klosters God. Yngste Kvist, som
da mon skyde, monne Stormen længst nedbryde,
da kun lumste Orme rhyede til den trofset hule
Rod. End vel i de grønne Dale Klosteret staaer,
men stolte Sale paa det samme Sted naa prale,
hvor de ringe Tæller stod.

8. Bønden end med Andagt skuer hen til
Kirkens hvalte Vuer, Himlen i hans Hjerter luer,

naar han nævner Anders's Magt. Kjøbstødsfalsket, plat og slovet, Fromhed, Kraft og Tro berøvet, Solvets Slaver, slængt i Støvet, nævner det kun med Foragt; Skjalden, ærlig hvis Blik saalænge paa de gamle Mure hænge, griber i de stemte Strænge, bluffer, sødt til Sang opvakt.

9. Hist hvor Aret Jorden dolger, hist hvor Diet blidt forfølger Agrens tunge gule Bølger, fort et Kors paa Høien slaaer, hellig Anders reist til Verre, at hans Aand kan altid være Egnen nær, og Omsorg bære for sin Ager Aar for Aar. Hvergang Blomsten Engen spætter, hvergang unge Løv sig slætter huldt i Maj, da først sig sættes Nattergalen der og slaaer.

A. Ohlenschläger.

N o i s o m h e d.

75. At høre Gjanters tomme Roes, og dumme Løgne ndmyggt troes, see Narre krumme deres Rygge, mon det er Lykke?

2. Med Glor og Gjer at meies ud, gaae hver Dag pyntet som en Brud, med Perler og med Gyldenstykke, mon det er Lykke?

3. At gaae ad Kryberiets Gang fra lavere til større Rang, at trykkes for igjen at trykke, mon det er Lykke?

4. At mødske sig og blive feed ved daglig Overflodighed, at trættes ved at svælge, tygge, mon det er Lykke?

5. Nei vogte sig for høie Spring, og rolig see
paa store Ting, selv noies med et lidet Stykke,
nei det er Lykke!

P. A. Heibergs

Haabets

76. Haab, du eviggrønne Haab! naar den
Arme Alting plager, Alt forlader, han forsager,
hører du hans bange Raab.

1. Lykken kan os Alting røve, Venner, Glæ-
der, Rang og Gods, den omsonst vort Mod vil
prøve, naar du smiler ned til os. Haab, du evig-
grønne Haab ic.

2. Brøle Havetsølger vilde, lyder sødt
Sireners Sang, Haabetølgerne kan stille, frelse
Semand mangan Gang. Haab ic.

3. Evigunge Haab! til dig Sædemanden sig
fortroster, saar sin Sæd, og munter høster hvad
han har betroet dig. Haab ic.

4. Hiin som Riget maatte tabe og i Lænker
høie sig; den som kun er født til Slave, alle, alle
synge dig. Haab ic.

5. Er alt Livets Træ fortorret, flyr den
sidste Blomst saa skjon; Trosterinde! du den Enge-
viser endnu Epiren grøn. Haab ic.

6. I den haarde Skjæbnes Kampe, naar
han ei kan modstaae den, vinker du den ædle
Kjælle til de bedre Verdner hen. Haab, du evig.

gronne Haab! naar den Arme Alting plager, Alt
forlader, han forsager, horer du hans bange Raad.

D. D. Lütken.

77. Naar, naar vil du, Fredens Engel,
svinge smilende din Fakkell over mig? Naar skal
jeg paa Lysets Væthvinge hæve mig og blive
lykkelig? Naar skal dette kummerfulde Hjerter
lægges for sin Uro og sin Smerte?

2. Naar skal jeg fuldendes, naar skal Sæden
modnes i Udodeligheds Land? Eller skabtes jeg
at kjende Glæden, for at see jeg den ei nyde kan?
Hvi da drog du mig af Intets Morke, Livets
Ophav, Væsen, som vi dyrke?

3. Dog, vær fro, min Aand, og pris den
Høie, evig er du og udodelig! Om ei Natten mørk-
nede vort Døie, glædtes vi da saa, o Sol! ved
dig? Denne stolte Higen efter Mere er vort
Væsens Adel og vor Ære.

4. Haan, som skjænker Malurt i vort Bæger,
er uendelig og viis og stor! Hvilen helst den
trætte Vandrer kvæger, Viljen jo blandt Dalens
Gumpet groer. Spreder ei, Jehova! selv din
Jorden Frugtbarhed og Gylde over Jorden?

5. Vær mig da, o Evige! at lide; lær mig
haabe Evighedens Fred! Og naar matte Taarer
tause glide, lær mig kjende jeg omsonst ei leed!

Denne Taare, som mit Døe væder, lønnes hist
blandt Evighedens Glæder!

Lundbye.

78. Du, som vor Døi omsvæver i yndigt
Rosenskjær, os over Graven hæver til bedre Ver-
denet: o Haab! til dig opstige ved Harpens fulde
Klang din fro taknemmelige Lovsangers Jubels-
sang.

2. Til Jorden at nedstige Gud ynksom Vink
dig gav, os arme Dodelige at lede til vor Grav.
Du venlig mild omsvæver vor Vandringss tunge
Fjed; du, du forved os svæver i lyse Evighed.

3. Naar trosløs Kummer nager den Sore-
rigfuldes Sjel, naar haablos Elskov jager fra
Glædens Kreds sin Træl, naar Offerdyret segner
mat under Skjæbnens Slag, hvert Glimt af Mod
henblegner i Mismod og i Nag.

4. Da før hensvundne Dage du drager Slør-
ret blid, og viser huld den Svage en bedre Eft-
ertid. Den Trættede du opvæger i Drom om yns-
dig Lyst; med himmelsk Fryd du læger det son-
dretrevne Bryst.

5. Hver Drom fra Barndoms Alder borta
fløer som Elskovs Ruus, og Dødningklokken fald-
der til Skyggekongens Huus. Dig see vi end
tilsmile vor Bortgang Fryd og Fred; til Lethes
Bredder ile vi fro i dine Fjed.

R. L. Rahbek.

79. Smilende Haab! du elskte Barn, som
 svæber paa Zephyrvinger hist i sjerne Sky! som,
 naar i Nattens Mørke Hjertet bæver, huld tæns
 der atter Glædens Morgengrye.

2. See Barnets Glæde funkler i dit Øie,
 men æ! dets Smil ustadigt er og kort; Skjøndt
 af en Engel ledet fra det Høie vakler din Gang
 og du flyr atter bort.

3. Og dog den Svage evig dig tilbeder og
 du alene er hans sande Ven. Du er hans Trøst, din
 Fækkel Mulmet spreder, han vandrer Livets Bloms-
 stervei igjen.

4. O stig da ned! du rosenklædte Engel!
 o kom, o klyng dig venlig til mit Bryst! Borts-
 vift min Rummer med din Myrtheftængel, og
 fyld igjen min Ejel med salig Lyst.

5. Og skal du da end atter fra mig vige,
 skal atter Nattens Mørke savne mig, da skal
 Erindring gjennem Taarer sige: du var dog eens-
 gang glad og lykkelig.

Velsignelserne.

80. Om din Vei, naar den Gud ærer, sprede
 Baar og Liv og Glæder sig: Blomsten duster,
 Træet bærer, Kilden lædser, Året nærer; Jord
 og Himmel signe dig.

2. Frugtbar Rankes Grene vinde venligt sig
 omkring dit Fædretag. O! saa grønnes skal din

Qvinde, og i hendes Ey du finde mindre barste
Stormes Brag.

3. Rosers spæde Qviste trives, som din
Haand har plantet om dit Hjem; saa dit Bord
af Born omgives, du ved Barnets Leeg oplives,
og din Aand groer op i dem.

4. See den Fred, dig Gud bereder, har du
aarke skjænket ham din Trø: han paa Banen
trygt dig leder, over dig sin Haand han breder,
og Guds Haand er fyldt med Ro.

5. Fædrelandets Hæder smiler, Stjernen liig,
til dig paa Gravens Rand; og i aarlig Valfart
iler Sønneson did hvor du hviler. Fred med dig
og Fædreland!

Efter Davids 128de Psalme
af Guldberg.

Glæde.

81. Til Glædel til Glædel Den fylder
hver levende Barm. Og hvi skal da Mennesket
græde, selv Skyld i den nagende Harm? Mod
Maalet du gavnlig henile, med Taalmod fuldende
din Daad! Og Aft'nen skal trøstende smile, Skjøndt
Morgenens kaldte til Graad.

2 O Brødre! saa kommer, saa rækker som
Glæde mig Haand! snart nærmer sig flygtige
Commer, snart fuer os Vinterens Vaand. Vi
nytte hver Stund af de Dage, Gud gav os til

Arbeid og Eyst, og flue saa rolig tilbage, end
signende Vaaren i Høst.

3. Saa dandser! saa dandser! saa jubler i
vildene Skj! Nu Blødernes Rose dig frandser;
imorgen til Dagværk du tye! O salig hver den,
som tot skjænke en Lime til Spøg efter Daad!
Hans Pligt har ei Nag eller Lænke, hans Rum-
mer ei Piil eller Braad.

4. Til Gammen! til Gammen! End tryller
os Frihedens Vaar, end ile vi Brødre tilsammen,
end Sorgen ei bleger vort Haar. Naar Benner
fra Benner bortvandre, og søge, men finde dem
ei, frøe mindes de, da med hverandre vi gik den
nufmilende Veit!

F. H. Guldberg.

82. Hver Blødens Ven, og hver dens frø
Beninde, en frands igjen sig af dens Roser binde.
Menneskets Vaar er skjøn, men kort; saa ere
Sandsernes Dage, ei naar de først er' svandne
hørt Klager dem kalde tilbage.

2. Ja! hver en Fryd som os af Gud blev
givet, raaber os: myd! thi kort jeg er som Livet.
Glæden er liig en flygtig Ven, som paa en Reise
man finder, og, som i det han farer hen, kysset
os omt og forsvinder.

3. Stolt er din Rang, o Viin! blandt
Jordens Gøder; til Spøg og Sang og Sand-
hed er du Modet. Gelo den, hvis Led var vas

rig Graad, sees jo ved Druen at smile, finder
mod hver Klempe Raad, troer sig paa Roser at
hvile.

4. Lyd da vor Sang, og Bæger Bæger
møde! Kling, kling, kling, klang! Lyd høit om
Druer røde! Held hver en ædel Barm i Nord,
hver som vil dele vor Glæde! Held hvert et Par
ved dette Bord, Venstubs og Kjærligheds Kjæde.

En daglig Sang.

Mel.: Om Hjertet let, i Hu saa glad.

83. Com Barnets Hjerte glæder sig, og
kjender ingen Sorger, jeg takker Gud og glæder
mig at jeg er Jordens Borger.

2. Og at jeg Skov og Bjerg og Dal, og
Sol og Himlens Bue, og klare Stjerner uden
Tal og Himlens Lys kan stue.

3. Og at jeg da tilmode er, som naar vi
Born kom sammen, og saas hvad Hellig = Christ
gav hver til Julegave. Amen.

4. Jeg priser Gud fordi han ei gav mig et
Kongerige. Jeg sinigret blev; maaskee og jeg
fordærvet blev tillige.

5. Og intet kan saa hjertelig min Sjæl til
Grænd oplive, som at jeg ei er stor og rig, og kan
det neppe blive.

6. Thi Stoltshed tidt forblinde kan den store,
rige Herre; hvor mangen blev en mægtig Mand,
blev ogsaa ond, desværre!

7. Og smukke Ting til Overflod kan man vel faae for Penge; men Helbred, Søvn og lystig Mod, det kjøbes ei for Penge.

8. Og disse tre Ting ere jo vor Løn, vor Fryd i Livet; jeg derfor nyde vil i Ro det Lidt, som mig er givet.

9. Opsyld, o Gud! min Trang idag! Giv Klæder, Mad og Drikke! Du foder Spurven paa mit Tag! Du glemmer mig vist ikke!

Ribes.

84. Fryd dig ved Livet i dine Dages Vaar! Pluk Blædens Rose før den forgaaer!

1. Man skaber sig saa gjerne Kval, og søger Torne uden Tal; men vandrer Lilien fold forbi, som blomstrer for vor Gud.

Fryd dig ved Livet ic.

2. Naar liveit mørkner Vaarens Dag, og Lord'nen ruller Slag i Slag, saa smiler Aftens rødens Glands jo dobbelt rød og stjon.

Fryd dig ved Livet ic.

3. Den Varm, som aldrig nærer Had, men lever kun med Lidet glad, for den er stedse Livets Dei med friske Blomster strøet.

Fryd dig ved Livet ic.

4. Enhver, som Ærlighed har kjær, som gjerne Armods Talsmand er, om ham Tilfredshed, Fryd og Fred en evig Kreds skal slaae.

Fryd dig ved Livet ic.

5. Og vorder stundom Veien trang, og Mod-
gangstimen mørk og lang, saa rækker Venstab
broderlig hvert ærligt Hjerter Haand.

Tryd dig ved Livet ic.

6. Huld tørrer den hver Taare af, fra Bug-
gen til den mørke Grav, i Sorgens Midnat straa-
ler den med Morgenrødens Glæde.

Tryd dig ved Livet ic.

7. Den er blandt Livets skjonne Baand,
flaaer Brodre trofast Haand i Haand! Saa
vandre vi saa glad, saa fro til bedre Fædreland.

Tryd dig ved Livet i dine Dages Aar!
Pluk Glædens Rose før den forgaaer.

R. Frankenu.

85. Hvo lystig er, som jeg, kun han kan
sole denne Gang; thi manges stor og mægtig
Mand kan ikke det engang; men er han glad og
med mig leer, saa er han dog kun, hvad jeg er.

2. Vær glad, mit første Balgsprog var,
hvad hjælper Kroners Værd? Jeg er tilfreds
med hvad jeg har, hvo klog er, vil ei meer; thi
hvad man ønsker, faaer man det, saa er man
derfor dog ei mæt.

3. At være en retskaffen Mand er meer end
Kroners Pragt, og har jeg da kun Brød og Vand,
men Glæden i min Magt, saa har jeg meer end
Kongen har, og er langt meer end Cæsar var.

4. Hvo lystig er som jeg, kun han kan føle denne Sang; thi mangen stolt og mægtig Mand kan ikke det engang; men er han glad og med mig leer, saa er han dog kun, hvad jeg er.

Bist.

36. Roser du paa Veien strøel! Harmen du forglemme! Snart maaskee du, Ven! skal døe, og dig Graven gjemme. End idag med Dands og Sang Drengen muntert springer, og imorgen Klokkelang ham til Graven ringer.

2. Elfskovsfuld den unge Brud frem til Altret træder, Aftenduggen spredes ud, hendes Vig man klæder. Giver Harne, Griller, Evang. borte til Baarens Vinde! Synger fro ved Bægerklang under grønne Linder!

3. Lader ingen Nattergal uhørt slaae sin Trille i intet Lam i Baarens Dal ubemærket spille! Smager, mens J end det kan, Rys og søde Draer, indtil Dødens haarde Mand Jer i Graven fuer.

4. Naar vi hisset slumre skal, hvor os Død omfhygger; høres der den Nattergal, som i Træet bygger? Lyder der vel Bægerklang? sees der smukke Piger, eller toner Grydesang hist i Dødens Riger?

D. D. Lütken.

87. Hvo vilde sig med Griller plage i feire
 Ungdoms lyse Vaar, naar, Engen liig i Vaarens
 Dage, vort Liv i fulde Blomster staaer? Fortros
 lig Jordens Glæder hegne omkring vor korte Le-
 vetid; hvor smiler ikke allebegne Naturen yndes
 gluf fuld og blid!

2. End Engens klare Kilde rinder, end Puns
 den kjelig er og grøn; end venlig Maanen os
 beskinner, som fordom Edens skyldfrie Søn. End
 Gaften af de røde Druer forfører mangen Kjeds-
 som Stund, og end i Aftenrødens Luer et Kys er
 sødt af Pigens Mund.

3. End flingre Bøgens tætte Kroner af søde
 Harmoniers Lyd; end Nattergalens Aftentoner
 omsmelte Sjælens Aal til Lyd. O! herlig er
 Guds skønne Klode, og værd derpaa at fryde
 sig; thi vil jeg nyde glad dens Gode, til Gra-
 dens Hvile falder mig.

F.....

Hymne til Glæden.

88. Glædel Lynglimt af den Hoie, Mo-
 som blid fra Himlen kom, Jld opfunkler Støvet
 Die i din lyse Helligdom. Huld din Trolddom
 sammenbinder Alt hvad Jordom sønderstled; Hys
 den Ven i Thyften finder, hvor fra Gud du svæ-
 ver ned.

Chor. Savn mod Savn 3 Millioner! I
Broderligt høert Hjerte slaae! Over Himlens
Stjerneblaa vist en kjærlig Fader troner.

2. Hvo det store Held ei savner, varmt at
faldes Dønnens Ven; hvo, som ømt en Hustru
savner, juble Tak mod Himmelen! Ja, selv den,
som kun kan sige: «der var een, som elskte mig.»
Hvo, som ei det kan, han snige af vor Kreds med
Taarer sig.

Chor. Jordens vidtudstrakte Zoner hylde
Blødens Sympathi! Ved dens Guddom hæves
vi høit hvor den Kjendte troner.

3. Glæde drifker Jordens Klode ved, Na
tur! dit Moderbryst; alle Onde, alle Gode gaar
din Rosenvei med Vist. Ven i Dødens Arm den
samme, Nys og Viis os gav dit Bud; Ormen
fryder Sandfers Glamme, og Cheruben staaer for
Gud.

Chor. 3 nedstyrte, Millioner? Aner du
en Skaber, Jord? Søg ham over Stjerners
Chor! Vist han over Stjerner troner.

4. Glæde er den Fjer, som spænder høit den
evige Natur. Glæde, Glæde Hjulet vender i det
store Verdensuhr; Blomstret den af Knoppen hyle
ler, Sole paa det hvalte Blaa; Sphæren den i
Rummet tryller, som vort Øie aldrig saae.

Chor. Frø, som Almagts Sole glide evige
gjennem Himmelen, som en Helt til Seieren, freis
dig 3 ad Banen stridel

5. Sandheds Jldspeil gjennembæver Lønlø-
ren med Glædens Blink. Pligtens Ben hun hjær-
ligt hæver op paa Dydens steile Brink. Høit
paa Troens Solbjerg luer hendes Banner slæ-
rende, gennem sprængte Grav du stuer hende hvid
blandt Englene.

Chor. Taaler modigt, Støvets Søner!
for et Liv af mere Værd, hiffet over Stjerners
Hær en retfærdig Gud belønner.

6. Etos kan Guder ei gjengjelde; stort at
ligne dem ved Dyd. Armod, Kummer, Smertens
Bælde svækkes mellem Glædens Fynd. Evigt
Nag og Hævn forsvinde af vor Broderfreds med-
skab! Fred med vores værste Sjende, ingen
Anger ængste ham!

Chor. Ja, vort Regnebræt! du blive
evigt, evigt flettet ud! Hiffet vist tilgiver Gud,
Brødre! som vi her tilgive.

7. Glæde sprudler i Pokaler og i Druens
Purpurblod; drikker Blidhed Kannibaler! og For-
sagthed Heltetmod! Glæde vi fra Bænken ile,
Glasflet høit i høire Haand! Vinen blid mod Hima-
len smile! Første Skaal den gode Aand!

Chor. Ham, som hist Serapher ære, ham
som høit ophøiet er over blanke Stjerners Hær,
denne Skaal ham offret være!

8. Mod, naar Kummer overvælder! Evig
hed for hvad du svor! Hjælp, hvor Ulfeld Læ-
ter fælder! Sandhed mod den hele Jord? Man-
dig Stoltthed selv for Troner, om den ogsaa fæl-

der dig! Dyd, Forædling sine Kroner! Under
gang for Last og Svig!

Chor Bryst mod Bryst! Ved Glædens
Druer Trostak sværge vi vor Fed, og ved ham,
som smiler ned hist fra Himlens hvalte Buer.

9. Voldsmænds Blod kun Sværdet drikke!
Hoimod selv for Svig og List! Haab i Dødens
Dieblikke! Naade for Guds Trone hist! Leve,
leve selv de Døde! Synger Brødre! drikker hver!
Hver tilgive! ingen bøde! Intet Helved' være
meer!

Chor. Mod, naar Afstedstimen vinker os
i Gravens Mørke ned, Brødre! og Barmhjertig-
hed hist naar Dommersværdet blinker.

A. Shlenschlæger.

89. For Glæden i Venstak at finde, vi
række hinanden vor Haand; for Frihed med Pligt
at forbinde, vi knytte selskabeligt Baand: Været
frio, været frio! det er Himlens velgjørende Gave;
været fri, været fri! det er Himlens almægtige
Bud. Hver Sandheds Fjende han er Slave,
Glæden og Friheden er fra Gud.

2. Vanmægtig er Voldsmændens Rænke, og
Sværmere's Gaffel og Dolk; forgjæves er Ops-
rorsaands Rænke, at reise det tænkende Folk. Al
held det Land, held det Land, hvor Forsten Ret-
færdighed ører! Held det Folk, held det Folk, Al

100 Hvor Sandhed er Lovens Tolk. Den hersker ei,
 101 men den mildt regjerer over et frit og opløst Folk.

3. For Vennskab og Sandhed at kjæmpe, at
 102 afslætte hver Opløst og God; de Videndes Klager
 103 da at dæmpe, det være vort Broderskabs Lod. Væ-
 104 rer her-fo, værter-fo! det er Himlens velgjørende
 105 en Gave; værter fri, værter fri; det er Himlens al-
 106 som mægtige Bud. Hver Friheds Fiende er en Slave,
 107 og Slæden og Friheden er fra Gud.

Th. Thaarup.

Tilfredshed.

90. Pengerigdom har jeg ei, heller ingen
 108 Titel; men et Bryst, som sviger ei, under grove
 109 Titel.

2. Og det Hjerte Dyden huld, under grove
 110 Titel, gav jeg ei for Verdens Guld, ei for Fæ-
 111 stetittel.

D. D. Lütken.

91. Hvor saare lidet vil der til, for lykkes
 112 dig at være; et muntret Sind, en Piges Smil,
 113 en Ven, som gjør dig Være, en Hytte, som dig
 114 skjule kan, sundt Brød og Kildens klare Vand,
 115 og saa megen Visdom, at du vil og bruger denne
 116 Lære.

2. Guld har sin Glæds og Magt sit Værd
 117 og Rang værter ingen; det er ret smukt at være

Herd; men det er ikke Tingen. Nei skjælv ei for
Daarens Dørm, og tage Dagen som den kom, et
meer end Guld og Ære værd, og det dig roer
ingen.

3. O! naar jeg ved Elisa's Barm til Kloden
Kunde sige: «jeg har indsluttet i min Arm, o Jord!
din bedste Pige.» Og saa en Ven ved Siden sad,
som saae sig i min Vhælle glad; jeg skulde, skjøndt
forladt og arm, ei efter mere hige.

4. Til eenlig Dal jeg søgte hen, min Haand
en Hytte bygged', som mig, min Pige og min
Ven indsluttet' og betrygget'; til Frugtbarhed jeg
Jorden thang, og ved min Eved hans Godhed
sang, som troner høit i Himmelen, men mig, min
Ærds betrygget'.

5. Jeg Fader blev, — de kjære Smaa paa
samme Knæ jeg satte, paa dem med samme Dine
saar, som Gjerrige paa Skatte; jeg ledte efter
Moders Træk og første barnlig Taare væk; jeg
Jorden stjon, Gud god jeg saar, som mig paa
Jorden satte.

6. Jeg sagde til den kjæle Løs: «Dyd er
den største Vnde»; og til den raske, vevre Knos:
«den største Skam at synde.» Jeg sagde til dem
begge to: Blandt Livets Torne Roser groe; af
Dydens Kilde Bløden os, og Gud skal eder vnde!»

J. Betlitz.

92. Hvad spørger jeg om Guds og Guld, og
naar jeg er vel tilfreds. Lad Andre have Løden

fuld, jeg nøies i min Kreds, og synger glad ved
 Leens Klang min Morgens og min Aftensang.

2. Gaa mangel En har Guld og Gods, og
 Enese Ketter Mad; men Reedsomhed den sidder
 hos, og han er sjelden glad. Hvo meget har,
 han meer attraaer, og Ønsket aldrig stille staar.

3. Dog skjænker du, o milde Gud! os Væ-
 der uden Tal: nu grønnes Eken ved dit Bud,
 nu blomstrer Mark og Dal. Hver Morgen syn-
 ger Værken fro, og Nattergal ved Aft'nens Ro.

4. O! jeg er glad, tilfreds og rig, ved ufor-
 færdet Mod; thi Verdens Gader elsker mig, naa-
 er jeg er from og god. Hans Almagts Haand min
 Hætte naaer, og Haabet smiler, hvor jeg gaaer.

Falsen.

Livets Aldere.

Livets Reise.

93. Alt Digt're, hvis Minde Aarthundreder
 signe, vil Livet med Extrapostreiserne ligne; dog
 ingen til Dato, saavidt som jeg veed, os gav om
 de Poststationer Besked.

1. Den første jo gaaer gennem Barndoms
 mens Egne; smaa Violers der groe og den Roser
 omhegne. Vi see' ei de Sorgen, som lure i Lon,
 og raabe ved Blomsten: ei, ej hvor skjon!

3. Med bankende Hjerter, som Yngling og
 Pige, alt vigtige Folk, vi nu Vognen bestige.

Nu Kjærlighed fører vor ilende Post, os rækker snart bitter, snart sødere Koft.

4. Alt dygtige Puf paa den tredie os mode, og Ægtestand skal dem just ikke forsøde. Tide Piger og Drengene forstørre vor Nød, de løbe ved Beien og strige om Brød.

5. End værre paa fjerde vor Reise skal blive, som ældgamle Mødre og Oldinger stive, og Døen paa Butken som Postkarl er med; det gaaer over Bakker og Dale afsted.

6. Selv Reisende, yngre af Aar og af Kræfter, maa følge den flygtige Postfører efter; til Roligheds Herberg han fører dem hen; hvis saa er, hør til kuns, min ærlige Ven!

D. D. Lütken.

Livets sædvanlige Gang:

94. Nu Brødre og Søstre istemmer en Sang med Glæde om Livets den vanlige Gang! Den syntes vist aldrig en Yngling for lang blandt smilende Piger ved Glassenes Klang. Thi fyldes hvert Bæger til fuldeste Maal, vi tomme, 3 Brødre, først Livets Skaal!

2. See Barnet sover naar Vuggen gaaer, og græder saa ofte den stille staaer; vi Sorgen indslulle ved lystig Gang, og reent den forjage ved munter Sang. Hver tænke den Plet, hvor hans Bugge stod, og tomme dens Skaal med et freidigt Mod!

3. Eniaa Dreng og Piger de løbe omkring,
 Med bestue Naturens mangfoldige Ting. Som de vil
 I da vi lege i hoppende Spring, og spøge og glædes
 Ved morsomme Sving I Venner, vi tomme det
 Gluf fulde Maal, den legende Alders, vor Barndoms,
 13 Ekaal!

4 Frem Unglingen dandser ad Livets Vej,
 Med han Roserne stuer, men Tornene ei; den elskede
 Pige han giver sin Haand, de dandse, omflynget
 Af af Kjærligheds Vaand. I Unglinge, tommer det
 Gluf fulde Maal, den dandsende Alders, vor Ungdoms,
 13 Ekaal!

5. Med gaonlig Virksomhed, stadig Id og
 Kraftfuld Daad spinder Mandens Tid. I Ung-
 nge, lader os vorde Mænd, og gavnende ile ad
 Banen hen! Selv Alvors Billed, en daadfuld
 Mand, blandt Venner sit Bæger udtomme kan.

6. Den gode Olding ved Gravens Bred kan
 Virksomt gavne ved vise Raad; han styrer den
 Uvildsomme Unglings Fjed og viser ham Veien til
 Dyd og Daad. Selv Oldinge frydes ved Venne-
 sang, oplives ved tryllende Vægerklang.

7. Fra Buggen til Graven vor Vandring
 Gaar, sin Deel af Glæden hver Alder faaer, den
 Uvildsomme Hage, de sølvgraae Haar; men Graven
 Mer Maalet, vi alle naaer. Ja, venlige Grav
 Du alt Levendes Maal og rolige Tilflugt, det
 13 Ekaal!

D. D. Lütken.

E

Buggeviser.

95. Sov min rare Pige ved din Moders
 Bryst, Faders egen Pige! Moders hele Lyst!
 Under dette Hjerte har jeg baaret dig; her ved
 dette Hjerte jeg opammer dig

2. Hvis jeg kunde leie Fremmede til dig,
 jeg ei burde eie sliig en Skat som dig. Jeg vil
 see dig trives ved din Moders Bryst, og paa
 Jorden gives ingen større Lyst.

3. O! hvor glad din Fader ved mit Bryst
 dig seer! Kun hvo Manden hader, lunkes Mo-
 der er. Nei! min Mages Glæde er min største
 Lyst! Sov du kjære Spæde ved din Moders
 Bryst!

A. P. Rahbek.

96. Stille Søvn du nyder: o hvor den es
 Sjon! Knapt din Aande lyder, du mit Hjertes
 Søn! Du har lært at smile ved din Moders
 Bryst, lullet ind til Hvile af min egen Røst.

2. Sov kun lille Gode! Kræfter sanke du
 Paa vor Herres Klode skal du leve nu. Han er
 huld, du Kjære! Gjør ham ei imod. Her
 godt at være, naar man selv er god.

3. Nyd de søie Dage af din Barndoms Tid!
 Vndigt du tiltage snart i Vækst og Bid! Du som
 Yngling lære at udbrede Gavn, og som Mand
 du bære en Retsfæffens Navn.

4. Gid ei du begræde uforstandig Daad!
 Vær din Moders Glæde! Bland den ei med
 Graad; af! vor Ungdoms Alder let os riber hen;
 Son, om end du falder, reis dig sjønt igjen!

5. Kunde du fornemme hvor jeg elsker dig,
 is ei du skulde glemme kun et Ord af mig: O!
 jeg skal forklare dig hvert Guds Bud; tro du
 det bevare og behage Gud!

6. Naar af Dødningbaare jeg er lagt til
 Fred, tab en mandig Taare paa min Kiste ned!
 Tør igjen dit Øie, rolig tænk paa mig! Hisset i
 det høie beder jeg for dig.

P. H. Haste.

97. Milde som Morgenstjernen smiler du
 min min forstefødte Son! Paa de spæde Kinder hvir-
 veler Sundheds-Rosen rød og skjøn; o, hvor sødt
 us du slumrer der! Fryd og Ro dit Aasyn er: in-
 nægen Smerte dig nu nager, gid den aldrig nage
 dig! Sov, min Son, sov sødelig!

2. O, hvor sødt at være Moder til en Son
 så ved sli en Mand! Lykkens allerstørste Goder
 is ei mod den opveie kan. Du hans eget Billede er,
 og som han du er mig kjær. Voks og bliv ham
 giillig i Dyder! Da vil Himlen signe dig, og du
 vil blive lykkelig.

3. Ja, min Son, til vores Ære vokse du i
 Gædel Daad; bliv en Mand, som Mand bør være:

tro i Vandel, Ord og Raad! Tro mod Ven og
Fædreland! Elsk som Broder hver dets Mand!
Dyden ær, endog i Pjalter! Haan ei Armøds
Jammerstrig! Da vil Himlen lønne dig.

4. Færlig er den Vej vi træder, Enarer lure
ved hvert Sted. Vælg dig varsom dine Glæder,
Enæl for Dyden ene ned! Ja, min Søn, bliv
denne tro! Da vil himmelsk Færd og No varig
i dit Hjerte træne, og tilsidst til evig Fred vil din
Åsten dale ned.

5. Din og min og Alles Fader høre hvad
jeg beder her! Jeg til ham dig overlader, som
saa dyrebart mig er. Jeg med Smerte fødte dig,
og du er din Fader lig. Himmels, Jordens Gud
og Fader vaage evigt over dig! Sov, min Søn,
sov sødelig!

Mel: Den Mand er uværdig.

98. Enkelsalige Lille! din yndige Glummer
ei brydes af Hovmøds og Gjerrigheds Lant; ei
Sygdom, ei Anger, ei Haanhed, ei Kummer, o
Glut! i din Bugge Modtagelse fandt. Al! Emer,
ter og Meie vor Verden behoe: sov roligt, du
Lille! Kun Sønnen har No.

2. End svæve Guds Engle med Færd om
din Hvile, og værne mod Ondt, som de Hime
melske see; de lære dig sødt i din Kummer at
smile, med Lidenstak ukjendt og skyldfri som de.

Å! smitsomme Laster vor Verden beboe: sov roligt, du Lille! kun Sønnen har Ro.

3. Men snart skal du vorende Jordfloden flue, den Alfader skabte til Menneskers Fryd: Undviig da de Farer, som Ungdommen true, og fiendtlige Benner, som stjæle din Dyd! Å! selv skabte Kvaler vor Verden beboe: sov roligt, du Lille! kun Sønnen har Ro.

4. Naar Smiger dig kalder guddommelig Pige og kunstlede Sødheder naae til dit Bryst, ol hor ei, ol hor ei, ol sly hvad de sige! For dyrt skal du købe det Diables Lyst! Å! udsældte Slangar vor Verden beboe: sov roligt, du Lille! kun Sønnen har Ro.

5. Hør agtsom paa Dyden's elskværdige Stemsme; dens Alvor er nyttig, dens Estrængthed er blid. Ei blændet af Glitter dens Forskrift du glemme; kæmp modig dens Rampe! den lonner din Yd. Å! Stridsmænd mod Dyden vor Verden beboe: sov roligt, du Lille! kun Sønnen har Ro.

6. Da skal du fremvandre med Kraft fra det Hoie, og synkes ved Jorden og vorde dens Held; og naar du da sneehvid tillukker dit Die, skal Engle dig møde ved Saligheds Væld. Dit Legem da fredsomt i Graven skal boe, og sødeligt sove; kun Sønnen har Ro.

99. Sov Pige kjær! Et Lam derude er;
det er saa godt og fromt et Blod og gjør ei
mindste Barn imod. Sov Pige kjær!

2. Sov Pige kjær! Saa venligt Lammets
er; det knurrer, larmer, trættes ei, gaaer stedse
for sin jevne Vej. Sov Pige kjær.

3. Sov Pige kjær! Saa stille Lammets er;
det aldrig staar i arrigt Skraal; men Smerten
leed med stille Taal. Sov Pige kjær!

4. Sov Pige kjær! Endnu du lille er; vær
stille som det lille Lam, da gaaer du fri for
Sorg og Skam. Sov Pige kjær!

5. Sov Pige kjær! Naar engang stor du
er, vær da saa blid, saa from, saa god, og gjør
ei mindste Barn imod! Sov Pige kjær!

D. D. Lütken.

100. See engang min raske Slut, hvor den
vorer, hvor den trives, hvor den Dag for Dag
oplives! Har J vel en Slut som jeg? Nei!
det har, det har J ei!

2. See engang min fromme Slut er saa
god som den er lille! See hvor blidt dens Dine
spille! Har J vel en Slut ic.

3. See engang min fjelne Slut, hvor hun
alt sin Moder kjender, rækker ud de spæde Hænder!
Har J vel en Slut ic.

4. See engang min søde Slut, see hvor venslig, see hvor vakker, hvor den smiler, hvor den snakker! Har J vel en Slut ic.

5. Vil J købe denne Slut? Ei for hans dredsind Daler! Den al Verden ei betaler. Denne Slut beholder jeg! Denne Slut, den faaer J ei!

101. Tommeliden var sig en Mand saa spæd, i Fingerbols Harnisk var han klæd; hans Hjelm var hvælvet og hvid og teen, det var en udhulet Kirsebærsteen; en Knappenaal var hans Landsestang, selv var han ikkun en Tomme lang.

2. Tommeliden han sidder i Tommelstot, det møder han sig saa jevnt og godt. Tommeliden drager paa Eventyr, han vog en Glue, det frygtelig' Dyr. Tommeliden drager til fremmede Land, han svømmer sig over en Melkespande.

3. Der var stor Frygt over al den Gaard: af Landværk leed den kongelig Maard. Evans hvide sig havde saa liden en Mund, det var et Kirsebær rod og rund. De Læger de komme med skarpen Tang, den Kirsebærmund var dem altfor trang.

4. Og hvo, som uddrager den hule Tand, skal worde Drot i det halve Land. Tommeliden sprang ind med Hjelm og Stang; hun mærked' i Munden det knapt engang. Han fasted' af

Gadlen den frække Gæst, hun mærkede neppe det
Landsfest.

5. Der blev stor Fryd over af den Gaard:
Tommeliden ægted' den venne Maard. Prinds-
fessen ham pynted' med Sindals Baand og bar
ham til Kirke paa hviden Haand. Man skal
just ei altid foragte de Smaa, tidt naae de hvor
ikke de Store kan naae.

N. Øhlenschläger.

Barn dom.

102. Jeg veed hvor der nyslet en rar lille
Bog, der aldrig er branten som mangen et Drog;
hans Snak er uskyldig, hans Mine saa fin, ders
før jeg ham faared' til Yndlingen min.

2. Naar Børnene lege, saa leger han med,
han aldrig de andre gjør nogen Forred; fordi
han er venlig og from som et Lam, den elskede
Christian kalder man ham.

3. Han smilte saa mild ved den moderlig'
Barm, han hopped' saa munter paa Faderens
Arm; nu spørger han meget og læser i Bog, og
alt som han voger saa bliver han klog.

4. Min Christian bliver, jeg sikkerligt troer,
forstandig og dydig, naar han bliver stor; og
lige saa sikkerligt spaaer jeg, at han skal blive
en elsket og lykkelig Mand.

N. Blicher.

Gang for Emaapiger.

103. Lad os Krandsse binde for vor Leeg
og Spil; vi paa Engen finde Blomster nok der-
til. Kommer, dem at bryde, før de visne hen!
Udriig skal vi nyde deres Duft igjen.

2. Undesulde Enge aabnes for vor God,
favre Blomstersenge smile os imod. Alt omkring
os blinker, søbt i Morgenglands; Alnaturen
vinker: op til Dands, til Dands!

3. End i Barndoms Alder fro vi være vil;
snart jo Dækket falder for vor Leeg og Spil; ei
de Eldres Latter røre maa vort Bryst; ingen
blandt dem fatter barnlig Alders Lyst.

4. Iler! Blomst og Glæde svinde hurtigt
bort, og den Bei vi træde, er saa saare kort.
Roset vil du finde; søg, du Lille, søg! Krandsse
fro at binde for vor Ungdoms Spog.

Frankenau.

Da jeg var Lille.

104. Der var en Tid, da jeg var meget
lille; min hele Krop var kun en Alen lang; sødt
naar jeg denne tænker, Loarer trille, og derfor
tænker jeg den mangen Gang.

2. Jeg spøjte i min omme Moders Arme
og sad til Hest paa bedste Faders Knæ, og kjendte
Mismod, Uro, Grublen, Harmen, saa lidt som
Penge, Græst og Galathee.

3. Da syntes mig vor Jord var meget mindre, men og tillige meget mindre slem; da saae jeg Stjernerne som Prikker tindre, og ønskede Vinsger, for at fange dem.

4. Da saae jeg Maanen ned bag Den glide, og tænkte: gid du var paa Den der! saa kunde du jo rigtig saae at vide, hvoraf, hvor stor, hvor rund, hvor skøn den er!

5. Da saae jeg undrende Guds Sol at dale lidt efter lidt i Havets gyldne Skjød, og glad og henrykt saae den atter male om Morgenens den fjerne Bjergtop rød.

6. Og tænkte paa den naadige Gud Fader, som skabte mig og denne smukke Sol, og alle disse Himlens Perlerader, som vrimle fra hans Hænder Pol til Pol.

7. Med barnlig Undagt bad min unge Læbe den Bøn, min fromme Moder lærte mig: o gode Gud! o! lad mig altid stræbe, at blive vis og god og lyde dig!

8. Saa bad jeg for min Fader og min Moder, og for min Søster og den hele By, og for ukjendte Konge og den Stodder, som gik mig krum og sukkende forbi.

9. De svandt, de svandt, de blide Barnsdoms Dage; min Rolighed, min Fryd med dem svandt hen; jeg kun Ecindringen har nu tilbage, Gud! lad mig aldrig, aldrig tabe den!

J. Baggesen.

Jannes Morgensang.

105. Jeg glad af Sengen reiser mig, jeg
lyffelige Pige, og tænker, gode Gud! paa dig,
som boer i Himmerige; thi, ligesom min Moder,
du mig elsker overmaade, og derfor jeg med tros-
tig Hu for alt dig lader raade.

2. Af Sorgen ei det mindste Gran jeg i mit
Hjerte finder; ei heller Sygdom gaaer mig an:
jeg har to røde Kinder; jeg sov saa trygt og sødt
og let, du var hos mig tilstede, og nu mit friske
Aandedræt er idel, idel Glæde.

3. Jeg er saa stærk og før og ung; jeg
gjerne mig vil røre: mig ingen Syssel falder tung,
hvormed jeg Gavn kan gjøre. Og alle Gode
lide mig; og det saa vakkert lader; o! derfor
bør jeg takke dig, du min og Alles Fader!

4. Gid nu min Dag i Fjend hengaae, og
gid jeg nyttig være, og stedse flere Kræfter faae,
min Skabers Naavn at ære; og naar i modig Af-
tenstund jeg flinke Lemmer hviler, da stjænk mig,
Gud, et roligt Blund, hvortil din Omhu smiler!

P. H. Haste.

K j æ r l i g h e d.

106. Jeg synger og dandser og er nu saa
fro: den venligste Pige i Norriges Rige nys van-
dred' forbi mig og nikked' og lø; da hende jeg

mødte, den sneehvide Botte hun satte paa Veien og nikked' og lo, og derfor er jeg nu saa fro, saa fro, og derfor er jeg nu saa fro ic.

2. En Morgen i Dalen jeg tog hendes Haand; jeg hentykt den trykked' mod Varmen, og smykked' det rødbrune Haar med de Blomster og Baand. Hun Blomsten afriber og Baandet mig giver; hun gif, men dog nikf' d' hun til mig og lo, og derfor er jeg nu saa fro ic.

3. Kom, deiligste Pige! i Morgen igjen; mig her du skal finde, en Krands vil jeg binde, og synge for dig, mens jeg flætter paa den. Nei aldrig i Sommer hid mere jeg kommer; hun kom dog hver Aften og nikked' og lo, og derfor er jeg nu saa fro, saa fro, og derfor er jeg nu saa fro.

Den lykkelige Pige.

107. Jeg er ei skjon, men sund jeg er, og aldrig suurt jeg seer, og naar jeg kun er Henriks kjær, jeg fordrer intet meer, og o! hvor omt han elsker mig! hvor er jeg lykkelig!

2. Jeg er ei fornem, men saa glad, og det er mere værd; de Store vil, jeg veed ei hvad, jeg la'er dem harmes der; skjøndt ringe Henrik elsker mig, hvor er jeg lykkelig!

3. Jeg er ei lærd, lidt sund Forstand, lidt Vid jeg sagtens fik, men jeg dermed ei prale kan, det er ei Kvindeskik; skjøndt ulærd, Henrik elsker mig, hvor er jeg lykkelig!

4. Jeg er ei rig, men Hjerteto er sjelden hos det Guld, og Henrik siger: du maa tro man kjedes ved det Muld, og uden Eligt han elsker mig; hvor er jeg lykkelig!

5. Men reen for Skyld er Trines Barn, og fuld af Haab til Gud, og om og elskovsfuld og varm er Henriks lille Brud; og derfor Henrik elsker mig, hvor er jeg lykkelig.

D. H. Haste.

H e d e v i g .

108. Hvor Egen løvsuld Arm udbreder ved siobegroet Aa, sad Hedevig i hvide Klæder og bandt de Strømper smaa; hun bandt og sang saa hjerteglad, saa himmelsk sødt, jeg veed ei hvad.

2. Jeg gik til Aaen hen at mede; det var saa kjær en Gang. Bag Hass'len hørte jeg med Glæde den skønne Naboes Sang Ved Træet lod jeg Anglen staae, for til den favre Slut at gaae.

3. Saa ene her, du gode Pige! maa jeg forstyrre dig! «O gjerne! det vil intet sige, du ei forstyrrer mig. Jeg ledte efter Tyttebær, men Heden var mig til Besvær.»

4. Saa tækkelig hun ad mig smilte; jeg tabte alt mit Mod. Jeg sad, og ved min Side hvilte den Skjønnes pæne Fod. Den mellem

Græs og Blomster laae, jeg halv den nette Evi-
kel saae.

5. Vi sittede som Espeblade, og vidste ei
hvorfor. Og tidt begyndte vi saa glade, men
mangled' hastig Ord. Og lyttede paa Fuglens
Sang, som fra de næste Buskeklang.

6. Til sidst jeg dristig Spøg begynder, fra
Skjødets Lenen tog; men tappert hun den grebne
Synder med Strikkepinden slog, og trued' strengt
at blive vred, om jeg med Skjælmeri blev ved.

7. O! see, hvor Solen venligt smiler igjens-
nem Lovet frem. Og paa din Kind og Læbe
hviler, med Purpur maler dem! Som Aftenrødt
paa stille Sø, saa er dit Ansyn, vakre Mo!

8. Hun smiler, hendes Barm sig hæver, og
bly hun skuer ned, og paa de skønne Læber bæ-
ver et kjælent Suk derved. Jeg nærmed' mig,
og, uden Ord, vor Mund hinanden Trost gav svor.

B. K. Hiort.

109. I Østen solvblaa Dagen smiler, paa
Rosen Duggen laae, ung Harald fro til Haven
iler, at plukke Blomster smaa. Han ændser ei
den unge Dag ei Nattergalens Slag.

2. Jeg vil en Krands til Thora binde, hun
har de Blomster kjær. Dig skal hun i sin Lov-
sal finde, o Krands! min Talsmand vær! Siig
Krands, hvad jeg ei vover mig, siig: Harald
elsker dig!

3. Den muntre, vennefulde Pige har hørt
 ung Haralds Sang; saa sagte monne hun sig
 snige ad løvbedækte Gang: Svar Krands, hvad
 Thora vover sig, svar: Thora elsker dig!

4. Den, som sin Fryd med Ord kan male,
 hans Sjel er arm paa Fryd; her Glædens taase
 Taarer tale, her Læben mangler Lyd Han
 aander ei sin Thoras Navn, hun taus sank i
 hans Favn.

5. Den Krands betragter Thora noie, ømt
 smilende derod; men fra det himmelklare Die en
 Taare triller ned. Saa fort, o Rose! du bestaaer,
 saa fort er Elfskovs Naar.

6 O Thora! lad ei Taaren rinde, for Ro-
 sen fort bestaaer; min elste Mo er min Veninde;
 det svækker ingen Aar. Naar Ungdoms Roser
 svinde hen, da Hjertet er igjen.

Th. Thaarup.

Pigens Gang ved at flætte Blomsterkrandsen
 til sin Kjæreste.

Mel.: Førstkommende Majdag.

IIO. I Blomster saa røde, saa gule, saa
 blaa, i Krandsen I smukt Eder boie; i Morgen
 med Mo'er jeg til Gilde skal gaae i nysbunden
 ponserød Trøie, der kommer min Ole og dandser
 med mig; o Krands! for at pryde ham, flætter
 jeg dig.

2. O! han er nu altid saa fjon og saa net,
de Piger ham godt monne lide, han hopper i
Dandsen saa raff og saa let, hans Dine saa klare,
saa blide; de hænge nu altid saa kjelne ved mig;
o Krands! for at pryde ham flætter jeg dig.

3. Han elsker mig meget, det veed jeg saaeen
Skam, det siger hans Søster Malene; Gud veed
og, jeg holder saa meget af ham, snart Herren
en Gaard ham forlene! Saa skal jeg med Ole
for Alteret staae; o, hvor da mit Hjerte af Glæde
vil flaae!

4. Af Hjertet jeg sværger den hellige Sed:
jeg troe hannem evig skal blive, og, hvis han
for mig udi Graven gaaer ned jeg meer ei min
Haand skal bortgive Nei Ole! som Enke, jeg
trøster da mig, til Døden forener mig atter med
Dig.

5. I Blomster saa røde, saa gule, saa blaa,
o! visner dog ikke i Krandsen; men ligesaa friske
i Morgen I staae, naar Ole gaaer med mig i
Dandsen. O Krands! for at pryde ham, flætter
jeg dig; til Løn for min Gave han kysser vist
mig.

Skjøn Sigrîd.

III. Nys fyldte skjøn Sigrîd sit attende
Aar, var rolig i Vinter, var munter i Vaar; som
Bækken i Engens det blomstrende Skjød saa stille,
saa klare de Dage henflød,

2. Smild var hun i Udsærd, i Omgang saa
blid, var rød som en Rose, som Villien hvid; to
Dine hun havde saa klare, saa blaa, som Himlen,
til hvilken hun forrigstie saae.

3. Hun bandt, uden Hensigt, den skønneste
Krande, var altid den første til Sang og til Dands,
saa mangen stolt Ungkarl forelskt hende saae, men
haabløse lod hun dem alle bortgaae.

4. Raskt ride de Bønder nu Sommer i By,
de Sange de lyde saa høit udi Sky; ved Gildet
sin Ole hun førstegang saae: veltalende Dine hin-
anden forstaae.

5. Hun elsker sin Ole og elstes igjen; hun
græder naar Ole fra hende drog hen. Med
Glæde hun seer ham at komme til By, og naar
han bortdrager hun græder paany.

Th. Thaarup.

112. Skal jeg græmme mig i Lon for jeg
saae en Mo saa skøn? Alt hvad glimter er ei
Guld, skønne Mo er sjelden huld. Og var hun
end skønnere end en Markens Villie, naar hun
ikke har mig kjær, lige godt hvor skøn hun er.

2. Skal jeg smægte og forgaae, for saa
skøn en Mo jeg saae? Foraarssol og Vigers
Smil lige Lid jeg sætter til; men om hun til
evig Tid end blev lige mild og blid, naar hun
ikke har mig kjær, lige godt hvor blid hun er.

3. Skal jeg elskovsslagen døe, for jeg veed
saa from en Mø? Fromhed holder sjelden ud,
frommest Mø bli'er arrig Brud; men om hun saa
from end blev, som Herr Hjemvel sin bestrev,
naar hun ikke har mig kjær, lige godt hvor from
hun er.

4. Eller skal jeg græmme mig, for jeg veed
en Mø saa rig? Rigdom er ei altid Held, gjorde
mangen Mand til Træl. Nei, lad tusind' Friere
beile efter Pengene; naar hun ikke har mig kjær,
lige godt hvor rig hun er.

5. Ekjon og blid og from og rig, det er
lige godt for mig; aldrig sukker jeg for den, som
ei elsker mig igjen. Men, Amanda! blev end
du grim som du er deilig nu, naar du mig vil
have kjær, evigt, evigt din jeg er!

R. L. Rahbek.

Kurven paa Traaden.

Mel.: Den hele Landsbys samler sig.

113. Neil neil! Jeg kan ei leve meer, jeg
iler til de Dode! I Graven intet Die seer og
ingen Hjerter bløde.

2. Og roligt er de Dødes Hjem, og tryk er
deres Slummer. Der ingen Elskov boer hos dem;
hvor Elskov boer er Kummer.

3. O ja! jeg end i Dag vil døe; her kan
jeg dog ei være, naar til min elste Gæstemø jeg
evigt Had skal bære.

4. Engang Marie var saa god: hun Haand
 og Ja mig skjænkte, og hvor hun gik og hvor
 nu hun stod, hun kun paa Jorgen tænkte.

5. Hvor Morgen hun om Jorgen sang med
 sin velsign'de Stemme, hver Aften samme Bise
 Klang; det kan jeg aldrig glemme.

6. Jeg Aftenrøden, skjen og sval, da saae
 mig med Fryd i Vente, og let sprang over Høi og
 Dal til denne kjære Stente.

7. Tidt kom jeg fra en stemmed Kant, og
 is ei en Tøddel talte; men altid, naar jeg hende
 snos fandt, mit kjære Navn hun malte.

8. Hvor fulgtes vi til maanlys Strand, saa
 nær, saa lykkelige! Hvor fik jeg Baaden rast
 fra Land, og roede for min Pige!

9. Ak! da var Maanen dobbelt klar, da
 saa jeg Solen gjerne, og aldrig før jeg elsket
 end har saa inderligt hver Stjerne.

10. Den kjære Piges Medesnor hver Gist
 forstod at kjende; saa hastigt bort fra mig den
 sof foer og ene beed for hende.

11. Hvor kjærligt raabte hun til mig, naar
 Baaden slog mod Stene: «jeg gjerne, Jorgen!
 doer med dig, men doer saa nødigt ene!"

12. Og al den Kjærlighed var Tant! Mit
 hele Hjerter bæver. Det er, desværre! alt for
 sandt, naar uden mig hun lever.

13. Hvor var min Glæde stor i Gaar, da
 jeg saa Dagen stige! At megen Fryd kun Smerte
 spaaer, kan ogsaa jeg nu sige.

14. Med Peter dansede hun glad de fire ind
lange Danser: tungsendig stakkels Jørgen sad og
Intet kunde danse.

15. Da saa den Dansen Ende fik, til Bordsad
med ham hun tyede: tungsendig stakkels Jørgen
gik og Intet kunde nyde.

16. Og Peter fulgte hende hjem; jeg saad
det meget nœre. Godnat jeg dog fik stammet
frem; men Graad var i mit Øie.

17. O! Natten randt saa bedstelig: jeg band
dede den Gammen, og nær jeg havde styrtet mig
midt ud i Mølledammen.

18. Doe vil jeg! men, nu for jeg doer, jeg
Degnen vil ombede: at lige ved vor Kirke
han mig en Grav skal rede.

19. Saa, naar hun da som Peters Brud
paa Kirkeveien smiler, hun tænker dog; "Du fjære
Gud! der stakkels Jørgen hviler."

Forlignelsen.

Mef.: Om Hjertet let, i Hui saa glad.

20. Vor Degn seer Tak, at jeg nu leer igjen
til hele Jorden, og idel, idel Glæde seer fra Øst
den og til Norden!

21. Marie dog var huld og god, og elsker
mig til Døden; men hende jeg ei eet forstod, og
ene min var Broden.

22. Da sidst jeg kom til Degnens Dør, og
 havde Ondt i Sinde, en Stemme, som jeg kjendte
 Jøffer, jeg hørte lydt derinde.

23. "Jo, du Gudsmænd!" saa talte den,
 og da gjos det i mit Hjerte, "jeg snart til Graven
 bærer hen du jorder snart min Smerte.

24. O! havde du blot seet i Gaar, hvor
 Jorgen kunde svige, og være kold og være haard
 mod sin stakkels Pige!

25. Ved første Dands han glemte mig, og
 valgte Præstens Pige. Jeg troede: du bør hævne
 dig og ham sin Brøde vise.

26. Med Peter, Naboenkens Son, gik jeg
 i i fire Dandse; men Jorgen græd imens i Lon og
 kunde Intet sandse.

27. I Dag han kom forbi vor Dør, og
 neppe hilse vilde; jeg syntes: æi du kalde bare
 det klæder Pigen ilde."

28. Dog, kom han nu, jeg sikkert troer at
 tabt jeg maatte give; med Taarer jeg ham da
 besvor: snart god igjen at blive.

29. Men nu, da han forskyder mig, mit
 sidste Haab forsvinder, og, stille Grav! o kun i dig
 jeg Fred og Tilflugt finder.

30. Naarummersti jeg hviler der, og ham
 sin Synd forlader, hust, Mand! hvad jeg betroer
 dig her, og siig min gamle Fader:

31. At jeg ham hist velsigne vil, naar rolig
 jeg tør vente, vor Gaard maa falde Jorgen til
 ved sikkert Testamente!"

32. O! denne Godhed, denne Røst lod mig glemme,
al Vreden glemme, og høit sprang Hjertet i mit dim-
Bryst, det var Mariæ Stemme!

33. Ivioltraadigt vakkede mit Sind, men nær
kun for Dieblikke, og snart jeg kom i Stuen ind, Gu-
hvoreledes veed jeg ikke.

34. Kun veed jeg, da jeg saa min Brud, Gu-
at flux jeg maatte tie, og langt om langt fik H-
flammet ud: "tilgiør du? Marie!"

35. I Barmen slog hun Diet ned, og mange sp-
Taarer runde. "Saa er du da nu meer ei vred?" "S-
hun ene spore kunde.

36. Min Haand den gode Degn tog nu og pe-
den i hendes lagde. Ak! stedse kommer jeg ihu ud-
hvad han os begge sagde:

37. "Bed Lillid og sagtmodig Bøn man ne-
boier vrede Hjerter. Det blide Sind har Fred 69-
til Løn, den fulgte Hævn kun smelter."

38. Ja! jeg det aldrig glemme kan og al- al-
drig Pigen svigte. Gud signe dig, du gode Mand! l-
som os saa vel forligte!

39. Til dig jeg stedse skal i Vaar de første st-
Jordbær bringe, og frit for dig jeg skal hvert 37-
Aar den store Klokke ringe.

40. Thi dig skee Tak, at jeg nu leer igjen m-
til hele Jorden og al min fordums Glæde seer 35-
fra Syden og til Norden!

F. H. Guldberg.

114. Jeg elsted' en Pige, den Pige var
 søst' i Sjøen, hun lod hun mig ei kunde lide; jeg
 var trængte paa hende med Kjærligheds Bon: «Lad
 os os gistes vi to! Jeg skal være saa tro!» Men
 det Pigebarn lo.

2 Da græd jeg for Pigen, da græd jeg i
 min Smu, og sørged' af inderste Hjerter: hun seer paa
 mig min Graad med ubøielig Hu, og jo fleer og jo
 fleer hun af Taarerne seer, kun desmere hun leer.

3 Da blev jeg lidt ærgerlig over den Mo,
 og tænkte: saa væk med de Griller! Sid Døkker
 rof for saadan en Pige maa døe! Der er fleer end som
 en, der er deilig og reet og som ei er af Steen!

4. Det mærkede Pigen, sin Synd hun for-
 gubt trod; bag Busten jeg hende belured: der flyn-
 dede hun med en Stemme saa sød: Ak! det var
 dog en Skam, saa jeg plagede ham, det taalmos
 jeg dige Lam!

5. Nu sprang jeg fra Busten og savned'
 mig min Tos, og kyskede hende paa Munden; og tænke
 is ei, at hun vilde slide sig los! Men var jeg ikke
 blind snild? For var Glutten saa vild, og nu blev
 hun saa mild.

P. H. Haste.

Oles Griener til Fader Mikkels Datter.

Mel.: Et Slyngher hæves til Krens Top.

115. Og Ole engang i Ginde fik at beile
 til Fader Mikkels Datter, den Sjongnefte som i

Vyen gif, men om hun Godhed for hannem fatter. 293
 [Derpaa kommer det an, Ole! Men vær ikke bly af dig; 294
 du kan ikke faae mere end nei.] Hun haver Penge, 295
 opredte Senge, til Veilere hun vist ei kan trænge; 296
 nei kan hun ei

[Men derfor ikke forsagt; jeg er forresten lige saa god 297
 Karl som hun er Pige.]

2. Han op af gronmalet Riste drog sin Con- 298
 dags Kiole, seloknappet Troie, og tvivlsom Tanke 299
 paa Flugten jog: «mig Lykken kan dog maaskee 300
 nok seie. [Ikke bange, Ole! Skyd Hjertet op i Livet paa 301
 dig.] Min Reverentse jeg for Krestense da gjør 302
 saa smukt som hans Excellense, i al Respekt.

[Men lad mig ikke glemme Festensgaven! Knappt skal 303
 nogen Pige have rarere Eoldemaller i sin Troie, 304
 end dem hun skal faae af mig.]

3. Han kommer nu til Ga'et Mikkels Port, 305
 og vender sig vel en to tre Gange, det stundom 306
 bli'er for hans Bine sort; men Hunden gjoer, nu 307
 bli'er han bange.

[Gare Fanden i den Hund! han maatte holde sin Flab! 308
 Hvad skal du nu sige Ole?]

Med Mod i Brystet, stjondt Haanden rysted', 309
 han aabner Laagen og nok saa troestet han gan- 310
 ger ind

[Nu gjælder det Ole! Jeg maa tælle paa mine Knap- 311
 per: jeg faaer Ja, jeg faaer Nei; jeg faaer Ja, 312
 jeg faaer Nei; jeg faaer Ja: — stop Ole.]

4. Den Hundebjessen alt varslet har, Kres- 313
 tense figet har gennem Ruden, og nu hun bli'er 314
 slakkels Ole vaer, som staaer bæængstet ved Huns- 315
 dens Tuden.

31] [Stakkels Dreng han er rødt af sig. Det er Dennis
komme en Hjen Knes.]

22] Gaarden render, med begge Hænder ad Hunden
affstyffer, som Rosten kjender, og gaar i Skjul.

30] [Oid det var en Beiler til mig; men Sa'er er strig paa
det.]

5. Hun leder Ole i Stuen ind og teede sig
hunnu saa mild, saa venlig. Og fro blev Ole i Hu
og Gødg Sind; Krestenses Godhed blev hannem kjend'lig.

14] [Pigen kan lide mig, det kan jeg nok mærke.]

hunnu Hun beer ham sidde, og lidt at bide hun byder
mod ham; men af Elskovs Rvide han sukker kun.

10] [Oid den Døst var ovre; det er ikke saa lige frem at
beile, som jeg tænkte.]

6. Om Hjertet laae det som Steen og Gruus,
og Munden var som tilsammensnøret; hun sætter
roffer ham sin Faders Kruus, og om ham vimsed'
og lo saa smøret.

11] [Jeg maa gjere lidt af ham, at han kan faae Munden
paa Gang; han sidder jo der som en Tosse.]

Men stakkels Ole, med samt sin Kjole, var kom-
nne ret i en hæslig Skole, Gud hjælpe ham!

10] [Oid det var mig Ole, istedet for dig, jeg skulde intet
saadan sidde og primse, jeg skulde snart spørge:
"vil du ha'e mig Krestense?"

7. Omfider Munden han fik paa Gang, og
gaffreg Krestense smukt under Kinden: mig Tiden
gjeres saa grumme lang, jeg savner Medhjælp,
og jeg savner Kvinden;

10] [Oid jeg torde sige Rosten; men hun ser saa venligt til
mig. Jeg tør nok.]

Som jeg vil sige, min rare Pige: jeg holder af
dig, og vil ei sige. Nu veed du det.

[Sid jeg nu kunde see ind i dit Hjerter hvid du tænker!]

8. Ja, seer du Ole, jeg har en Ga'er, det
kommer an paa hvad han vil sige; og gi'er han
Ja, du mit Hjerter har: du bli'er min Ole og jeg
din Pige.

[Mit Hjerter hopper ret af Glæde; det er et herligt
stykke Qvindsoff]

Jeg veed, du ikke vil svire, drikke; men følge og
ærlige Bondesikke, og gjøre Gavn.

[Hille den Drøen, der kommer Ga'er.]

9. Ga'er Mikkel satt' sig ved bredden Vord, og
og nu fik Ole sin Mund ilave; thi Elskovsaans
den i hannem soer, den ham besjæled' med Tans
legave.

[Hæn fare i Knægten, kan han dog ikke tale for sig;
men hvad mon Ga'er tænker?]

Hør mig, Ga'erlille! jeg beile ville til eders Datter
ter Krestenselille; hun hører mig.

[Giig Ja Ga'er! Na Herre Gud sig Ja!]

10. Hvad siger Tosen? Sid ned min Dreng
og drik engang, og kom hid Krestense: Vil du
med Ole i Brudeseng? det er for dig han nu
gjør Kredense.

[Gud veed Villien Ga'er.]

Saa tal af Munden og svar af Grunden! hør
du maaskee dig til andre Lunden, saa sig kun
frem.

[Man kan intet blive Kog paa disse Tøser nuomstunder.]

11. Med blussend' Kind og Undseelighed hun
 Gød Rod og pilled' paa sit Forklæde. Vil Fader intet
 os da blive vred, saa ta'er jeg Ole med Hjertens
 Glæde.

[Det er saadan en grumme rar Dreng.]
 Hans Dont jeg kjender, han har to Hænder, og
 sin flink er Knøsen hvor han sig vender; han har mit
 Ja.

12. Ja, Ole, om jeg ei kjendte dig, du fik
 is ei Tøsen, det kan jeg sige; jeg taler reent ud,
 foruden Svig: i hele Byen hun har ei Lige.

[Jeg er gammel i Gaarde, og veed hvad de fleste due til.]
 Men dine Næver en Medhjælp kræver, og den,
 som selv med sin Gjerning stræber, man maa
 staae bi.

[Saadan tænker jeg, og saadan borde alle tænke.]

13. Og kommer nu da hid begge to, og
 giv Haand paa at I vil være hinanden ærlig,
 hinanden tro, og Byrderne med hverandre bære.

[Det er intet Spøg at gifte sig, som Stadsmøerne tænke
 i Kongens Kjøbenhavn.]

Ved Glid og Meie man Dødt maa døie; men
 mellemstunder sig og fornøie, som Skrevet staaer.

[Corrig og Glæde de vandre tilhøbe; det er en afgjort
 Sag.]

14. Staa tidligt op, og gjør begge Gavn,
 og ligger ei paa den lade Side, saa kan I glad
 se ta'e hverandre i Gavn, og vente Dage, som ere
 Gild blide.

[Saa gjorde salig Mo'er og jeg, og derfor har vi noget]

Af Mark og Bønge opredte Senge og Kvæg og
Bæster og Gaar og Penge I samle skal.

[Det maa jeg forstaae.]

15. Og glad' i Marken og glad' i Huus,
og glad' ved Bordet og glad' i Sengen, og glad'
ved mangen et Sølvlaags Kruus, skal flinke Piger
og serne Dreng

[I ere unge og raske, og see ud til at kunne formere
Verden.]

omkring Jer spøge. Jer Fryd forøge; ja Lykken
selv efter Jer skal søge, det kan I troe.

[Jeg kjender Tingene, og veed hvordan hun vil gaae.]

16. Til Medgift, Ole, jeg giver dig min
blissed' Hest og min skimled' Hoppe, en opredt
Seng og saa endelig ti Gnefe Kroner, det kan
vel stoppe.

[At sige for det første; jeg kan altid stode lidt til siden,
naar jeg seer I vil stræbe.]

To Aeer tilloffe, som gamle Gidsse skal søge ud,
og saa Gaar og Grise jeg giver dig.

[Mindre havde jeg til at begynde med.]

17. Og fro blev Ole i Eind og Hu, han
op af Lommen drog Gestensgave: Sølvnatter
tolv til en Troie du, min rare Pige, af mig skal
have;

[De vil denne Aale see godt ud i min Brudetroie.]

hør dem med Glæde, naar du skal træde og fæbr
og sin tage Brudesæde i Kvindelag.

[Det veed jeg, at Fogdens Avinde har dem ikke rarere.]

18. Du skjenker mig nu saa meget Mart;
men hvad har jeg dig igjen at give: en udsæt

Halsklud har jeg bevært, den skal min Oles som Brudgom blive.

[Ja, naar jeg bare tænker paa den Dag.]

Torresten, Kjære! jeg selv vil være din Festens gave i Lugt og Vre; her er min Haand!

[Det drømte jeg intet om imorges, da jeg malkede den bliffede Kæ.]

19. Nu Bryllupsdagen bestemmet blev, der slagtes Gaar og der slagtes Grise; det stærke Al alt for Tappen drev, og travlt saa havde den gamle Sidse.

[Det var Synd at sige, at Ga'et sparer noget; men jeg er og hans eneste Datter.]

De kom tilsammen med megen Gammen, og glemte ei at formere Stammen, som det sig bør.

[Saadan fører Glid, Duelighed, Uerlighed og Elitelighed os til Lykken.]

E. Halling 1791

116. Der ginge to Jomfruer bolde, spadsfered' paa grønnende Bolde. Den ene hun var ved et frit Mod, den anden var forrigfulde.

2. O! hør du Søster gode: hvorfor sørger du saa saare, hvad enten er din Moder død, hvad heller din Fader langt borte?

3. Og ikke saa er min Moder død, ei heller min Fader langt borte; men jeg sørger for den vakkre Ungersvend, som begge vore Hjerter besgjærte.

4. Og hør du Søster bolde; lad mig den Ungersvend beholde, jeg giver dig min Faders, min Moders Gods med alle.

5. Behold du kun din Faders, din Moders Guds med alle; men den, som har en huldtro Ven, han ganger saa sjelden af Tanker.

6. Den Ungersvend staaer i Hoie'loft og horer paa begge deres Tale. O! hjælp mig, Gud Fader i Himmelen, til hvilkken af disse jeg skal tage!

7. Thi tager jeg den Rige, saa græder den fattig' lille Pige; den Rige vil jeg befale i Guds Haand, den fattige kan være min Lige.

8. Jeg troer, jeg forlader den Rige og tager den fattig' lille Pige; og her stander vi to vakke unge Folk: Gud kan os vel Rigdommen give.

Datteren.

117. Bedste Moder, vredes ikke! jeg vil sige hvad jeg veed: skøn var Ynglingen, hvis Blikke bad saa omt om Kjærlighed.

2. Daglig han mig Selvskab gjorde, Sukke hævede hans Bryst. Moder! synes dig jeg borde skjænke hannem nogen Trøst?

3. Viid, min Datter, at dit Hjerte er for dig den største Skat. Løn for Kjærlighed er Smerte, naar en Yngling faaer det sat.

4. Vandre vaersomt, bedste Pige! viid: at under Rosens Blad dolges Torne, som dig stikke, spørger du ei Viisdom ad.

118. Naar Børn sig om mig slynge ved
snorrigt Eventyr, naar i den hele Klynge det
mindste selv ei knyer. Den Fryd, som om mig tin-
drer, og Hvilen i mit Bryst, mig veemodsfuld
erindrer min Barndoms tabte Lyst.

2. Naar i en Kreds af Venner, med Bollen
paa mit Bord, jeg Sorgen tidt bortgjænnar med
Sang i sulde Chor; jeg stedse dog fornemmer,
veemodig veltilfreds, at Hjertet aldrig glemmer
sin Ungdoms første Kreds.

3. Naar i et Chor af Piger, som lytte til
min Nost, et Blimt af Fryd sig sniger i mit be-
klemt Bryst; jeg stedse dog fornemmer af Suk
i Harpens Klang, at Hjertet aldrig glemmer sin
Elfskops første Sang.

4. Og overalt paa Jorden for mig en Sol
oprandt fra Syden indtil Norden, hvor jeg et
Eden fandt; jeg stedse dog fornemmer af Suk,
som vække mig, at Hjertet aldrig glemmer o min
Sophie! dig.

J. Baggesen.

119. Forglem ei mig, naar Blæden dig ind-
byder, mens Sorg mit omme Hjerter tærer hen.
Forglem ei mig, naar bitter Taarer flyder, og
Skjæbnens Bold bortjog din Blædedrom igjen.
O! naar en Venne-Sværm i Smiger-Dunst dig
hyller, og Nyhed skrifter dig, og al! maastee for-

tryller, saa her, naar tyft og ømt mit Die siger dig: forglem ei mig!

2. Forglem ei mig, nu Ekjæbnen vred os fuor, og river os ud af hinandens Favn; da hele Aar mit Die dig er fuor, omsonst jeg søger dig og kalder paa dit Navn. I fjærnest Egn mig skjænk dog søde Dieblikke; du foler, Tid og Sted indskrænker Venstabs ikke. O! tænk, at hvor jeg er mit Hjerte siger dig: forglem ei mig!

3. Forglem ei mig, naar kole Jord bedækker det Hjertes Muld, som fjærlygt for dig slog. Ei jordist Fryd min Æmhed hisset svækker; suldkommen er jeg der, her tidt jeg mig bedrog. Da lys og fri min Aand din Skjytsaand glad skal blive, og Himmel = Ænse og Trøst din Sjæl indgive; tænk det er mig, naar blid en Stemme hvidsker dig: forglem ei mig!

H a f t e.

Ung Bræthe.

120. Ung Bræthes Aar var fryderig, den randt ukjendt med Sorgen, fro saas hun Solen skjule sig, glad hilste den hver Morgen blandt Venner i sin Faders Hjem, og hvor hun kom steeg Glæden frem.

Chor. Brug sparsomt dine Ungdoms Dage, de komme aldrig meer tilbage.

2. Fra næste By kom Vilhelm hid, ret skabs til Elfsøvs Stamme, en Krigsmand, munter, skjøn og blid, saa tank som Granens Stamme; letsin-

dig dog hans Hjerter slog, han mangen ædel No
bedrog.

Chor. O! vee den Mand, som falsk tør
svige sin gode, vennefulde Pige.

3. En Høitid Byen stimler til, hvor Glæden
alt omkrandser, ved Nattefaklers klare Gld paa
høstet Mark man dandser; de Piger Vilhelmi
sandt saa smuk, og Grethe var hver Ungkarls
Guf.

Chor. Ubarsom No maa tidt begræde
sin tabte Fryd ved Dands og Glæde.

4. Snart Elskov steeg i Begges Varm, thi
Dands kan Elskov tænde; og hjem de fulgtes
Arm i Arm, saa let den Vej fik Ende; de svor
hinanden Eden til, som ingen af dem bryde vil.

Chor. Naar Glædens Ruus er først uds-
runden, er Edens Pligt og let forsvunden.

5. Nu lyder Adskils haarde Bud, og Vil-
helm maa bortdrage, da sukkes Grethe: store
Gud! om du ei kom tilbage; men Pliktens Eed
han atter svor, og helterast til Ettiden foer.

Chor. Grandt kjender han, vor Læges
Dommer, hver Lyd, som fra vor Læbe kommer.

6. En Dag oprandt en anden gift, og Vil-
helm intet melder; tungt tæller hun hvert Dieblisk
og lønlig Laare fælder: «Gud! jeg var glad
og prisle dig, hvi skal da Corger tugte mig?»

Chor. Ei Støvets soage Syn kan flue,
hvi Kammers Haand skal Dyden lue;

7. Mens hun bortsukker Nat og Dag, en Mand det Budskab bringer: der, hvor man hørte Vaabenbrag, nu Høitids Jubel klinger; og Vils heln, som hver Fjende slog, en himmelsk Mø til Bytte tog.

Ehor. O! den, der Elfskøvs Eed forlader, skal straffes vist af Elfskøvs Fader.

8. Knap hører Grethe Mandens Ord, for Læbens Rodme blegner, en Bittren gennem Brystet foer, paa Leiets hun nedsegner, og først ved Midnat vaktes hun af sidste Kamp i Dødens Stund.

Ehor. Held den, som snart i Gravens Slummer forglemmer Liv og Livets Kummer.

9. "Jeg ham tilbad", saa brød hun ud: ændnu jeg ham tilbeder; tilgiv hans Svaghed, store Gud! Kun Ungdom ham forleder; hans Skyld: fri Måge lide ei, fordi han svigted' Troffabs Dei!"

Ehor. Saa bad hun blid, og englerøslig foer skjønn Aand til Aandets Bolig.

121. Langt under Havet Eolen stod, da Gunild sad ved Granens Rod, soae Maanens Sølv paa Bjergets Toppe, og lytted' til hver Lyd deroppe fra Bjergets Fod.

2. Hun hører ei den kjæle Røst, der vækker Fryd i hendes Bryst, hun hører ei naar Harald falder; thi ned i Dalen Elven falder med Lørdens Røst.

3. "Kind sagte, Elv!" udlod hun sig: "stod mod min Elskov feielig, forvild ei med dit Brag mit Øre, og nægt mig ei den Røst at høre, som kalder mig.

4. For Nattens Mørke var forbi, han gik til Jagt paa vildsom Sti; farvel min Brud! han til mig siger: i Dalen hist, naar Maanen stiger, der samles vi.

5. O, kom, min elskte Harald, kom! Jeg gyser blot ved Tanken om, at Bjørnen kan den Stærke fælde; o kom, o hør, hvor alle Sjæle gentage kom!"

6. Nu hørtes Hørn og Hundeglam op Gunild foer: "o! det er ham; bring Ekko ham min Gæd imøde!" og alle Sjæle rundt gjenglode; o, det er ham!

Thellas Sang.

(Efter Schiller.)

122. Dybt Skoven bruser og Skjen gaaer; ved Strandens Blomsterbred Vigen staaer. Høit opskjæller Bølgen saa brat, saa brat, og hun synger ud i den dæmtende Nat, af trostesløs Kummer henrevet

2. Al! Hjertet er dødt, og hvorhen hun seer, er intet, intet at ønske meer. Du hellige! Fald da dit Varn til dit Bryst; mig har jo alt henrykt den jordiske Lyst, jeg har jo alt elsket og levet!

A. Ohlenschläger.

D r ø m m e n e:

123. Jeg drømte jeg, pløied' det vilde Hav og græffeligt Stormene brølte, jeg saae melslem fraadende Bølger min Grav og Døden jeg isenende sølte; hver Plankke var brusten, ei Redning var meer, jeg skjælved' og bæved'; men hist jeg dig seer, min elskede, elskede Pige!

2. Da stak's sig af Havet en Havsrue frem i Skjod, og Stormenes Hviin havde Ende; en engstelig Stemme dem Taushed paabød, den venlige Havsrue var hende. Hun strax tog mig halvdød i kvægende Gavn; jeg sukked' og bitterligt græd ved dit Gavn, min elskede, elskede Pige!

3. En anden Gang drømte jeg Konge jeg var, jeg veed ei til hvormange Lande; omringet af prægtige Hoffolk jeg bar en Krone paa tveisende Vande. Jeg sandt, det var bradt; men nu sendte man mig til Brud en Prindsesse, som ikke var dig, min elskede, elskede Pige!

4. Strax søl blev mig Hoffal og Spøgelseslig de glimrende Hoffinders Skare, og Kronen den brændte, bort listet jeg mig, bort, bort som fra dræbende Fare. Man fulgte mig efter; nei! raabte jeg: nei, ti tusinde Kroner erstatte mig ei min elskede, elskede Pige!

D r a m:

R o m a n e e.

124. Midnattens Maane gik Skyn forbi,
de Stjerner saa sittrende blinkte; vestlige Smaasyn
paa vildsomme Sti Alf til sin Elskede vinkte;
men Lyna svæber i Himlen.

2. Lyna var elsket af Uller og Alf; men
Alf var kun elsket af Lyna. Skovenes Trolde
for Heltene skjalt, Lundene gjensløde: «Lyna!»
Men Lyna svæber i Himlen.

3. Uller i Skoven den Yndige bad, saa Fla-
ger den kurrrende Due: «Alf har jeg givet mit
Hjerte», hun load; hans Die blev rædsomt at stue;
men Lyna svæber i Himlen.

4. Nordstaalet soer af den Rasendes Haand
mens Hjertet i Varmen ham bæved'; Lynalils
smilende opgav sin Aand, og Engle til Himlen
den hæved'. Nu Lyna svæber i Himlen.

5. Midnattens Maane sig skjulte bag Skyn
de Stjerner saa sittrende blinkte, vestlige Smaasyn
paa vildsomme Sti Alf til sin Elskede vinkte;
men Lyna svæber i Himlen.

6. Mørkt rullede Elskerens bristende Syn
paa blegnende, blødende Lyna; Mørket opklartes
af stærkere Lym, Lunden gjenhylede: «Lyna!»
Men Lyna svæber i Himlen.

7. Morderen kom: «jeg har myrdet din
Brud.» Alf brast i Laarer: «du Arme! Lev,
om du kan; jeg vil følge min Brud»: han død
sank i Lynalils Arme. Nu begge svæbe i Himlen.

8. Milde smiler Maanen paa Himmelen
Blaa blandt Stjernernes Glands i det Høie;
mildere smiler tilgivende Blik i Laarer fra Elfska
rens Dø. Nu begge svæve i Himlen.

J. Vaggesen.

125. Den hele Landsbye samler sig til Gilde,
Dands og Glæde, enhver er glad, men ene mig
kan intet mere glæde.

2. Forbi for mig er Dands og Leeg, al
Glædsfab jeg forsager, og Spil og Dandsen hader
jeg, og heller eensom klager.

3. Thi af! min Hanne fattes mig; jeg kan
ei glemme hende; jeg veed for vel, hvor jeg var
rig, den Gang jeg havde hende.

4. Hun var uskyldig, god og huld, og hen-
des fromme Hjerter var reent som tregang luttret
Guld, og øint ved andres Smerte.

5. Og hendes Dine var saa blaa, de var
saa iegode. Enhver i dem saa klarligt saae
hvad der i Hjertet boede.

6. Jeg blev saa underlig derved, saa tidt
de paa mig hvilte, og slog paa Limen mine ned,
naar Hanne til mig smilte.

7. Hvor glade var vi begge to til sidste
Majdags Gilde, vi dandsede, spøjte, sang og lø,
og glemte det var silde,

8. Saa sprang hun op og bød Godnat, og
saa paa mig og smilte, bandt grønne Baand
omkring min Hat, og skjelmst bort fra mig ilte.

9. Men snart jeg hentede hende ind og kys-
tede den hulde, saa lidet randt det mig i Sind,
saa snart jeg sørge skulde.

10. Farvel, mit kjære grønne Baand, dig
jeg ei meer skal bære; men jeg dig fik af Hannes
Haand, du hende hellig være!

11. En Krands jeg paa vor Kirkevæg op-
hang til Hannes Minde; ved Sørgekrandsens
Side jeg min Hannes Baand vil binde.

12. Og sidde lige over for, og see saa tidt
paa eder, og tænke paa min Hannemoer og mine
tabte Glæder

13. Vor Kirkegaard fra den Dag af jeg til
mit Livsted kaarer, tidt stjæler mig til Hannes
Grav, og væder den med Taarer.

14. Og Blomster vil jeg strø derpaa, og
til min Hannes Hæde et Kors skal midt paa Gra-
ven staae, hvorpaa jeg Bets vil skjære.

15. Til Gud engang forbarmer sig, og mine
Suk' bonhører, og bort fra denne Verden mig
hen til min Hanne fører.

R. L. Rahbek.

Phidile.

126. Jeg var i min Ufskyldighed, de sexten
Aar jeg endte, og Mark og Skov og Blomsters

beed var al den Ting jeg kjendte. Da kom en ung, en fremmed Mand; jeg ham vist ikke kaldte; hvor jeg blev underlig, da han til mig om Elskov talte!

2. Hans Haar om Halsen slogred' hen; var skjont og rart tillige; og Halsen, — o, hvor smukt var den! det kan jeg aldrig sige. Og i hans Øie saae jeg tidt en venlig Bøn og Klage; hvor var hans Øie klart og blidt! jeg har ei seet dets Mage.

3. Hans Ansigt var som Mælk og Blod; jeg aldrig saae dets Lige; han talte godt, men jeg forstod ei hvad han vilde sige. Han fulgte stedse efter mig og sukkede, — den Arme! Min Haand han trykte inderlig, og kysste den med Varme.

4. Engang med venligt Smil og Røst jeg spurgte hvad han vilde, da trykte han mig til sit Bryst, jeg saae hans Taarer trille. Jeg ikke sagde ham et Ord og hitted' ingen Klage; dog som et Lyn han fra mig soer; o, gid han kom tilbage!

Riber.

Ægte st a n d e n.

Phidile

efter Brudevielsen.

127. O Præstemand! Gud signe dig! af Dig jeg ham har saaet; mit Hjerter, nei, saa underlig har det dog aldrig slaaet!

2. Og rodt var og min Vilhelms Sjel, da
Præsten til ham talte om Egtelstandens Bæ og
Vel, og hvad ham Gud befalte.

3. Da vilde han omfavnet mig; af Fryd
som hans Dine spilled', de klare Taarer rundelig ned
af hans Kinder trilled'.

4. Nu, bedste Vilhelm! her min Sed: jeg
lader dig ei forlade! Fra nu af til al Evighed vil
jeg dig ei forlade!

5. O! jeg skal komme den ihu, i Glæde og
i Smerte. Min Vilhelm! ingen uden du kan
glæde dette Hjerter.

6. Og ingen skal! — o her det Gud! jeg
kræver dig til Minde. Saaer en af os da Dø-
dens Bud, skal vi os hisset finde.

Riber.

Den lykkelige Egtemand.

128. Saa Mangen sin Elskede Rummer
har voldt, i tredje Uge et Hjerter alt foldt, for
sundne snart Skæderne ere. I dag for tre Uger
siden, siger jeg dig, jeg elskede Jette, hun elskede
mig, og dagligt jo længere jo mere.

2. Vi have hinanden saa inderligt kjær, for-
hadte de karmende Sværme os er; med Fryd vi
hinanden fortæller om Fremtidens Glæder med
elskende Bryst, om salig Forhaabning, om kjær-
lighedens Lyst, og dagligt jo længere jo heller.

3. Ei skjøtte vi stort om et gyldent Pallads, og
for os er en straatækket Hytte tilpas, naar Haven naar
saa net den omgiver. For Uveiret fri, som Paa en
ladset nedslaaer, med Spurve og Storke, som m
Gavlen beboer, den dagligt os fjærere bliver.

4. Vi elske paa Jorden, vi elske og hist, os
evigt, ja evigt, og vandre forvist til Himlen, til lit
Fædrene fjære. Der saligt hinanden vi elske jo
maa, i Glæder, som Ingen end horte og saae, ja
og dagligt jo længer jo mere.

D. D. Lütken:

Nøisomheden.

Mel.: Sov min Dreng, du Lille sov!

129. Mangel nær, dog drifter sig Hans an
med Croesus *) selv at trætte, lykkelig og meer
end rig ved at eie sin Lisette.

2. Dag og Nat man seer ham gaae glad
sin Gjerning at forrette; thi han husker stedse
paa, at han stræber for Lisette.

3. Et hans Kjole end lidt bar, det i Sorg
ham ei kan sætte; han med Treffer aldrig har
gjort sig elsket af Lisette.

4. Viden Stue stor nok er, staae end Stos
lene vel tætte; mon han sidde kan for nær hos
sin fjærlige Lisette?

*) Croesus, Konge i Lydien, bekjendt for sine store Rig-
domme, sin Stolthed og sin uslykkelige Stjæbne

5. Ringe Netter, godt og lidt, kan hans
 miltvulstne Mave mætte; alt opvækker Appetit, som
 nu kun laves af Lisette.

6. Stolt saa tidt han fryder sig ved sin Karl
 om saa Skjød at sætte; thi han er udtrykkelig Bils-
 ledet af hans Lisette.

7. Neisom i sin jevne Stand, af hans Sind
 om saa let udslætte hver en Kummers Graane kan
 nu kun et Smil af hans Lisette.

L. E. Bruun.

Den altid muntre unge Kone.

130. Der er en ung Kone, heel munter og
 Godeglad, det volder, hun kjender ei Nag eller Had.
 Det skyldsfrie Hjerte for Kummer er frit, saa hope
 opper hun nynnende: dit dit dit dit!

2. Den skelende Misgunst, hvor er ikke den?
 for sig hun driver med Gjas Tiden hen. Nei,
 Nethed i Arbeide kommer saa vidt, der spares nok
 Tid til dit dit dit dit dit

3. Med syngende Lærke Marie opstaaer, til
 Syssel, til Gjerning med Glæde hun gaaer. Saa
 snart hun med Vre det Arbeid er kvit, hun hope
 opper og nynner dit dit dit dit dit.

4. Vidunder hun gjør med den flabende
 Maal, og naar hun har opnaaet tilsigtede Maal,
 nu Hun Tid da kan vræge, hun smiler saa blidt og
 hoppende nynner dit dit dit dit dit.

5. Hun selv i sit Kjøkken til Ekorfænen
 gaaer, for Jlden som blussende Rose hun staaer
 Men naar hun saa troligt som Maren har slidt,
 hun hoppende nynner dit dit diti dit dit.

6. Da elskede Brudgom gav hende sin Haand,
 hun signede rørt det forønskede Baand, saa med
 ham spadsered' og kysses vel tidt, og hopped' og
 nynned' dit dit diti dit dit.

7. Lykkelig den Mo, som fortroligt med Dns
 seer Pligterne blanded' med reneste Tryd, som tryg
 i sin Huuskreds fornøier sig frit, og hoppende
 nynner dit dit diti dit dit.

8. Tidt Lykken bereder en truende Dyst;
 held den, der forbandled' hver Smerte til Lyk,
 der glemmer hver Fare hun har overstridt, og
 hopper og nynner dit dit diti dit dit.

9. Marie, din Munterhed svigter dig ei,
 de kvægende Blomster den stroer paa din Bei.
 Man smittes af Lyk, naar du smiler saa blidt og
 hoppende nynner dit dit diti dit dit.

Tode.

131. Vakkre Hustru, hedte Thore, holdt
 sin Datter noget fore: hør min Datter, lær af
 mig! Naar du engang bliver Kvinde, skal du
 dette vel befinde, ja det skal vist gavne dig.

2. Da jeg igaar gik hjem fra Degnen, kom
 en Ungkarl her fra Egnen: han spurgte mig tro
 hjertelig, alt om dine Aar og Alder; ikke veed
 jeg hvor det falder, uden at han elsker dig.

3. Jeg kunde ham ei andet svare end det
 og du selv nu skal erfare: Du bli'er nu snart nitten
 i Maaned; Kisten hun er nu snart sexten, skjøndt hun
 især ei stor af Væxten; Malene tolv udi dette Aar.

4. Ja, første Fredag, som her kommer, som
 her falder ind i Sommer, bli'er han to og tyve
 i Aar. Den første Gang jeg hannem soobte, det
 var da vor Præst ham døbte, jeg taget har ham
 af sin Moders Kæde.

5. Jeg har ham ogsaa meget givet, som
 jeg just ei har opskrevet; endnu meer saa skal han
 have: han skal faae min ældste Glæde, gode Gud,
 dig til Lykke! Kom hid min Karen og lyt
 derpaa:

6. Først for Alting skal du lære, dine Nøgler
 selv at bære til din Kiste, Skab og Sten. Tro
 i Huset skal du være, at det gøre kan dig Vre,
 og underdanig Manden din.

7. Naar Hønen vil for Hønen gale, og Kør-
 men vil for Manden tale, det kan aldrig gaae i
 Land; deraf kommer Riv og Trætte, som den
 Onde mon' fremsætte, undertiden Hug og Slag.

8. Du skal holde reent i Huset, Potter, Pans-
 der, Kander, Kruset, Bordet hvidt som Elfenbeen.
 Ovenen skal du vel opstømte, saa den kan i Huset
 glimte, som den var udaf Marmorsteen.

9. Ei andre Klæder skal du bære, end dem
 du selv dig kan skjære, udaf Badmel er din
 Dragt; til dit Hvergarn selv du spinde. Det er
 vist en taab'lig Kvinde, der vil føre megen Pragt.

10. Endnu Gæt jeg maa dig lære: fidsst i Hengen skal du være, rundt omkring i Huset du gaar. See om Ild og Lys er slukket, og om Døren den er lukket, Pigen ei at lide paa.

11. Døren skal du ikke stænge for de Fattige, som trænge, og vil bede dig om Brød; ellers vil Gud det samme gjøre, stænge sine Naadedører for din Sjæl, naar du er død.

Den lykkelige Egtemand.

132. Skjont er denne Dag fuldendt, Gud Gud mit Arbeid har velsignet; Helligaften er fortjent; thi min Glid har Hannes lignet. O, for din Skyld synes mig Livets Byrder let at bære; stedse tænker jeg paa dig, stræber glad for dig, din Kjære!

2. Thi min Glid du rose vil, mig astor venligt Vanden; giver mig et Kys dertil. Kysser mig og ingen anden. Glad jeg da fortælle maa, hvor Gud lønnede min Møie, han, som stedse baager saa med et naadigt Gaderøie.

3. Roser blomstre paa din Kind, dine brune Pølker følge lystigt sig i Vaarens Vind; glad jeg altid dig vil følge. Ja, dit Blik fortryller mig; let det kan forjage Sorgen. Hædere jeg skuer dig end den unge Sol imorgen.

4. Og dog var selv denne Lyst flygtig som en Drøm forfunden, havde jeg ei i dit Bryst og et herligt Hjerte funden. Dette fast skal lænkes

plumig medens jeg paa Jorden lever; gjør mig salig
 i Hæder, med dig engang jeg mod Himlen søøver.

D. D. Lütken.

Johan og Karen.

Johan.

133. Lyktigt op! jeg er Johan, lever trods
 for Gorgen, stræber som en ærlig Mand, synges
 om i hver Morgen. Fog'd og Amtmand er mig
 Godegod, Præst og Degn tillige kalde mig et ærligt
 Blod, det vil meget sige.

Karen.

2. Hans er min, hvad vil jeg meer? Jeg
 kender hans elskte Karen. Hjertet ømt imod ham leer:
 Gud! hvor er bedre faren? Han er god og flink og
 ordet brav, Hvermand her ham lider; jeg og Gud, som
 imod ham mig gav, takker alletider.

Johan.

3. Hustru min er Kroner værd, Vivat,
 min Hjære Karen! Var hun fin og stram og lærd,
 nu var jeg ilde faren. Gandt, hun bragte til mig
 og Bo kun et et trofast Hjerte; Skam faae den, der
 vil sin Ro meer end det begjærte.

Karen.

4. Kjær min lille Boe mig er, der boer skuld,
 i fri Glæde; naar Johan kun venligt seer, er det

Herresæde; Børn omdandse ham og mig, som os da
 Gud har givet; naar de muntre fryde sig, let vil
 os spinder Livet.

Johan.

5 Enart ved Arbeid og ved Bon vore Tid vi
 mer rinde, Hvilen sød, den Lættes Lon, vi ved
 Glid os vinde. Arbeid styrke kan vor Krop, Sov-
 nen os huse; glade see vi Sol staae op, glæ-
 dere den dale.

Karen.

6 Vel mig, at jeg Karen er, at Johan mig
 ynder! Ulyst hist og Ulyst her, ingen Sorg jeg
 finder. Tæt Arbeid strækker mig, nei det er mit
 Smykke; jeg som Moder er saa rig, og det er
 min Lykke.

Johan.

7 Er jeg ei en dygtig Karl? Siig du det
 min Karen! Lykkelig som Kongens Jarl, og
 langt bedre faren. Ikke jeg min Herremand Guds
 og Slot misunder. Heida! friskt! jeg er Johan,
 og det alle Stunder.

Heilmann.

134. Af Frihed! sode Frihedsstand! Hvad
 est du himmelsød! Jeg dig ei nok berømme kan,
 dit Sengested er blød; dit Bord er dækket med
 alt Gode; dit Huus Lykfsaligheders Slot; du er
 min største Verdens Deel, min Rigdom og Juvel!

2. Hvad agter jeg vel Guld og Guld, naar jeg en Slave er? Det er ikkun forgyldet Muld, og Sjelen til Besvær; naar man ei coligt sover nok kan for Lyvehaand og Ildbrand; en Rigdoms Slave er ei fri for meget Bønderi.

3. Gæt Fuglen i forgyldet Buur, og giv ham Sukkerbrod: mon det ei er mod hans Natur? mon Foden er ham sed? Saae du hans lille Hjerter an, han elstet' mere Frihedsstand, et Bygkorn er ham nok saa rar, naar han sin Frihed har.

4. Saa er mig ogsaa Bred og Vand langt vilisq delicatere, naar jeg er i min Frihedsstand, end Herre-Netterne. Jeg under Friheds Grannettræ har mere Ly og større Læ, end under Cedertre i Baand fangen paa Libanon.

5. Hvad er vel Titulær og Rang og største Character? Det er for Dret kun en Klang, naar man en Træl dog er. Den Titul er mig sed mofsom Viin, at jeg kan kaldes Libertin; da jeg fik Friheds Adelsbrev, en Herremand jeg blev.

6. Vel Ægteskab velsignet est, naar man Bønderi er fri; men ellers er den vær' end Pest og skærsforste Slaveri; naar Manden være vil Tyrann, og Kvinden hun vil være Mand, da bort, bort bort med Ægteskab! det er da Friheds Tab.

7. Men, naar man udi Ægteskab omgaaes paa Borneviis, da lider Frihed intet Tab, da er det Paradiis, er Kvinden Kvinde, Manden Mand,

er Ægteskab en Frihedsstand; vil Friheds Elsker sig
sige: Nei, jeg svarer: gift dig ei.

8. Saa er da Frihed al den Deel, som jeg paa
mig onsker her, den Rigdom, Skat, den Siir, den
Juvel, den Stand, jeg haver kjær. Ja, Ægteskabets
Slaveri er sødt, naar Frihed er deri; thi den
Frihed, Frihed er alt hvad, mig her kan gjøre
glad.

Ulderdommen:

En Oldings Sang:

135. Min Tisse dækker Alders Sne, min
Kyg nedboiet er, jeg skal ei flere Vintre see, og
ingen Sommer meer; snart for min Krop denne
hulde Grav sig aabner moderlig, og Jorden, jeg
blev dannet af, til Jord omdanner mig.

2. O vel mig! at jeg levet har, jeg glad
tilbage seer, en Fæst hver Dag af mine var, selv
denne mod mig leer; mit Elid og Eløb velsignedes
Gud, min Jord var grøderig, den Søn, som af
mit Huus gik ud, har ei vanæret mig.

3. Her har jeg paa mit matte Skjød en
Datterdatters Søn, rask, trivelig og hvid og rød,
og som en Rose skjon. Saa jeg paa Bedstefars
ders Knæ, dig spæde Yngling lig, annammed
hans Velsignelse, og den har rammet mig.

4. Og dig, min Søn! velsigner jeg, og Gud
mig høre skal: "Gaae stadigt frem paa Dydens

is U Veil, og vogt din Fod for Fald, frygt Gud, vær
 enig dine Konger tro, og elst dit Fødeland, gjør Ret
 som mod alle, fredsom hoe hos en ufredsom Mand!"

5. "Dit Ord skal Grander bygge paa, som
 naa paa en Konges Ord; en Træt skal til din Hytte
 naa gaae, en Hungrig til dit Bord; dig Alder Krone
 loff skal, som mig, og din Lyksalighed skal stige ned,
 min min Søn! fra dig til mange, mange Led."

6. "Dit Syn, min Søn! mig styrket har,
 mof som en forynget Orn; jeg er en hoit velsignet
 s'ndt Fa'er til Borneborns Børn. Naar under hiint
 roddbedaget Træ, som gro'de op med mig, jeg seer
 med dem venlig samlede, hvor er jeg lykkelig!"

7. O Gud, o Gud, hvor glad jeg er! nei,
 spnningen ligner mig. Hvor fuld af Haab og Trøst
 og jeg seer, Allsader! op til dig. Fra dig, du ene Hel:
 spillige, som spores allesteds, jeg kalder ned Velsig:
 slannelse til denne fjære Kreds.

10. Ja, naar den lukker over mig den tavse
 sklofde Grav, og naar min Aand opsvinger sig til
 moHam, som Aande gav, til Blæder uden Navn og
 loHal, til — hvad jeg ikke veed, jeg dog med Glæde
 anstænke skal paa dette fjære Sted.

Gamle Hans.

136. Jeg tæller fjerde Enes af Aar, saa
 pnomange glade Dage; min Vinter glider, lig min
 onNaar, ufulgt af ængst'lig Klage.

2. Som lille Dreng jeg trolig sad og vugge-
ged' mindre Broder. Han sov, og jeg sprang en
hen saa glad at læse med min Moder.

3. Kom svage Fader modig hjem og længe
æes efter Hvile, jeg har ham Aftenbrødet frem, og
og saa ham atter smile.

4. Ved dette gamle Kjære Træ, og seet af
denne Stjerne, han satte mig paa trætte Knæ, og
jeg horte ham saa gjerne.

5. Her lærte jeg et sandtru Bud for alle
Livets Dage: "ei frygte du, men elsk Gud, og po-
fke hver daarlig Klage!"

6. Jeg Gud har elsket, Gud har priist i
Glæde som i Smerte, og stedse han mod mig har
viist det faderligste Hjerte.

7. Nu vandrer jeg paa Gravens Rand, og
har kun Dieblikke, men glad tilbage ssee kan, og po-
fremad frygter ikke.

8. O, Stovets Fader! Kom fra dig i Livet
Mod og Styrke, vil ei din Haand forlade mig i
Gravens dybe Merke.

9. Kun denne Lære, glade Gmaa! jeg Eder
efterlader: Forladt jeg aldrig Dyden saa, og po-
Gud er Alles Fader.

F. H. Guldberg.

Afskedsstimen.

137. Naar engang jeg efter Kamp og Moies
seer Guds Himmels lyse Herlighed, Fred med

Daaren da, som hjærtligt Die taber paa min Grav
blandt Roser ned.

2. Guld af Haab, som stor min Udsigt maler,
selig som den solubestraalte Lund, smilende som
Solen naar den daler, venter jeg dit Kald, min
Afskedsstund!

3. Jil, o! il did op, min Aand! at hæve
hvor jeg stuer Verden rusle hen, hvor ved Livets
Kilde Palmer bæve, og hvor Elskende skal sees
igjen!

4. Jordens Kvaler ere Slavesjæder, al!
som brydes kun af Dodens Magt; Blomsters
frandsø ligne vore Glæder, dem en Zephyr tide
har ødelagt.

P. H. Haste.

D i d i n g e n.

138. Lær mig, o Skov! at visne glad, som
seent i Høst dit gale Blad. Et bedre Foraar
kommer, hvor grønt mit Træ skal herligt staae,
og sine dybe Rodder slaae i Eghedens Sommer.

2. Lær mig, o lille Træfugl, du! at svinge
mig med freidig Hu til ubekjendte Strande! Naar
Alt er Vinter her og Jis, da skal et yndigt Pa-
radiis mig sikkert aabent stande.

3. Lær mig, du lette Sommerfugl! at søn-
derbrynde tunge Skjal, som nu min Frihed twin-
ger. En Dem jeg fryber end paa Jord, snart
slagte hoit af tynde Flør de gyldne Purpurvinger.

4. Du, som fra Eken smiler hist, min Mester, Lærer, Jesu Christ! lær mig at tvinge Sorgen. Sving for mig Haabets grønne flag! Långfredag var en bitter Dag, men Sjon var Paaske Morgen.

A. Ohlenschläger.

Tredie Deel.

Menneſket i Selskab med sine Eige: som
Ven, Staldbroder, Statsborger,
Lauſbroder, indtil Graven.

V e n ſ k a b.

139. Løm i mit Bryst dit Gyldeshorn af
Lyst Venſkab! du Livets bedste Datter, tryk ved
din God Skabningen fatter, Himlen et god.

2. O! paa min Vei hvor smile Glæder ei,
naar i Naturens Hegn jeg træder, ræk mig din
Haand, salige Glæder løfte min Aand.

3. Krandsen mig held, det adles i dit Væld;
dustende Myrten Elſkov byder, naar du har kaldt;
dobbelt jeg nyder Noisomheds Alt.

4. Fængsler mig Kval, da til mit Hjerte tal!
 O! jeg vil bære Livets Møie, naar til min Daad
 Venskab! dit Dje yder lidt Graad.

4. Smil om min Grav, velsign min lagte
 Stav! Da skal jeg sodt ved Staven hvile, og
 bag min Død freidigen ile hen til dit Skjød.

P. H. Haste.

Selstabsfange.

Mit Onske.

140. Mit fulde Glas og Sangens raske
 Toner, og vittig Skjemt og Munterhed, jeg sæl-
 ger ei for alle Gyrsters Kroner og Salomoners
 Herlighed; thi Høihed ei lyksaliggjør, og alting
 jevnes naar man døer.

2. Et evigt Navn er deiligt, kan jeg tænke,
 og det paa Kviste ikke groer; men det mit Støv
 i Graven ei skal krænke, om man mig aldrig kal-
 der stor; thi naar man først dernede er, man
 Verdens Roes og Spot beleer.

3. En Lønde Guld var artig nok at have,
 dermed at pleie Kjelderen; men efter den i Jor-
 dens Skjød at grave, det overlader jeg til den,
 som ikke troer og ikke seer, at Armod tidt af
 Hjertet seer.

4. Mit Onskes Maal er kun en kjolig Kjæl-
 der, hvor Vinen ingen Skade ta'er, et Fad, som
 fyldest atter, naar det hælde, et Huus, som tætte

Bægge har, et roligt Sind — en Munterhed, som end
følger mig til Gravens Bred.

5. Og ønsker jeg en rask og kjelen Pige, som
som elsker mig, — med andre Ord; jeg ønsker mig
mig et lidet Himmerige paa denne syndefulde Jord,
og Børn, som eie Kraft og Mægt, og saae min
Munterhed i Aar.

6. Jeg veed det grandt, vor Jord er ei is
forbandet; nei, overalt jeg seer Velsignelsen, den
fliger op af Havet, groer paa Landet og regner
ned fra Himmelen; jeg veed det grandt, — vor
Lod er stor, velsignet er den faldne Jord.

7. Viinanker groe og Venskabs Luet brænde
paa Jorden, — Piger pryde den og fra dens ene
til dens anden Ende jeg blomstre seer Velsignelsen.
Lyksalighed er Jordens Maal — Viins, Venskabs,
muntre Pigers Ekaal!

J. Betlitz.

141. Brødre op! drikker Viin! thi kun for
de Gode er den gode Viin; værter frisk tilmode!
Glæder Gands og Sind! Brødre op! drikker
Viin! :|:

Stemmer i: Gid alle Svage snart maae
nyde Sundheds Dage!

2. Herligt er Alting her! Emerter tidt dog
saare midt i Glædens Ekjød; mangen bitter Taare
under Maanen flød. Herligt er Alting her! :|:

De, som sukke, Klage, græde, Gud! o giv
 dem Fred og Glæde!

3. Brødre op! drikker Viin! Hver en Bro:
 der blive en retskaffen Mand! Gagne, troste,
 give, hjælpe hvor han kan! Brødre op! drikker
 Viin! :|:

Arme! Skjælv ei for at bedel Kald os
 kun: vi ere rede!

4. Seer, o seer! Brødre seer! Gud jo gi'et
 os gjerne, gi'et han ei Enhver Sol og Maane,
 Etjerne, og utalligt meer? Seer, o seer! Brødre
 seer! :|:

Arme! Skjælv ei for at bedel Vor vi og
 ei være rede?

5. Arme Mand! arme Mand! skjælv ei for
 at bedel hvorfor frygter du? vi jo ere rede; kald
 os kun! — og nå, Brødre op! drikker Viin!

Ribes.

B a l s a n g e.

142. Naar hele sit Levnet man noie beseer,
 er Livet en Dands og slet ingen Ting meer. Lyk:
 salig er den, som kan dandse den ret, der ei løber
 sur, og det ei bliver træt! :|: I Glæde i Glæde
 hans Liv spinder bort og er som en Dands efter
 Bordet ham føtt. :|:

2. Men ene at dandse er ikke saa lets
 det trætter saa meget og møter saa slet. Hver
 søge sig derfor en Dame at søge, saa skal han

erfare hvor Dandsen vil gaae. :|: Saa freidigt, saa freidigt vi ile afsted, som Roser fremspirede i hendes Tjed. :|:

3. Men Dandsen sin Art end tilfulde ei har, saalænge man kun er det enkelte Par. Det rigtige Liv kommer først i sin Tuur, naar Venner saa glade med os gjør Figur. :|: O Venner! o Venner! o maatte Enhver faae hele sit Liv figureret som her! :|:

4. Her dandse vi samtligt med frydefuld Aand til Glæden ved Skjønheds veiledende Haand. Saa troligt for os figurerer hver Ven, og selv samme Skjel vi ham gjøre igjen. :|: Thi Skjænker, thi Skjænker til skummende Maal! de Skjønnes, de Venners, de Dandsendes Skaal! :|:

R. L. Rahbek

143. Lustig og lys var hele Jorden, pyntet som Dandsesal, den laae, Alt var Musik fra End til Norden, dog var der ingen Dands derpaa.

2. Mennekket blev; strax gaae han funde; snart han en Begesøster fik, hørte med Fryd i tatte Lunde Suglenes lystige Musik.

3. Men han den Kvindren efterligned', traadte dertil i Takt saa net: Slutten, hvormed ham Gud velsigned', tripped' med ham en Menuet.

4. Utter et Par man saae fremspire, og da begyndte Kontradands; det var en Lyst at see de Gire, smykked' med Ilskylds fagre Krands.

5. Dandsen af to Par gik af Mode, da der paa Jorden leved' fleer, snart paa den hele smukke Mode elskedes Engelskdandsen meer.

6. Eiden, da Jordens Folk blev mange, pudsiges Krumspring fandt man paa, hopped' til Strengseleg og Gange, til man den lyse Morgen saae.

7. Heraf hver Mand kan noksom lære, Dands er en herlig gammel Skik, samt at det Skade vilde være, dersom den reent af Moden gik.

8. Derfor vi her til Bal os sanke, derfor vi vimse lystigt om, hoppe fra hver bedrøvet Tanke, bryde os lidt om Avinds Dom.

9. Leve hver Dandsens froe Veninde! leve hver Dandsens raske Ven! Aldrig forbitte Nagdens Miinde! altid uskyldig være den!

Haste.

Den lystige Bonde.

144. Ei, hvad skal den Gnisen til? Olet Skuld I give vil, at jeg mig saa lystigt soeier og paa eet Been rundt mig dreier. :|: Narre rundten om. :|:

2. Tænke I da ikke paa Pigen med de Dine blaa, hun som Nodder paa mig kaster, og

da ind blandt Rhyngen haster? :|: Kommer, her
rer, kom! :|:

3. Denne Krands og denne Ring gav hun
mig blandt andre Ting. Lytter du? Kom hid min
Engel! dands engang rundt med din Vengell
:|: Dudesdideldom :|:

4. Spillemand spil lystigt op, Skam skal
ellers faae din Krop, spil kun raskt, jeg dandser
rigtigt, og bestryg din Bue dygtigt :|: med Kons
folium. :|:

5. Polstedands maae ret lystigt gaae, intet
Der maae stille staae! Vi, jeg skal Jer snart
kurange, troe I vel at Vjerne dandse :|: her i
Kredsen om? :|:

6 Heisa, lystigt kom nu her! dandser alle
og enhver! Vi vil Arm i Arm os lænke og paa
Brudedandsen tænke. :|: Heisa. sving Jer om. :|:

7. Hør Giolens muntre Lyd, den fremkalder
os til Fryd. Hatte, Huer lystigt springe, Bægge
Dorte rundt nu svinge. :|: Dudesdideldom. :|:

D. D. Lütken.

Sommergilde. Vise.

145. Heisa Piger! en og hver! Dager
fremad glider! Lad de Gamle sidde her, drikke
øl og bramme meer om fremfarne Tider!

2. Godt for dem, som var i Krig, og kom
vel tilbage! Gaae vi Ufred, skal I mig, naar
jeg kommer hjem fra Krig, ogsaa glad modtage.

3. Nu kun ræst i Læden ind! her Giolen
Klinger! Kling, Kling, Klang, hver tager sin!
Kling, Kling, Klang, saa ta'er jeg min! Hopper,
dandser, springer!

4. Morgensolen kunde see os i Duggen vade.
Græffet, hoit til vore Knæ, styrked' for den skarpe
Lee Skaer paa Skaer i Rade.

5. Med os gik de søde Noer. Hoet ud at
vænde. Det blev veiret, og det foer sammen i en
Stak saa stor. Saa var det til Ende.

6. Flug ved hede Middagstid Hoet ind vi
aged'. Ræst vi sang, da Solen blid skinned'
Bisald til vor Flid, og da Slyden knaged'.

7. Nu kun Gend tilovers bli'er Pigerne
alt soandsa: Forst en Menuet vi gi'er, derpaa
strax til Gibye-Gviir og de andre Dandse.

D r i k k e v i s e.

146. Vi Verdens Konger ere, Ven! ved
vores skyldfrie Glæde; hvad hjælper Krone, Seps
ter den, der ei hos os har Sæde? See i dit
Glas jo perler Vin, thi er den hele Verden din.

2. Comi Verdens Konger, fri og fro, vi Love
nu den bryde; enhver af Hjertet er den fro, og
ingen dem vil bryde; iblandt os kroner Vinens
Gud, thi her nu Verden vore Bud!

3. Kun brave Folk skal boe i den, der Væ-
lighed faaer Sæde, og alle Godes brave Ven og

alle Braves Glæde, enhver herefter, Lille, Stor
og Rig og Arm paa Jorden boer.

4. Et Hjerte varmt og redeligt med Hovedet
det lyse, og sunde Lemmer fri for Gigt, paa Gader
sunde Epise, et trostigt Mod, en fuld Pokal nu
overalt man finde skal.

5. Hver Pige ville vi saasnart, som muligt,
Brudgom give, hver Mand med Viv og Børn i
Fart nu skal begavet blive; saa tykkes os ved
fulde Glas, vor Villie stee! det er ei Spas.

6. Men Mændene, som Tid og Kraft til
Brødres Vel indvie, ret ofte vi ved Druesaft fra
Eved og Stov bestie; saa ville vi, saa skal det
stee: med os de synge skal og lee

7. Den Rige skal med milden Haand den
svage Arme give, besjælede af Broderaand vi
denne Lov vil skrive. Nu griber Glasset, drækker
ud, hvert Menneske behage Gud!

D. D. Lütken.

147. Skaal for den, som viis i Livets Vaar
Salighed ved Pigens Bryst kan finde! Skaal
for den, som end med sølvgraae Haar finder Him-
lens Fryd hos sin Veninde; tag dit Glas og
drik din Piges Skaal! Hun undskylder Alt: drik
bredfuldt Maal!

2. Skaal for den, som elsker Viin og Sang,
aldrig blander den med Sorgens Toner; skaal
for den, som rig ved Glassets Klang glemmer

ro D Sorg og tabte Millioner: Druesafte og ædle Pi-
 199 gers Skaal! De undskyldte Alt: drikk bredfuldt
 200 Maal!

3. Pigens Skaal, som favner frit sin Ven,
 1901 søger ei med Knibstthed os at blinde; Venstfæb
 1902 sendtes os af Himmelen, ædle Hjerter kan kun
 1903 ædle vinde: Kjærligheds og ædle Venners Skaal!
 1904 De undskyldte Alt: drikk bredfuldt Maal!

4. Skaal for den, som finder Verden skjon,
 1905 og som Deel i Brødres Fryd kan tage; Mun-
 1906 terhed er Dydens bedste Løn, kun Ufskyldige dens
 1907 Fryd kan smage; Munterheds og dette Selskabs
 1908 Skaal! De undskyldte Alt: drikk bredfuldt Maal!

P. W. Lütken.

Nordbo: Sang.

148. Bedre at leve blandt iisflædte Bjerge,
 1909 hærdet ved Arbeid og Kuld', end at hensmægte
 1910 med Vellysters Dværge, midt iblandt Roser og
 1911 Guld! Styrke og Kjæfthed, hiin Fædrenes Lykke,
 1912 tner til den hærdede Varm. Styrke og Kjæfthed,
 1913 hiint Fædrenes Smykke, flyer fra den mattede
 1914 Arm.

2. Eiger, I Vise! som grandste og domme
 1915 Tidens og Mennefters Larv, var det ved Daad
 1916 eller var det ved Dromme Slægter fik Riger til
 1917 Arv? Var det Sirener, der kaldte til Hæder?
 1918 Silpher, der værgede den? Nei, det var rene
 1919 og mandige Gæder, stærke og hærdede Mænd.

3. Liberens Dronning blev Dronning paa Jorden, mens hun opelskede Mod. Selv de hvide skjæggede Helte fra Norden standsede da ved hendes Fod. — Bølløst indsneg sig, og Kjærlighed og Orden tabtes i Lødhed og Pragt. Nu kunde mindre end Helte fra Norden spotte med Dronningens Magt.

4. Saa skal og daane hvert Folk, som indbyder Blodhedens Synd til sin Varm! Saa skal og spottes hvert Land, som adlyder Bølløstens smykkede Arm. Enigtende løkker hun Eværmene, der stræber hen til de glimrende Baand. Gik hun den sanger, hun martirer, hun dræber alle med sluffende Haand.

5. Viger da bort, I forskjelede Eliske! Iangs fra vort Le-npel, vort Land. Blagre som Silaspher, det ville vi ikke: hædres vil hver i sin Stand. Bedre at boe iblande iisklædte Bjerger, hærder ved Arbeid og Kuld, end at hensemægte med Bølløsters Dværge, midt iblande Roser og Guld.

D. Malling.

Fædrelands kjærlighed.

149. Du Plet af Jord, hvor Livets Stemme
steeg første Gang fra spæde Brøst, hvor Himlen
gav mig at fornemme det første Glimt af Livets
Lyst. Der, hvor jeg lærte Moder flamme, og

Hjortforste Fjed ved hendes Haand; der lændtes Gnisten
 og indtil den Flamme, som brænder for mit Fødeland.

2. Og naar i Barndoms blide Dage til
 mig fremmed Egn vi lobe hen, med Pængsel ilte vi
 adliit tilbage til moderlige Hjem igjen. Hver Hoi, hvert
 loQ Dol, som gav os Glæder, den blev vort Minde
 1106 dyrebart, og henrykt Manden seer de Steder, hvor
 1107 han som Barn lykkelig var.

3. Fra Øst til Vest mod Polens Ende, hvor
 1108 en fornuftig Stemme led, de samme Lue varigt
 1109 brænde, som Himlen, som Fornuften bød. — Et
 1110 Gronlands arme Een vil bytte sit golde Fjeld
 1111 om med fornuftigt Land, et Marmorslot er ham hans
 1112 Hytte, og Fjeldet er hans Kanaan.

4. Af denne ædle Lue brændte de fordums
 1113 Hjelte af vort Land, kjendt de kun tvende Pligter
 1114 sig kjendte: at elske og at døe som Mand; saa glemte
 1115 sig Hjalte Elskerinde og Fødelandet ene saae, og faldt
 1116 for det; hans Trostabs Minde som Bautaftenen
 1117 ind varigt staaet.

5. Den bød dig, Absalon! at lægge dit
 1118 Stab, og gribe Sværd til Strid, at bytte Kloster
 1119 tets lune Bægge med Lelt i Landets Trængsels
 1120 Tid. Et Storm ham skrækker, Malm ham blinz
 1121 der. Arcona solte Danmarks Ven; med Ekjælven
 1122 saae sin Overvinder, med Glæde Mennesket igjen.

6. De danske Elefter, Norges Fjelde, har
 1123 Minder paa den Kjærlighed, hvorpaa Monarkens
 1124 sande Bælde staaer fast i Feide og i Fred. Kjær
 1125 and har vi Fader, Ven og Pige, og Fugten af ars

beidsom Haand, men over Alt skal Flammen flige, og
som brænder for vort Fødeland.

7. Du Troffabs Minde i vort Norden, uroft-
felige Fredrikshald! du trodsed' Karls gjentagne
Torden, og tændte Lynet til hans Fald. Paa
Klippens Fod, som Alter brændte et Offer for
vort Fødeland, da Borgerkjærligheden tændte, for
Landets Vel, sin By i Brand.

8. O Kongestad! din Seiers Minde til
Danmarks sidste Slægt skal staae. Det Land, som
Gustav vilde vinde, bag dine svage Volde laae.
Men Borgerkjærligheden vinder, og Gustav skjæls-
ver for sit Navn, hans Haab og Helte Gravsted
finder omkring det frelste Kjøbenhavn.

9. Hver Dannemarks og Norges Pige skal
hentykt synge deres Navn; hver Moder ofte
Sønnen sige om Fredrikshald og Kjøbenhavn;
og mens han lærer stamme: Moder, ham lære
stamme Fødeland, at elske Mennesket som Bro-
der, men Fødelandet som en Mand.

10. Brænd høit, brænd varigt i vort Nor-
den, du Fødelandets Kjærlighed! gjør Manden
fjæll i Slagets Torden og nyttig i den gyldne
Fred. Vor Uttraa Viisdoms Børn skal ære, Alt
fader give Bisfalds Smil! Den gode Borgers
Navn at bære, er Maalet, som vi sigte til.

Th. Thaarup.

150. Frugtbare Marker og skovgroede Eletter, fiskrige Have omgive vort Land; Volgen bespirrer og Algeren mætter, Gavnlighed adler hver Alder og Stand; ære sin Øvrighed, elske sin Rige, tro mod sit Land og sin Konge og Me, saa tænsker Dansten, og før han skal svige, før skal nothan doe.

2. Enige Brødre, det vilke vi være, bundne ved Venstabs og Broderstabs Baand; een er vor Konge og een er vor Kere, derpaa vi give hverandre vor Haand. Kere sin Øvrighed, ic.

Th. Thaarup.

Mel.: Vil du være stærk og fri.

151. Danevang, med grønne Bred, ved den blanke Bove! i dit Skjød er Kjærlighed, Fred i dine Skove; Fuglen synger hoit i Sky over Kjømpehoie; men i Dalen smiler bly Vaarsiolens Die.

2. Danevang! din Blomsterarm Fædrene omflynget; kjærligt gløder Sonnens Barm, hvor hans Bugge gynged'. I de danske Fædres Spor, under Tegestygger, der hvor Trostabsfuglen boer, i Enigheden bygger.

3. Een er Fader for os her, vi har fælleds Moder: Danmark er vor Moder kjær, Danmark er vor Broder. Com eet Hjerter, Gavn i Gavn, Broderfolket flamme! juble hoit dit Fadernavn, gamle Skjoldungstamme!

4. Hilt dig Dros! og Hilt dig Land, ved detts G
 blanke Bove! Blomsteroer! grønne Strand! lyfede
 Bøgeskove! Her er Trostabsfuglen graa, Fædres
 Hoie grønne, Vennen trofast, — Hinken blaa, og
 Glettens Maer skjonne.

5. Her er Sang og Harpeklang, her er Fryd og
 og Gammen, her vi slumre skal engang broder
 ligt tilsammen. Her vi leve skal og dæ, som des
 Fædre gjæve: leve Konge, Ven og Mo! gamle
 Danmark leve!

6. Leve Brodereneighed, under Fredens Stryg
 ger! her den vennehuld steg ned, her den boer
 og bygger. Her dens Throne fast skal staae, i
 vort Samfunds Kjæde; leve her, mens Hjertet
 staae, Enighed og Glæde!

Jngemann

152. :|: Fædreneland! :|: Held dine man
 dige Egne, som ei for Gjender tør blegne! :|: Tryk
 er din Strand! :|:

2. :|: Lønge i End :|: rullede den stærke
 soume Torden, og i det fredsomme Norden :|: smilte
 kun Fryd :|:

3. :|: Fædreneland! :|: Tak for den Fred,
 du har givet! Glæde vi ofre dig Livet, :|: tryk
 er din Strand! :|:

4. :|: Naar da fra End :|: Thors usforson
 lige Hammer ogsaa Godanien rammer, :|: gaar
 vi med Fryd. :|:

5. :|: Dannemark Held! :|: Hvidtsfeldts og
 Mangauers Sonner Dyden og Æren paastjonner;
 :|: :|: Dannemark Held! :|:

6. :|: Gjeldboen Held! :|: Annas og Tors
 Denskjolds Minde vi mellem Klipperne finde;
 :|: :|: Gjeldboen Held! :|:

7. :|: Fædreland! :|: Gaa lod da Krigs-
 guden vinke, Danske for Faren ei blinke; :|: tryk
 er din Strand! :|:

153. Straal i din Bældes fulde Præge,
 Fædrelandskjærlighed, straal i Norden! brænd
 med usvækket Magt i Fredens Ly som Krigens
 Torden! :|: at Manden frygstri maa for dig i
 Faren gaae. :|:

2. Smelt med din æthertene Jld Kvindernes
 Sjæl til huuslige Dyder, hver give glad og mild
 det Offer Pligt og Hjerte byder; :|: thi Hu for
 Landets Larv er Dannekvindens Arv. :|:

3. Hærd ved din Lues rene Magt Venstabs
 og Dydens skjonne Kjædel. Styrk du vor fælleds
 Vagt med varig Kraft i Sorg og Glæde! :|: styrk
 du vort Mod, vor Glid! styrk du vor Daad,
 vor Jd! :|:

4. See fra din lyse Throne ned, kjærlige
 Gader! Du Hjerterne kjender; sign Fædrelandets
 Kjærlighed, som høit i hvert et Hjerte brænder.
 :|: Den er, Alvældes Gud! dit faderlige Bud. :|:

154. Nyt Livets korte Dieblikke! de saare
 hastigt svinde hen; men Timen, som du brugtes
 ikke, hvorledes vil du mindes den? :|: Hvis du
 vil nyde Livet ret, til gavnlig Daad du bruges
 det. :|:

2. Sog ei din Fryd blandt Eværm af Daad-
 rer! saa snart henvinder Letsinds Drem; og vil
 du spare Veemods Taarer, kun langsomt Glædens
 Bæger tom. :|: Behersk dig selv! led Blisdoms
 Bud, din Fryd da varer Livet ud. :|:

3. Brug Livets skønne Morgenrøde! Din
 Manddoms Lod skal vorde Fryd; og end som
 Olding skal du møde saa mangen Vøn for øvet
 Dyd. :|: Vor Leeg knap mindes fra igaar; men
 Manddoms Værk til Sekler naaer. :|:

4. Sorg ei, om Tro til Himlens Herre ei
 stemmer med din Fantasi! Riv ei, om Jordens
 Børn kan være ved anden Statsform mere fri!
 :|: Nyt hvad du har, og glad paaskjon, at du er
 Tvillingrigets Søn! :|:

5. Grandst alle Jordens Riger nøie, be-
 ske hver Plet fra End til Nord, forgjæves søge
 skal dit Die et Land, som det, hvori du boer,
 :|: saa trygt, saa frit; hæv da din Vøn, velsign
 din Konge og hans Søn! :|:

6. Klag ei at Tankens Flugt fik Love, be-
 klag at det nødvendigt var! Troe ei at du har
 Ret at sove, nyt kjæk den Frihed du end har!

I :||: Tal Sandhed høit! dit Værd som Mand det
 1919veier Gader Christian. :||: *)

7. Al Kongens Søn lær du at være Besty-
 1919rer, Borger, Gader, Mand, i Virksomhed du søge
 1919Mere og spare for dit Fødeland! :||: Vi juble
 1919nu: — med freidigt Blik vi sne frem — Held
 1919Frederik! :||:

P. W. Lütken.

IC Mel.: En yndig Pige, et godt Glas Biiin.

155. Til fælleds Fryd blandt Venner vi
 1919fortroligt tage Cæde. Vort Dagværk, Brødre!
 1919er forbi, nu kaldes vi til Glæde. Vi angre ei
 1919bortødslet Tid; men froe og muntert ile hid, og
 1919freidige vi stemme i: Held vorde skyldfrie Glæde!

2. Forblindet Daare fryder sig ved tomme
 1919Hædersnavne; men ene den er lykkelig, hvis Lyst
 1919det er at gavne. Og Glæden, som den Væde
 1919nød, paa gavnlig Daad er dobbelt sød; ja ene
 1919den er lykkelig, som glædes ved at gavne!

3. Og herlig er den Hæderskrands, den
 1919gode Borger vinder! Naar Sandfers Ruus, og
 1919Guldets Glands, og Vrens Laage svinder, han
 1919lever i sin stille Kreds, i Liv, i Døden selv til-
 1919freds; og naar han doer, en Egekrands ham Ef-
 1919fertiden binder.

(*) Denne Vise er frebet under Kong Christian den 7de.

4. Saa gaae vi frem til ædel Gryd, til
 Daad og Held og Hæder, forsomme ei vor Ungdoms
 Domstid, dens Pligter og dens Glæder! Dem
 sølte aldrig Glædens Gavn, der fremmed' Bøms
 dres Lyst og Gavn. Vor Lod er skjon, fort er
 vor Tid, vor Løn er Held og Hæder!

Davels.

Landsoldaters Sang ved deres Hjemkomst.

Chor af de kommende Soldater.

156. Fædrenehelig, o frantakte Hytte,
 modtag hvert Hjertes erkjendtlige Røst! dig År
 beid berige, dig Kjækhed beskytte, hvo Fromhed
 og Mod i hver Bondemands Bryst!

Saa nytte vi Fredens velsignede Dage, vor
 Frihed opmuntre til Glid; men kommer en Krig, vi
 uforfærdet vi drage mod Dannemarks Gjender i
 Strid.

Chor af Viger og Koner.

Velkommen! velkommen tilbage! Saa glade
 vi see Jer igjen, hver Egtemand savne sin Kage,
 hver Fæstemo hilse sin Ven.

En Fader og en Moder.

Velkommen hjem hver elsket Son, hver
 Faders og Moders Trost og Glæde! Vær
 Ejæk og god, det er vor Bøn, og Gud henhøre
 det vi bede!

En Olding med to Sønner.

I Freden blev min Iffe graa; saa heilige
 Gud mit Arbeid lønner, jeg Trældoms Lænker
 Gud brudte saa, og jeg har frie og kjække Sønner.

Trio.

Befigener Kongen alle Mand; thi han har
 adlet Bondens Stand.

Chor.

O Gud befigne Christian; thi han har adlet
 Bondens Stand.

En Bondedreng.

Endnu kan jeg kun Ploven føre og maa i
 Skolen gaa, men Landsoldat det vil jeg være og
 Exercitsen lære.

Saa skal jeg engang Børgen føre, og under
 Fredriks Fane stå, i Freden skal jeg Ploven
 føre, i Feide Danmarks Fjender slå.

Chor.

O Gud befigne Christian; thi han har adlet
 Bondens Stand.

En Bondepige.

End tæller jeg kun femten Aar og er en fattig
 Landsbypige, men ingen Mand mit Hjerter
 søger, som ei er god og kjæk tillige.

Chor.

O Gud velsigne Christian; thi han har adlet sig
Bondens Stand. *)

Smeden.

Eværd og Plovjern kan Hans Smed smede sig
i sin Effe; Plovjern jeg laver smukt i Fred; men naar
til Estrid jeg Eværd kan hvæsse. Være i Fred og
til Krig parat, saa bør den danske Landsoldat.

Chor.

Være i Fred til Krig parat, saa bør den danske
Landsoldat.

Fædrenebolig, o straatafte Hytte, modtag
hvert Hjertes erkjendtlige Røst! Dig Velstand og
berige, dig Kjækhed beskytte, boe Fromhed og
Mod i hver Bondemand's Bryst!

Th. Thaarup

Mel.: God save King George.

157. I Venner, muntre vær, for Vinens
fuer Jer! op, drikk engang! Lommer det fuldeste
Maal! det er vor Konges Skaal, vor gode Fædres
ders Skaal, lyd høit vor Sang!

2. Et Glas for Landets Vel, dets Velstand, for
Fred og Held, vier hver Mand! Døe Hovmod, Gode
Had og Nid! blomstre ved mandig Tid end i den
fjerne Tid vort Fædreland!

*) Da han ophævede Stabsbaandet, og gav Bønderne
samme Røttigheder, som andre Mennesker.

3. Kjærligheds høie Tryd, Lønnen for man-
 gelig Dyd, søle hver Mand! Salighed, Fred og
 Trøst, Himlens skønne Lyst, ved Dannekvindens
 Bryst finde skal han!

4. Unglingen vore til! den vakke Pige vil
 være ham god. Han flye fra Uppighed, ham
 smykke Hjertets Fred, den danske Ærlighed, det
 danske Mod.

5. Pigen skal blomstre frem i huusligt stille
 Hjem, Rosen saa liig. Dannemarks raske Søn
 elsker den Pige skøn; hun hører Hjertets Bon,
 bliver lykkelig.

6. Dannemarks djerpe Mænd! vi vil i
 Døden hen gaae for dets Fred; slaae for det
 som en Mand, trofaste holde Stand, ile for elskte
 Land mod Evighed.

D. D. Lütken.

Anden April.

158. Sving dig, glade Sang, fra Jorden
 høit til Himlens hvalte Buer! Tolk den Tryd,
 som hæver Norden, som hvert Hjerter gjennemluer.
 Gud vor Glædes Samklang ligne, fulgt af tusind
 Harpers Lyd, Seraph-Chorene, som signe Himlens
 Salighed og Tryd

2. Jubler, jubler, jubler, jubler! Høit vor
 Glædes Torden brage. Hellig, hellig, hellig, hel-
 lig er du saligste blandt Dage; thi med Evighe-

dens Runer skræves du, med Helteblod. Toner en
Sinker og Bassuner, toner Dannerheltes Mod! !

3. Unge Piger, unge Kvinder, iler til dees
Dodes Have! Plukker Glemmigei og vinder
Krandse om de store Grave! Tab Jert Lov, IT
Egeskove, spred det, Storm paa Danmarks Hav, og
pend, Natur, den stolte Bove, som blev Dannerheltes
heltes Grav!

4 Ingen Graad i sorgsyldt Die følge Kam-
pens blege Sonner! Held dem, held dem! hist
den Høie Tapperhed og Mod belønner. O! hvor
stjont, hvor stort at værges om din Hæd, Fædres
land! Den skal staae som Norges Bjerger, mens
der er en Dannemand.

5. Oldtids Kjempehøie sjunkte, Danmarks
Navn blev glemt paa Jorden; Dag, som en elefant
trist Funke rystede du atter Norden. Oldtids Daad
og Oldtids Hæd stjenktes atter os ved dig: der
for — store Dag! du være evigt usorglemmelig!

A. Ohlenschläger.

Soldater-Sange.

159. At være Soldat er dog ikke saa slemt, som
som manges en Bondemand mener, saasnart han
kun er det, er Angesten glemt, saa trostlig sinn
Konge han tjener. Og nu er hans Morgens
Aftenbøn: Gud signe vor Konge, Gud signe
hans Son!

2. Naar Gjender med Hvindstjold komme
 sammen os, saa Alt for dem skjælver og bæver, da
 alle allerbedst Bonden kan byde dem Trods, thi dyg-
 spidtige ere hans Næver, og tro er hans Morgen: ic.

3. Men at vi kan bruge vore Næver med
 Al Klem, naar engang det gjælder for Landet, saa
 maa vi tilgavns ogsaa lære af dem, som vise os
 det og som kan det, og huske vor Morgen: ic.

4. Saa naar vi gaae ud, eller naar vi gaae
 ind, saa gaae vi med Glæde og Gammen, og
 tænke, naar Guden os rinder paa Kind, det er
 for vor Konge Altsammen, og bede til Morgen: ic.

5. Gevær og Kanoner og Mørser vi kan
 nu bruge til Gjenden at kue; paa Jorden er ikke
 saa bister en Mand, vi kan jo faae ham til at
 grue; men from er vor Morgen: ic.

6. Og naar vi har udtjent det ottende Aar,
 naar den Tid er hencunden saa sage, hver lystig og
 vever til Hjemstavnens gaaer, og ingen skal høre
 ham klage; fornøiet han beder i hver sin Bøn:
 Gud signe vor Konge, Gud signe hans Son!

Abrahamson.

160. At døe Naturen Alle bød, ja Livet
 er kun Veie til Død; selv Niddingen gaaer den
 ei fri, og lever hen i daglig Agoni *)

*) Agoni det er Dødskamp.

2. Kun han med Sjæl og Mod i Bryst, kun
han kan nyde Livets Lyst, med roligt Sind ham
glad og kjæk mod Døden gaaer, og trodser al
dens Skræk.

3. Og hvad er det at døe paa Straa blandt
Kvindestrig? Hal gid du maa dig kvæle midt
i Edderduun, du Geige, som dit Mod kun bær i
Mund.

4. For mig, gid aldrig Lægen maae forkynde
mig min Død paa Straa! Gid hvinden' Kuglesleg
bringe den! saa gaaer jeg rast og kjæk til Hisset
hen.

5. Columbus lig, min dyre Sjæl! skal du
opdage bedre Vel. Han, som dig skabte, han er
god, med grundet Haab du Døden gaaer imod.

6. For Kongen, for mit Fædreland, jeg Blod
og Liv opofre kan, og falder jeg, hvad er det
meer end nogle Dage mindre eller fleer?

6. Saa synge hver, som Sværdet bær —
og hver hvis Hjerte tappert er! Det er vor Krigs-
philosophie, vi sværge alle: vi vil døe der!

Livjæger-Marsch.

161. Hellig forenet ved Borgeraad, tæt
sammenknyttet ved Broderbaand, til denne Kæde
Venstab og Glæde smile vennehuld! Danmark:
evigelskte Land! Vink! og alle, Mand for
Mand, for dig vil mode, stride og bløde; vi er
tro som Guld.

2. Mod skal opflamme hver Jægers Bryst,
 Jdræt forhoie hans Skyldfri Lyst; i Pligtens Minde
 der stedse han finder Kilder til ny Fryd. Evige
 hed! smil til vor Dag! Trostløb har dens Grund-
 vold lagt, og i dens Skjyge troligen bygge Enigs
 hed og Dyd!

3. Kom! ræk mig Haand! og gjentag saa
 fro Eden du svoer og vil holde tro: Landet i
 Fare kjækt at forsvare, o, den Lod er skjon! Pris
 vort Korps ved Glassets Klang, Hjertet stemmer
 i din Sang; Løsenet være: Hæder og Ære følge
 Kampens Sønl N. L. Bruun.

K r i g s s a n g.

162. Hvor let til Kamp det Sværd at
 drage, hvis Od er Værn for Fædreland! det
 slaaer for Spædes glade Dage og Oldings Ro
 paa Gravens Rand. Slaa for Olding og Spæde
 vort Sværd! for Frihed, for Ære, for Mage!
 saa let og saa fro vi dig drage, hvor Vaaben
 som Middagens Tordenet brage, lig fredfulde Af-
 ten og Seiren er nær.

2. Prøv, Gjende! kun til Strid at vække!
 dig gjelder Dødsbasunens Røst. Du vækker os,
 men tifold kjække, og Fred har hærdet Arm og
 Bryst. Giv tilbage fra rolige Ryst, for Torde-
 nen ryster din Snekke, for Lynene Døden dig
 række! Ei Vaarens de ligklædte Marker os
 skrække; der modnes Freden og lønner i Høst.

3. O Fædreland! vor Arm du kræve! vris
 flaae for dig med Fædremod. Frem med dit sig
 Banner Seiren svæve! og Freden vore, hvor det
 flod! Lad den vandes med Gjendernes Blod!
 Hvor Spiter sig synes at hæve, de Faldne ved
 Døden ei bæve. Saa glad skal den Vand, der
 gaaer heden, omsvæve, med Hæder kronet, det
 Bryst, den forlod!

4. Til Kamp, hver Mand, for Barn og
 Kvinde! Til Kamp hver Yngling for sin Mø!
 Den Krands er evig, Fæstle binde, og salig Dø
 den, Helte døe! Frem mod Gjenden med lynende
 Sværd! Og graadige Bolgerne rinde! de slug
 hans Navn og hans Minde. Saa Fjæmpe vi
 Danste, for Freden at vinde! Saa lønnes Dan
 nemænds blodige Færd!

Daniel Rangkau

163. Hvi sjunges evigt om Spartaner, som
 gjorde Gjenden Vasset trangt? Behøve vore valkre
 Daner i Tiden da at gaae saa langt? Har Heltes
 Kraft ei sat sit Stempel paa egen Daad i egen
 Tid? Behøver Modet et Exempel fra Græken
 land i Leonid'?

2. Jeg synger om en Helt i Norden, og
 Daniel Rangkau er hans Navn, saa stor, som
 nogen Helt paa Jorden, en Sparter fra min Fæde
 stavn. Alt lured' Magten lumske i Hulen, og

vilde møttes med dit Blod; men, Daniel i Loves
Eulen! dig fælske Himlen og dit Mod.

3. Leonidas stod uforfærdet bag Bjerget med
sin Trop og streed, og styrted' Perserne med Sværdet,
indtil han selv i Græffet beed. Men Daniel
stod paa en Hede, han intet Ly bag Klippen
fandt, og slog, til Svensker Græffet bede, og
slog indtil han overvandt.

4. O! kunde Harpens svage Toner din Roes
udbuldre med en Klang af hine tredive Kanoner,
som vældigt du fra Svensken tvang; o! dirred'
Strængen med en Brusen, lig Skriget af den
rødde Hær, der veeg skjøndt fem og tyve tusind,
for fire tusind danske Sværd!

5. Jeg sjunger om en Helt i Norden, og
Daniel Rangkau er hans Navn, saa stor, som nogen
Helt paa Jorden, en Sparter fra min Fødes
stavn. Leonidas stod uforfærdet, han Heltedød
bag Klippen fandt; — men Daniel Rangkau stod
bag Sværdet, og brugte Sværdet til han vandt!
H. Ohlenschläger.

Z i n k l a r.

164. Herr Zinklar drog over saltten Hav,
til Norrig hans Hu monne stande, blandt Gulds-
brands Klipper han fandt sin Grav, der banked'
saa blodig en Vande.

2. Herr Zinklar drog over Volgen blaa, for
svenske Penge at stride. Hjælp dig Gud! du
visselig maa i Græffet for Nordmanden bide,

3. Maanen skinner om Natten bleg, de Bø-
ver saa sagtelig trille; en Havfrue op af Vandet
steg, hun spaaede Herr Zinklar ilde.

4. Vend om, vend om, du skotske Mand:
det gjælder dit Liv saa fage. Kommer du til
Norrig, jeg siger for sand; ret aldrig du kommer
tilbage.

5. Leed er din Sang, du giftige Trolde! Al-
tidens du spaaer om Ulykker; fanger jeg dig en-
gang i Vold, jeg lader dig hugge i Stykker.

6. Han seiled' i Dage, han seiled' i tre, med
alt sit hyrede Følge; den fjerde Morgen han
Norrig fik see, jeg vil det ikke forfølge.

7. Ved Romsdals Kysten han styred' til
Vand, erklærede sig for en Fjende; han fulgte
fjorten hundrede Mand, som alle havde Ondt i
Sinde.

8. De skjændte og brændte, hvor de drog
frem, al Folket monne de krænte; Oldingens
Afsmagt rørte ei dem, de spotted' den grædende
Enke.

9. Barnet blev dræbt i Moderens Skød,
saa mildelig det end smiled'; men Rygtet om
denne Jammer og Nød til Kjærnen af Landet
iled'.

10. Baunen lyste og Budstikken løb fra
Grande til nærmeste Grande; Dalens Sønner i
Skjul ei trob, det maatte Herr Zinklar sande.

11. Soldaten er ude paa Kongens Tog, vi
 sammaa selv Landet forsvare; forbandet være det
 Giftemiddings-Drog, som nu sit Blod vilde spare.

12. De Bønder af Baage, Læssøe og Lom,
 sammed skarpen Øre paa Nakke, i Bredeboiged tilsam-
 mennen kom, med Skotten vilde de snakke.

13. Læt under Lide der løber en Sti, som
 man monne Kringen kalde; Laugen skynder sig
 der forbi, i den skal Gjenderne falde.

14. Riflen hænger ei meer paa Bæg, hist
 sigter graahærdede Skytte; Nøkken opløfter sit
 baage Skjæg, og venter med Længsel sit Bytte.

15. Det første Skud Hært Zinklar gjaldt,
 han brøled' og opgav sin Aande. Hver Skotte
 raabte, da Obersten faldt: Gud fri os af denne
 Aande!

16. Frem Bønder! frem I norske Mænd!
 slaaer ned, slaaer ned for Gode! Da onsted' sig
 Skotten hjem igjen, han var ei ret lystig til
 Mode.

17. Med døde Kroppe blev Kringen strøet,
 de Ravne fik nok at æde; det Ungdoms Blod,
 som her udslod, de flotske Piger begræde.

18. Ei nogen levende Sjæl kom hjem, som
 kunde sin Landsmand fortælle, hvor farligt det er
 at besøge dem, der boe blandt Nørriges Fjelde.

19. End kneiser en Støtte paa samme Sted,
 som Norges Uvenner mon' true. Væe hver en
 Nordmand, som ei bliver heed, saa tidt hans
 Dine den flue! Edv, Storm.

Niels Ebbesen af Nørreriis.

165. Niels Ebbesen sidder med Sorg i Sind og Haand paa Kind, han sørger i Nætter og Dage; thi Danske han var, og hans Fædreland blev blodig udsuet af grusom Tyran. Grev Geert var de Dannemænds Plage.

2. Blegt flinnede Maanen i dunkle Lund, og sultne Hund sølt tuded' ved faldende Hytte. Vildt flingred' i Ratten Forhungredes Ekrig, dem Geert havde plyndret ved Bold og ved Svig, Blod flæbed' ved Lydskernes Bytte.

3. See Oldingen græd for en myrdet Søn; med ængst'lig Ben han sukked' til Gud om hans Naade. Ja, Ynglingen græd for sin blegnende Brud, og diende Mødre høit raabte til Gud; sligt blev ei Tyrannen til Baade.

4. Kong Valdemar huses i Keisers Borg, med Nag og Sorg han stuer sit Dannemarks Qvide; thi Konge han var af retmæssige Blod; men snilde Grev Geert ham at tvinge forstod: det maatte de Dannemænd lide.

5. Niels Ebbesen folded' i Nørreriis, paa Fristen Viis, andægtig de bedende Hænder: "O Gud! du befri mit forfuede Land og slaae i din Brede den grumme Tyran! dit hellige Ord han ei kjender."

6. "See Stjernerne blinke saa klart i Nord. I Himlen boet en Gud; det skal Ondskab beskjende! Og mægtig er Gud med den Modiges

Haand, som løser den svage Forkuedes Baand!"
 Saa taledes Ebbesens Frende

7. "Og findes en Dannemand her i Land,
 som modig kan sit Land ved den Plageaand stille,
 ham blive de Fædre og Søstre saa huld, ham
 Kongen vist adler med rødeste Guld, sli'g Mands-
 dom vist lønne han vilde."

8. "Ei lokker mig Adels og røden Guld, ei
 Kongens Huld kan kjøbe et Hjerter i Fare; men
 Landet jeg elsker, dets Væst er mig kjær; thi dans-
 er min Væst, og Forræddet det er, som Liv for
 sin Væst vil spare."

9. "Høit flammer af Hævnen mod en Tyrann
 hver ærlig Mand, hans Navn være Træl eller
 Ridder. I Dannemænd! trodse med ædel Foragt
 hans plyndrende Hære, hans leiede Vagt; jeg
 veed hvor hans Hjerterblod sidder."

10. Med Sværdet sig gjorde tre Snese og
 fem. De trine frem: Niels Ebbesen foran skal
 drage. For Morgensol gæner ved østlige Viig
 skal Hanerne gale paa Tydskernes Viig; det skulde
 de Dannemænd mage.

11. Og kjække reed disse til Randers Bye
 ved natlig Ekke, mens Uglerne varolende tude,
 Greb Geert sidder smykket i staadsende Lag; men
 tungt er hans Hjerter af ahnende Nag, det er
 ham saa skrækfomt derude.

12. De leiede Evende om Gjestebord med
 skrække Ord forhaane det Land, som de plage.
 Høit klingre de Bægre paa Tydens Ruin; Hr.

Greven og Klinker, men mørkt er hans Sind, thi ængstende Sorger ham nage.

13. Blegt skinnede Maanen i dunkle Lund, den sultne Hund sælt tuded' ved faldende Hytte. Vildt skingred' i Natten Gorchungredes Skrig, dem Geert havde plyndret ved Vold og ved Ewig. Forbandet var Geert og hans Bytte.

14. Kjøkt drage ved Natten tre Snese og fem saa tausé frem; foran dem Niels Ebbesen drager. Før Morgensol gryer ved østlige Viig skal Hundene tude ved Blodhundens Liig; det Jyden Niels Ebbesen mager.

15. Knap Dagstjæret tindrer ved Randers Viig, da nærme sig med Jlen de modige Jyder. I Hast de om skingrende Gjæstefal stod; nu Blæsen berusede Gjæster forlod, da Ebbesen ind til dem bryder.

16. Niels Ebbesen farer ad Døren ind, med Hævn i Sind, og frem mod Hr. Greven han triner: «Blodgjærrige Hund! du gør Verden ei Gavn; dæ Satan, og saer til dit Hjem i Guds Navn!» Alt Sværdet mod Jffen ham hvimer.

17. Med Rastefulds Rædsel paa blege Kind og Skræk i Sind, fortvivlende sees han sig vride. Nu Lysene blaane og Porthvæden gjør; sælt Navnene strige da Plageren døer, og Gjæsterne staae der saa hvide.

18. Nu stiller sig Jyden ved Gjæstebord; man hør' hans Ord til hange bestyrkede Tydske: «Hils hver en Tyran og fortæl hvad I saae, at

hastig Vhsten at komme her kan ham forgaae; han vogte sig
fjont for de Jydske!"

19. Nap flokkes i Ekynding en leiet Hær;
sammed tung Besvær, de reise fordrukkede Kroppe.
Tre Tusind og eet var de fremmede Mænd; men
Jyderne er' alt af Byen igjen, for Jydskerne ret
oppe.

20. Niels Ebbesen raaber tilbage fro ved
afbrudt Bro til vrede forfølgende Jydske: "Hils
hver en Tyran og fortæl hvad I saae, at Vhsten
at komme her kan ham forgaae; I vogte Jer
fjont for de Jydske!"

21. De Jyder fver hastig om over Land, og
alle Mand sig samle med Baaben paa Tinge.
Fra Aalborg og Bendsbyffel ile de frem; Niels
Ebbesen stilles i Epidsen for dem, og skjælle de
Baabnene svinge.

22. For Hesten blev gjordet den tolvte Gang,
med Jammerfang seer Jydsken til Grændsen at
finde; thi mandig stred Jyder ved Nat og ved
Dag. Niels Ebbesen faldt i et standende Slag;
hver Dannemand hædre hans Minde.

23. Ja, Hæder og Fred med den Udlæs
Veen! hans Bautasteen os lærer hans Daad og
hans Værd, thi modig han var til sit Fædrelands
Held; han Hæder fortjener som Sveizernes Tell,
og somme vil mene lidt mere.

J. Smidt.

A f f k e e d s s a n g
mellem en Soldat og hans Kjæreste.

H u n .

166. O vee mig! vee mig arme Mø! du har
har udrustet dig. Du maaskee skal i Krigen doe,
og hvem skal trøste mig?

H a n .

2. Da skal den Helt, som kommer hjem,
fortælle dig om mig, at jeg paa Helteviis gik
frem, og det skal trøste dig.

H u n .

3. Om du paa Helteviis drog frem og Tus
find' faldt for dig, men kom ei til min Hytte
hjem, kan intet trøste mig.

H a n .

4. Tænk Pige, at jeg slaar for dig, for
dig jeg modig er; hvor hæsligt, om den grumme
Krig din Hytte kom for nær.

H u n .

5. Og om den kom min Hytte nær, og grum
fortæred' den, kun Elskte! at jeg saae dig der, jeg
priste Himmelen.

H a n .

6. Men Døden rammer alle Mand, den
trænger ei til Krig, og midt i dine Arme kan din
Elsker roves dig.

H u n.

7. Dit sidste Emill modtog jeg dog, dit
 sidste Kys jeg fik, og snart jeg gjennem Graven
 drog did, hvor du for mig gik.

H a n.

8. Men Kongen og mit Fædeland opfordrer
 mig til Krig, og den er ingen ærlig Mand, som
 da vil skjule sig.

H u n.

9. Du er mig alt, og ingen Mand er Værd
 som du; men hvorfor har du Fædeland og
 kommer det ihu?

H a n.

10. Her fik jeg Liv og Livet nød, her smit
 'd' du mod mig; det Land er sagtens værd min
 Død, som gav mig, Elste! dig.

H u n.

11. Du vil bedrøve mig — saa gaae, Gud
 sende dig igjen! hvi kan ei Pigen Sjænden slaae
 og værne om sin Ven?

H a n.

12. Din Haand — et Kys — det styrked
 mig, Farvel — vi sees igjen; den gode Gud, som
 gav mig dig, skal vogte om din Ven.

H u n.

13. Men Elste! om du følger mig, og om
 du doer i Krig, saa er jeg reent uhyggelig, og
 Synden er paa dig.

H a n.

14. Jeg aldrig, aldrig sviger dig; men omme
 jeg doer i Krig, saa skal mit Rygte trøste dig, og
 og du begræde mig.

Russisk Nationalsang.

Gedor.

167. Skjønne Minka! Vren lyder, op tillit
 Kamp din Gedor lyder; glad han dennes Bud
 adlyder, gaar i Vaabendands. Omme Pige!
 stands din Klage, Haabet lever alle Dage; hvad
 om jeg end kom tilbage med en Laurbærkrands?

Minka.

2. Ei kan Pigens Taarer standse ved at
 tænke Laurbærkrands, ved de vilde Bølgers
 Dands, fjernet fra sin Ven. Gedor! Kom du ei
 tilbage, da gik Minkas Levedage, fyldte kun med
 Graad og Klage, trøstesløse hen.

Gedor.

3. Ei maa Taare Diet væde; Helten maa
 jo ikke græde; Helten stedse gik med Glæde, hvor
 det Vren gjaldt. Men vil Skjæbnen jeg skal
 segne og i Dødens Arme blegne, da skal Rygtet
 om mig sige: Minka! tro han faldt.

Minka

4. Grumme Gedor, med din Vre! hvor kan
 Haabet Trøst mig være, naar kun Kvæler grumt

drog fortære Hjertet ved dit Savn. — Nei, for Bjerger,
 og Bølge, Dale, vil jeg om min Elskov tale, og
 min min Kummer tro afmale med min Feders Navn.

K r i g s s a n g.

(Efter Tyrtæus.)

168. O! det er skjönt at stride som en
 Mand, og kjæmpende paa egen Jord at segne;
 minnen skjændsel, uldt at vige Fædreland og at for-
 søllade Oldesædres Egne.

2. Den Feige, haanet og foragtet, maa
 sammen graanet Moder, nøgenisset Fader, med nøgne
 Børn og blege Husfru gaae forhungret ved en
 Sjændes fyldte Lader.

3. Ham følger Nød og Skjændsel paa hver
 Sti, gridst Culten tæter Rosen fra hans Kinder,
 mod ham spottende hans Benner gaae forbi, — ja
 selv tilsidst Undseelsen forsvinder.

4 Men, unge Brødre! Landet falder os!
 Vi freidige mod Krigens Hyder vandre; for Fæ-
 dreland vi byde Fæder trods. Kom slutter Eder
 omkætte til hverandre!

6 Ei Lovl, ei Frygt maa rykke Eders Fod;
 Gollad Kjækheds Lue ildne Eders Hjerter! Frem!
 Geierens Laurbær vindes gennem Blod, frem,
 Hjelpe Brødre! trodser alle Emerner!

6. Lad graanet Olding ei i Kampen staae,
 hvis Knæ er stift, hvis Arm ei Sværdet mægter;

det somnier ei, at Oldingen skal slaae, at han i sin
Stov sig væltende vandsnægter.

7. Men Ynglingen det lader skönt at døe; med
med Guddomsblik i Livets Foraarsalder han blomstrer
strende fortryller Bio og Moe, men dobbelt hannoe
fortryller naar han falder.

8. O! trefold Hæder, trefold Priis og Held Glæde
den Mand, som freidig efter Kampen higer, der
trodses Epyd og Pile som et Gjeld, og glad med
Helteblik i Graven stiger!

29der Sagen.

Gang ved de frondhjemste Rekruters
Afmarsch i Juni 1806.

169. Hurra, Kammerater! mod Gjenden vil
gaae, at vise vi Baaben kan bære; i Fældedes
Blodtrin vi djærve fremstaae, mod tre Gange
mægtige Hære. "Hurra! til Seier eller Død!"
Eaa fældede Landsmænd os led.

2. Jeg lærte paa Gjeld og i grønnende Dal
at lide paa Mod og paa Styrke, jeg frygter ei
Koffenes dundrende Fald, og stenede Jord kan jeg
dyrke. Hurra! til Seier eller Død! os Norge
gav Kjækhed og Brød.

3. Hist ryger min Arne i Granskovens Bo,
dens Righed er Odel og Noie, ei adelig Grande
forstyrter dens Ro, for Ingen jeg lærte mig boie.
Hurra! til Seier eller Død! til Frihed er Rords
manden fød.

4. I Ulven og Bjørnen jeg Uven kun saae,
 medem lærte jeg tidlig at sælde. Min Farsfader
 sagde, naar prøvte de saae: «du duet i Kamp,
 l'ffal det gjælde." Hurra! til Seier eller Død!
 Hurra! Kampen er Nordmanden fød.

5. Jeg sad med min Kari, da Solen sun
 gned til Hvile bag vestlige Høie; jeg grædende
 pantaug, men hun sagde: «du veed, Graad vanflæ
 r udder Krigerens Dø." Hurra! til Seier eller Død!
 nimmis Dige at stride mig bød.

6. Paa vildene Gjeldtind med Riflen jeg
 gossfod, saae ned over Bjerger og Dale, da priste
 jeg Gud, at han fødes mig lod i Norge, som In
 neggen kan male. Hurra! til Seier eller Død!
 Held hver, som i Norge er fød!

7. Hurra, Kammerater! vi alle vil slaae for
 Norriges Frihed og Ære. Som Granen mod
 Stormen uroffelig staae, Hvo Navnet af Nord
 mand vil bære! Hurra! til Seier eller Død!
 Saa Hovdingens Løsen gjenlød.

170. Jeg veed mod hver Befymring den
 opperligste Kuur, den passer galant for Soldatens
 Natur: naar han er befymret, ta'er han paa
 Glasfen sat, og drikker, det Middel er extra-pro
 bat. Jeg mærkede tidt, naar først Glasfen var
 tom, istedet for Grillerne Munterhed kom; thi
 frist, kom lad os klinkke og drikke, Kammerat!
 ved Glasfen svigter aldrig den sande Soldat.

2. Kanpnerne dundre, det skralder Skud paa
 Skud: naar Kongen befaler, vi lystre hans Bud.
 Mod Fjenden Soldaten gaaer glad som til en
 Dands, i Kampen erobrer han Seierens Krands.
 Sin herlige Løn efter blodige Døst han finder
 ved Pigernes yndige Bryst; thi frist Kom lad os
 klinke og drikke, Kammerat! sin Pige svigter als
 drig den sande Soldat.

3. Den sidste Hvid, jeg eier, jeg deler med
 min Ven, jeg veed, han mod mig gjor det samme
 igjen; men dersom min Pige han komme tør for
 nær, saa prygler jeg ham, saa han skeer en Ufærd;
 i Pigernes Kys ingen Deling gaaer an, dem vil
 jeg beholde saa længe jeg kan; forresten som
 Benner vi klinke, Kammerat! sit Venskab svigter
 aldrig den sande Soldat.

4. Min Konge og hans Rige jeg helliger
 en Skaal, fyld Glasset, Brorlille! til bredfulde
 Maal: thi, skøndt for Viin og Piger vi føle
 Hjertet slaae, for Vren dog begge tilbage maa
 staae; en Døsmet, som Kys af en Pige forsmaaer,
 en Usling som bæver naar Stridstrommen gaaer;
 Kom frist, og lad os klinke og drikke, Kammerat!
 sin Vre svigter aldrig den sande Soldat.

N. L. Bruun.

Gang paa Slagets Dag.

171. Brødre, nu op at stride! alt Kampens
 Torden ruller afsted. Frem for de Piger blide,

og frem at værne om Bornenes Fred! Seir eller
 Død om Krigeren toner, Roes og Uddødelighed
 Seierherren kroner O! ved Heltenes Eide at
 og seire jeg er bered.

2. Colen hist Skjen bryder alt blinker Das
 nogen i Vaabenglands; Jld du i Barmen gyder,
 Røg og Rækhed ventede Laurbærtrands Hugger Bei
 nnejsjennem Gjendernes Rækker! Intet tappre Kriger
 Hjortstrækker. Røst! hør hvad Heren byder; her
 og for Alvor en Vaabendands.

3. Hør hvor af Jernkartover hist Dødens
 slæhlende Feltstrig lod, seer hvor nu Havets Bover
 sigt som en Strom over Bjerget flod! End er
 dødt hedt i de vældige Kampe, end skjules Dagen
 af vældige Dampe; mangen en Gjende sover, den
 pnalange Sovn, for han Freden brød.

4. Ha! hvor den flyer den svage, i Frygt
 og Angst forvirrede, Hør. Frem bryde Hævnens
 Dage. Forsølger Seiren i Aft'nens Skjær! Jo
 dpirigt idag vore Laurbær vi høste, os med Tro
 sødophæer imorgen forlyste. Du, som vort Land vil
 opsluge, kun Død og Skjændsel henter dig her.

O. D. Lütken.

Seiers Sang.

172. Gjende! hastigt slugted' du; Død du
 slugted' i. Hvor blev dine Trudsler nu? Herligt
 seired' vi.

2. Bid, at hist en trofast Gud vaager over
Tro, sender Voldsmand Dødens Bud fra sin Himme-
melbo.

3. Han gav vore Hjerter Mod! Styrke hver
vor Mand; kostbart var ham vores Blod, dyres
bart vort Land.

4. Juble Slut paa Moders Arm, Gjenden
vi fordrev, for dig flammed' Kampen varm, for
dig seiret blev.

D. D. Lütken.

Gømandes sang.

173. Her vaier du, o danske Flag! og speis
ler dig i Havets Vølge; gid Held og Lykke dig
i Slag, i Storm og mellem Klipper følge! Til
fremmed Havn og til dit Hjem du stedse gaar
med Hæder frem!

2. Vi, dine Krigsmænd, sværge dig, at evigt
vi dig troe vil blive, og heller døe end skammelig
i Gjenders Vold dig overgive. Som Nidding
gaar i vores Lag den, som dig stryger, danske
Flag!

3. Til Bidner paa vor svorne Sed vi Juul
og Tordenstjold paa kalde; som de vi være skal
bered i Strid at seire eller falde. I Slynge
under os ei No, saa fremt vi svige vores Tro!

4. Vi gaar ei ud som Røverpåk, for frem
med Gods med Vold at rane; naar danske Gø-
mand Børget træk, han altid stod paa Vrens

Wane. Og naar han slaaer, hans Sag er god,
 saasaa maa det koste Gjendens Blod.

5. Vor Handel truer man med Vaand, vor
 Søfart vil man undertvinge; vi gaae med Mod
 og væbnet Haand, og skal igjen tilveiebringe den
 Frihed paa det salte Vand, som Mangen lyver
 om sit Land.

6. Saa, Brødre! raskt til Hæder frem, og
 lad os fordums Helte ligne! naar vi med Vre
 komme hjem, Medborgere skal os velsigne. Og
 danske Piger smilende med kjærligt Bisald til
 os see.

7. Høit vores Sang nu hæve sig! O danske
 flag du hilset være! Saa tidt vi skue op til
 dig, du minde os om Danmarks Vre! I Storm,
 i Fred, i Vaabenbrag vær lykkelig, o danske flag!

P. A. Heiberg.

174. En Sømand med et modigt Bryst
 og naan aldrig fattes Penge; Tab skærper kun hans
 Sindelyst, og Armod er ham som en Dyst, der
 kan vare længe.

2. Naar Søen plyndrer fra sin Ven, og
 sætter ham paa Prove, da leer han kun, og twin-
 ser den, at bringe tiold det igjen, som den har
 røvet.

3. Han sadler dristig Havet op, saasnart
 hans Hjerter lyfter, og rider høit paa Bølgers

Top i Trav og susende Galop til guldbestroet Sø.
Ryster.

4. Glad er han der saa rig han vil, og lyst
stig som den Rige; han sætter Boven Bramses
til, og flyver glad med Sang og Spil tilbage
til sin Dige.

J. Ewald. 6

175. Stolt Somand han farer saa vittig
omkring over salten Sø. Han bringer saa mangen
gen kostelig Ting til sin Fæstemo.

2. Han fører saa mangen dyrebart Viin over
salten Sø, baade Silke og Guld og Hermelin til
sin Fæstemo.

3. Naar Landet faaer Feide han farer frem
over salten Sø han iler til Forsvar for Arne og
Hjem og sin Fæstemo.

4. Til Orlogs han driver saa mangen en
Mand paa den salte Sø, ei sviger han Kongen
og Fædeland eller Fæstemo.

5. Han styrer saa sikkert blandt Banker og
Skjær i den salte Sø, og tænker, naar Dødsen
er ham nær, paa sin Fæstemo.

6. For Modbor han bouter og braser saa
snild paa den salte Sø, for Modbor han seiler
som lynsnare Piil til sin Fæstemo.

7. Han styrer saa sikker den Stummendings
Stavn over salten Sø, og ankrer saa glad i fono
enskede Havn hos sin Fæstemo.

8 Men splittede Stormen hans Mast og
 og hans Roer i den salte Sø, og knusede Bagstav
 lid til Havbunden foer, da græder hans Mø, da
 og græder hans Mø, da græder hans Mø

H. J. Horn.

Mel.: Far Verden, Farvel!

176. Du Dannemarks Flag! Dig følge
 og den Hæder hver kommende Dag, som altid dig
 plud fulgte i herligste Glands, naar Heltene fægted'
 og for Seierens Krands! Hvad kunde de andet,
 lid til dig naar de saae, end ridderligt slaae?

2. Den Solove Juel, af brændende Jld for
 mig din Vre saa fuld; i Kampen ved Rjoges navn
 og kundige Bugt, hvor gav han da Svensken tilbør-
 og lige Tugt; mens Danmark har Skibe og Sjæls-
 og land har Havn, ei glemmes hans Navn

3. Og Trolle, som stod syv Timer i Kam-
 og pen med rindende Blod, og tre Gange brød igjens-
 og nem tre Gange fleer; og vandrende siden med
 og skuldret Gevær, gik blodig fra Slaget til landlige
 og Gaard, udmattet af Saar.

4. Og Kæmperen Rud — som fordred' den
 og taklede Goliath ud, det Uhyre Mageløs, Svekes-
 og troens Trost, og slog det saalænge paa Eider og
 og Bryst, at Armee det rakte for førende Troop til
 og Kæmperen op.

5. Og Oldingen Skram, naar ængstede Fæderland
fordrede ham, at redde dets Lande, at frelse
dets Børn fra feidende Greve, fra lybekke
Orn; end sled han sig løs af sin unge Bruds
Arm, at hævn dets Harm.

6. Og trondiske Thor, blande Dannemarks
Helte saa stigende stor, som naar han nedtordned'
og tændte sit Lyn, fremviste for Svensken saadan
grusomme Syn, og svømmed' med Raarden ved
holdende Land fra fjendtlige Strand.

7. Hvo regner dem op paa nordiske Vandes
den Sø kæmpetrop? Ja, Dannemarks Flag! du us
kan bryste dig af de Mænd, som dit Land og dit
Norge dig gav. Til Slag, naar du heises, o
maatte de Mænd fremtræde igjen!

E. Frimann.

H v i t f e l d t.

177. Vort Fædeland var altid rigt paa
raske Orlogshelte, som ansaae Lapperhed for Pligt
og skjalv ei naar det gjældte: Saa var vor Juel
og Adeler, og Lørdenskjold og mange fleer. Vort
Fædeland var altid rigt paa raske Orlogs-Helte.

2. Men frem for alle Hvitsfeld kan den Ufors
sagte hedde: Hvo saa sin Død saa vis som han, na
og gif i den med Bløde? Og aldrig han for
glemmes skal; thi Danmark frelstes ved hans
Fald. Vort Fædeland var altid rigt paa raske
Orlogs-Helte,

3. Han under Gyldenløve stred imod en
 gjaltalrig Gjende; i Striden havde han et Sted, hvor
 roer var Roes at vinde. Det Heltens Roes og
 Bløde er, i Kamp at være Gjenden nær. Vort
 Fødeland var altid rigt paa raske Orlogs-Helte.

4. Nu luktes mangt et Die til, han lag
 ndpaa lag dem sendte, da pludselig den stærke Jld
 hans eget Skib antændte. «Klap Anker, Hvitfeld!
 afslige til Land, ved Flugt du Livet frelse kan.»
 Men Danmark var altid rigt paa raske Orlogs-
 Helte.

5. «Neil» svared' han: «Hje vi derhen,
 anslaaet Danmarks Glaade Fare, og skulde Danske
 obove den for eget Liv at spare? Døe skal vi;
 sammen vi hævnnes maal Til sidste Mandedræt vi
 slaae!» Vort Fødeland var altid rigt paa raske
 Orlogs-Helte.

6. «Til sidste Mandedræt vi slaae!» hans
 Comænd raske gjentog: de Jld og Død rundt
 om sig saae, men uforsagt de sloge, til Jlden
 ni ind i Krudtet brød, og alle døde Heltedød. Vort
 Fødeland var altid rigt paa raske Orlogs-Helte.

7. Og aldrig uddøer Hvitfelds Roes, hans
 Hjelpe Comænds Minde; bør de ei i hver dansk
 Matros en værdig Landsmand finde? Naar Dan-
 marks Væge kalder os, som de vi hyde Døden
 Trods. Vort Fødeland var altid rigt paa raske
 Orlogs-Helte.

K. L. Rahbek.

Iver Hvitfeldt.

Mel.: Hvi sjunges evigt om Spartaner.

178. Det høie Nords de raske Helte, som modtes paa Brovallas Bang, med hvasse Knive til spændte Belte, naar Odins Ravn i Ekenfang. Den Kraft, det Mod, der søgte Vige fors-gjæves langs al Jordens Kyst, til Kamp og Rov saaes Iysne hige imod sin Viges tappre Bryst.

2. Paa Kjøgebugt staaer Gyldenlove med danske Snekker i en Krands, og Dannebrogens gyldne Love staaer kneisende til freidig Dands; og ved sin Love staaer Hr Iver: ja Iver Hvitfeldt hedte han; for ingen Verdens Helt jeg giver den Helt, min gjæve danske Mand.

3. Elet ei den mindste Plet du finder i Iver Hvitfeldts hvide Helt: dansk er hvert Draabe Blod, der rinder i Brynstet paa min fjære Helt. Og derfor staaer i Sagabogen hans Navn hos Bessel, Juul og Skram, som de han førte Dannebrogen til Orlogs høie Hædersbram.

4. De hvide Vover rulle røde, og Valen hyllet sig i Damp: thi Gothens Helte gridske mode mod Gyldenlove frem til Kamp; til raske Dands, som Helten hober, langs baade Nigers Kyster klang Musik af snysende Kartover, og lystig toned' Hurtafsang.

5. Om Iver Hvitfeldt hedt det bliver, hans Skib staaer snart i lys Brand, dog brændte mere hedt hans Iver for Hædersdaad og Fædreland.

endnu hans Liv kan frelles, naar han viger; men han
 og naar den, som ikke veeg. Og ingen Mand eet
 i Guld der siger om Flugt, mens røde Glammer
 paa veeg.

6. «Hael ind paa Gjenden», lod hans Tale;
 og Han smage selv den Drik, han bod!» Og Sans
 i nogen Klinger, mens de hale, saa vidt det over Bos-
 i nogen lod Fra Gædres Kytt og Flaaden trækker
 og sig Hvitseldt ind i Gjendens Rad, og Gothen der
 og sin Haand han rækker, at gaar med ham i blodigt
 Guld

7. Et Hurra, Hurra lod i Merset, Hurra
 og roer Konge, Land og Mo! Men bedst Klang Slut-
 og ningen af Verset, endnu det Klinger under Ø: thi
 og Dannebrog i Luften springer, til Danstems Roes
 og og Svenskens Sorg, og Hvitseldt steg paa Mos-
 og dets Vinger til Wrens hvide Himmelsorg.

8. Han som Elias steg til Herren i Himlen
 og rop paa Glammefarm: thi stadelig for Gud og
 og Wren og for vort Danmark slog hans Barm.
 og Til Arvelod modtog hans Stamme ei blot hans
 og Røppe, men hans Aand: og som en Phoenix i
 og nissin Glamme fornyes stedse denne Aand.

9. Thermopyles og Lügens Helte modtage
 og ham i kjærteg Gavn: naar Landsmand du ta'er
 og Sværd ved Bælte, lad Bryttet brænde ved hans
 og Navn. Mens Bogen grønnes over Lide, og Bos-
 og gen blaaner under Strand, skal Dannebrogens
 og Helte vide, at slaae og doe saa fjækt som han.

J. Smidt.

179. Kong Christian stod ved høien Mast
i Røg og Damp; hans Værge hamrede saa fast,
at Gothens Hjelm og Hjerne brast, da sank hver
fiendtlig Speil og Mast i Røg og Damp. Høye,
freg de, hver som fngte kan, hvo staaer mod
Danmarks Christian i Kamp?

2. Niels Juel gav Agt paa Stormens Brag,
nu er det Tid! Han heisede det røde Flag og
slog paa Fjenden Slag i Slag; da freg de høit
blandt Stormens Brag: nu er det Tid! Høye, freg
de, hver, som veed et Ekjul, hvo kan bestaae mod
Danmarks Juel i Strid?

3. O Nordhav! Blimt af Bessel brød din
tykke Ek; da tyede Kæmper til dit Ekjod, thi
med ham lyste Ekraek og Død, fra Ballen høstes
Braal, som brød den tykke Ek: Fra Danmark
lyner Tordenskjold, hver give sig i Himlens Vold
og sige!

4. Du Danstes Vel til Roes og Magt,
fortladne Hav! modtag din Ven, som uforsagt
tor møde Faren med Foragt, og kjæk, som du mod
Stormens Magt, fortladne Hav! og rask igjens-
nem Gang og Spil og Kamp og Seier før mig
til min Grav!

J. Ewald.

Mel.: Vort Fædeland var altid rigt.

180. Vi Søsmænd gjør ei mange Ord, ei
hykle eller prale. Om hvad der i vort Hjerte
boer, bør Daad, ei Munden, tale. For fædste

og Gavnetaag vi altid ta'er os vare; thi un-
der dette falske Flag de største Skjælmers fare.

2. I Stilhed gaaer enhver sin Gang og
rejser hvad Ehesen byder; endog ved lystig So-
mmands-Sang foragte vi en Skryder. Thi man-
s og lig Laushed følger med de Kjætte og de Gjæve.
Hurra! er vor Betsalenhed, Hurra! vor Konge
leve!

3. En Ven vi søge tro og huld, og som har
aaet sin Prove, i Omgang viist sig reen som
Guld, i Striden som en Love. Og hvad Een
rejser for saadan Ven, derom maa Ingen snakke;
at gøre samme Skjel igjen er vor Maneer at
snakke

4. Vor Kjærlighed er tro og varm, med
den Ingen blinder, en Pige i en Somands
Arm oprigtig Elskov finder; dog, fælder Orlog os
raasted og stoltten Vimpel vaier, saa haste vi fra
Kjærlighed ombord til Kamp og Seier.

5. Vi søge Gjenden uden Skraal; thi Skraal
forstærker Orden. Vi svare paa hans bange Braal
med vore Stykkers Torden; og naar han gaaer
til dyben Bund, hvor flere af dem bleve, vi raabe
alle med een Mund: Hurra! vor Konge leve!

Tode.

Koort Adeler.

181. Koort Adeler var sig en Helt saa stærk,
og hans Ry søer saa vide om Lande, han øved' saa

mangent et Manddomsværk alt ved de fremmede
Strande

2. I Myklegaard *) hortes hans Navn med
Ekræk, de Tyrker kun lidet ham hued'; han slog
saa mange med Sværdet kjæk, sem tusind med
Lænker han fued'

3. Ved Tenedos toned' hans Seierssang;
mens eenlige Snekke han boded', da kom Hr.
Ibrahim, stærk og lang: af Harmen den Musels
mand gloded'

4. Med tusinde Mand han mod Helten
foer, ham tryktes Seiren alt vunden; paa sons-
drede Snekke de sprang ombord, og raabte paa
Christen vunden

5. Paa Dækket der eves saa blodig en Færd,
saa mangan Christenhelt bloder; Koort Adeler slyn-
ger sit gode Sværd, han slug den Muselmand
moder.

6. Hr Ibrahim e'ter hans Hoved slog; men
det vilde Helten ei slippe: med hoire Arm han
det Hug modtog; men nu vilde Stykken ham
glippe.

7. Med venstre Haand tog han Sværdet
fat, og nu soer han ikke med Lempe: paa Dækket
der faldt et Hoved saa brat, det tabte den tyr-
kiske Kæmpe.

8. Nu faldt hver Muselmands Sværd og
Mod, som Dyr de lode sig binde; fra Tenedos

*) Constantinopel.

saligseled' den Ræmpe god med Geir for flyvende
 i Vinde.

9. Kort Adeler frem for sin Konge stod, ei
 Heltens Hæder var ringe: et Banner han lagde
 for Kongens God og Ibrahims vældige Klinge.

10. Nu ligger Helten i sorten Muld, han
 fløvet ei flere Vander; men Dannedatf gemmer
 end tro som Guld, hans Navn, hans Sværd og
 hans Banner.

B. S. Ingemann.

Lordenstjolds Priis

182. Lordenstjolds Land har besjelet min
 Tunge; kommer, I Edle, og lader os sjunge
 Danskhed og Trofast og Mod! Bort hver Van-
 hellig, som vover at dadle Lordenstjolds Kjæthed!
 Tor du vel opsadle fraadende Bølge, og tor du
 vel ride bundløse Strenge, hvor tæt ved din
 Side spommes i Heltens Blod?

2. See ham, mit Fædelands ærrige Gjende,
 søle mig: see ham og ikke at vinde, det var evin-
 delig Skam! Giv mig kun Vælgthed, giv mig
 Befaling! Kjækt skal jeg findes, og uden Forhæ-
 ling vove mit Liv for vor Skjoldunges Væge, al-
 tid fornøiet, naar jeg kun kan være nyttig for
 Landet og ham.

3. Saa kan' og Ornen med stærkere Vinge
 sig over Skyen som Solstraaler svinge; seer den
 sit Rov, det er Død. Ei maa du jordre af frygt.

somme Krage, at den sit Bytte skal levende tage;
ei bør du byde Straajunk're at stride, der, hvor
det gjælder, hvor Sværdene bide, hvor man kun
Vren adlød!

4. Leve da Tordenskjold! evigt han mindes!
Gid vi enhver, naar det gjælder, maa findes tro-
faste, kjække som han! Leve da Tordenskjolds
evige Vre! Gid vi, naar fordres ham lige maa
være! Giv, naar jeg falder, (thi doe skal vi
alle) giv mig, o Himmel! ja, giv mig at falde
tapper og hædret som han!

P. M. Trojel.

T i l l i n g e n

eller den nordiske Sømand i Oldtiden.

183. I femten Aars Alder, da blev mig
for trang min Bopæl hos Moderen min; at vogte
de Gjeder blev Dagen mig lang, jeg flisted' om
Lanker og Sind; jeg drømte, jeg tænkte, — jeg
veed ikke hvad; jeg kunde, som forhen, ei meer
være glad udi Skoven.

2. I Huen saa modig paa Gjeldet jeg sprang,
og stirred' i vildene Hav; mig tyktes saa liflig
da Bølgernes Sang, som gaar i det flummende
Trav De komme herhid fra det fjernere Land,
og Lænker tilbage ei holde dem kan udi Havet.

3. En Morgen fra Gjeldet en Enkelt jeg
saa, som en Pjæl den i Vigen sig skjød; da svul-
mede Brystet af heftig Attraa, nu vidste jeg Raad

for min Nød. Jeg løb fra de Gjeder og Moder-
ren min, og Vikingen tog mig i Snekken ind paa
Havet.

4. Og Binden den førte os hurtigt afsted,
vi fløi da paa Bølgernes Rng; i blaanende Dyb
sank Kjældene ned, og jeg var saa glad og saa
tryg. Jeg greb min Faders det rustede Sværd,
for rask det at bruge i Vikingefærd paa Havet.

5. I sexten Aars Alder jeg Vikingen slog,
som skjældte mig skjæglos og seig. Jeg Søfonge
blev — over Havene drog i Hildurs den blodige
Leeg *). Jeg Landgang gjorde, vandt Riger og
Land, og Vytte fik fuldt op hver drabelig Mand
paa Havet.

6. Engang jeg og eiede Lande og Borg, i
Røgfluem sad ved min Drif; mit Rige og Mes-
sighed voldte mig Sorg, før jeg fik paa denne
sat Elif. Det vared' en Vinter, den syntes mig
lang, og, kjendt jeg var Konge, var Jorden mig
strang imod Havet.

7. Jeg ingen Ting gjorde, men havde ei
Ro for at hjælpe hver hjælpelos Gjæk, en Muur
skuld' jeg være for Vondens Bo, og Laas for
Stoadderens Gæk. Paa Rettergang, Ran og paa
Tyveri jeg hørte mig næt. "Dotherre mig fri ud
paa Havet!"

8. Saa bad jeg, og Ende fik Vinteren lang,
nu Vandet i Havet ei fros, og Bølgerne sjunge
den gamle Sang, der flinger: tilføes! tilføes!

*) Hildurs Leeg, det er Krig.

Og Vaarvinden virker paa Jis og paa Enee, saa Strømme sig styrte fra Bjergene ned udi Havet.

9. Da blev jeg som fort af usynlige Vaand, mig loffede Volgernes Brag, jeg skjenkte bort Guldet med rundeste Haand, og slog min Krone i Kvag *). Jeg fattig, som for med et Skib og et Sværd drog paa Eventyr ud i Vifingefærd paa Havet.

10. Som Vindene frie vi legte med Lyst paa fjernt henstrømmende Sø: Vi Mennesker saae paa den fremmede Kyst eens allesteds leve og døe. Bekymring har stedse sin visse Borg; men Vifingen kjender ei Frygt eller Sorg paa Havet.

11. Og atter blandt Kjæmper jeg speidende stod efter Skibe i det fjerne Blaa; kom Vifinges snækker — da gjældte det Blod, kom Kjobmand, ham lode vi gaae. Men blødig er Seiren, den Lappere værd, og Vifingevenskab det knyttes med Sværd paa Havet.

12. Stod jeg mig om Dagen paa gungende Bunk, i Glands for mig Fremtiden laae; og roslig, som Svanen hensvæver saa strunk, jeg sortes paa Velgetne blaa: hvort Bytte, som kom i min Dei, det blev mit, og Haabet, som Rummet, var grændseløs frit paa Havet.

13. Men stod jeg om Natten ved gungende Stavn, og Volgen paa Skibet indbrød, jeg tæ-

* Det er itu, i Knag.

des mig vinkte Njords *) venlige Favn i Havets
det skumrende Skjod. Da randt mig ifinde den
Menneskens Lod, at Vinden fra Medbor kan
vild blive imod paa Havet.

14. Jeg tyve Aar fyldte, da Timen der var
at Soen begjæter mit Blod; den kjender det godt
og drukkert det har, naar Striden den haardelig
stod. Det brændende Hjerte det banker derved,
det snart vil svales paa kjælende Sted udi Havet.

15. Men ikke jeg kvæles af nagende Sorg,
for Livet det gik med en Gært; der gaae flere
Veie til Gudernes Borg, og bedst er at komme
der snart. Med Dødsfang de tonende Bover
gaae; paa dem har jeg levet; min Grav skal jeg
saae udi Havet.

16. Saa synger paa eenlige Klippe blandt
Brag den skibbrudne Viking i Brændingers Brag,
ham Soen i Dybet nedriver. Sjen tone Vor-
verne Solivets Priis, og Vindene veksle paa for-
rige Viis; men Lappiths Minde det bliver.

R. Nyerup.

(qm. 184)

W i l l e m o e s .

184. Kommer hid, I Piger smaae! Estræns-
gen vil jeg røre. Laarer skal i Diet staae, naar
min Sang I høre; om saa bold en ilngersvend,
alle fagte Pigers Ven, sørgeligt jeg sjunger.

*) Njord var en Havgud, paa hvilken de gamle Nor-
diske troede.

2. Vaaren er nu kommet nær, Dagene sig længe, Vaaren har J Viger kjær, Blomster groe i Enge; dog, J skal i sene Aar mindes at J saae en Vaar med bedrøvet Die.

3. Al! thi for sig op af Jord Blomsten Kunde trænge, salmede en Blomst i Nord, som skal mindes længe; Villemoes var Blomstens Navn, og ei glemmes tunge Savn midt i Blomsterstokken.

4. Han var Dreng, men stod som Mand, medens J var spæde. Etæe og slæe for Fædres land var den Unges Glæde. Strømmen gaaer mod Kjøbenhavn, Kongedyb er Strømmens Navn, der blev Helten viet.

5. Drengen vorte op til Mand, barnlig dog i Ende maatte han paa Sø og Land alle Hjertes vinde: Sømand bare ham paa Haand, og den sagre Liljevaand gav ham sin at kysse.

6. Gjerne han paa Haand og Mund hende kysse vilde, lod sig og en liden Etund vel i Snæret hilde; men han var og blev en Mand, fjæf han drog til fremmed Land Manddoms Bærf at øve

7. Celsomt i hans Aand det lod: horer du det donner? Dannemark er stædt i Nød, falder sine Sønner Og, som gamle Danmarks Son, sloi han mod det hule Døn, Fædreland at værge.

8. Al! den Gjæve kom, og saae Fædrelands det bløde, hvor de stolte Snekker laae, var saa

mod tomt og øde; disse Snekker var hans Hjem, han
opvoget' mellem dem, stred i deres Skygge.

9. Dertil var fra Hedenold hid til sidste
Dage disse Snekker Danmarks Vold, Vold for-
uden Mæge; Sorg og Harm i Heltens Sind
maatte da vel gange ind, følge ham til Graven.

10. Vinter leed og Isen brast over brede
Bande, Christian med sin høie Mast lod fra Nors-
rig stande, Helten stod saa rørt i Sind, store
Taarer faldt paa Kind, der han Snekken skued'.

11. Kjære Snekke, hilset vær! saa han tog
til Orde, sømmelig er vist din Færd med de høie
Borde; ak! men det er Hjertesorg at kun af den
stolte Borg staaer et eenligt Kammer.

12. Høie Magter, I som slog Dannemark
med Kammer, lad mig til min Afgang dog boe
i dette Kammer! Men skal ogsaa det forgaae,
lad mig først da Vane faae paa dets røde Tilje!

13. Snekken seiled' under Ø, Kæmper var
omborde, Vikinger laae trindt paa Sø, dog den
seile torde. Vikinger sig flokked' brat, leired' sig
i dunkle Nat om den prude Snekke.

14. Hift i Nord gaaer Odden ud mellem
høie Bølger, der blev Døn af stærke Skud, Chris-
tian ei sig dølger; men som gamle Christian staaer
han fast paa danske Strand, skjøndt hans Blod
udrinder.

15. Bretlands Viking, har du Mod til med
mig at sande, at du maatte give Bod til de danske

Vande, Bod til gamle Dannebrog, som du nys
uheiset tog med saa ringe Møie?

16. Snart ei saaes meer dit Flag, om for
dine Skibe, hvad du gav for Christians Brag,
Prisen skulde blive; ringe blev paa Hav din Roes,
om du fandt en Willemoes paa hvert Skib du
borted'.

17. Willemoes, du maatte gaae andet Hjem
at finde; Laarer i vort Die staae, men de tør ei
rinde; ak! thi vilde vi, at du skulde vanke her
endnu Christian overleve?

18. Herren var det, som til sig kaldte Livets
Flammer, ved hans Tempel til dit Liig lave vi
et Kammer; over dine Kæmpebeen reise vi en
Bautasteen, give Stenen Mæle

19. Hører det, I Piger smaae! I maa ikke
griede, men naar over Eng I goae, mellem Vaar-
rens Spæde, binder da af dem en Krands. parrer
Blomsterne med Sands, til den Faldnes Ære!

20. Høis det rorte Hjertes Sang Hjertet
røre kunde, sjunger den da mangengang i de stille
Punde! Sjunger den ved bredden Strand, naar
hen over hvide Sand Voven sagte triller!

N. F. S. Grundtvig.

Landmanden.

185. En Landmand har stor Glæde, han
har den bedste Stand: seer Skoven grøn sig klæde,
hans er det skjonne Land. Ein gode Cød han

forfpreder i Herrens Navn da ud, og dagligt til
 mæham beder; thi Verten giver Gud.

2. Endnu for Solen smiler, han takker in-
 gilsøderlig den, i hvis Skjød han hviler, som gjør
 mæham lykkelig; med Tillid ham antaaber for sig
 og for sit Land. For alle Ting han haaber paa
 Nøden, som hjælpe kan.

3. Saa herligt han sig glæder, naar Kors-
 træets Vert han seer. Naar Regnen Jorden væder,
 da glædes han end meer. I Stilhed da han
 tænker; hvor stor, hvor god er Gud! Han idel
 Glæde skænker, og Held han spredter ud.

4. I Bondens stille Hytte en Børneskole
 fremgroer; ei vil han den bortbytte, ei er den
 mæham for stor. Hvert Barn har tvende Hænder,
 med dem bruger for sit Hjem; hvert Barn sin Bon-
 desgæf sender, og Gud velsigner dem.

D. D. Lütken.

Landets Priis.

Mel.: Langt meer end Guld.

186. Nei, det er ikke Oles Sag at boe i
 Hovedstaden, hvor knap man seer Guds klare
 Dag, endogsaa midt paa Gaden, og svimler,
 naar man titter op til høie skumle Huses Top.

2. Jeg smukt paa Landet blive vil, der lever
 jeg fornøiet, seer fro Guds Himmel oventil og
 rundt om nok for Diet, og jeg er fri for mangan
 Borg, som trives godt i Kongens Borg.

3. I Staden har man ingen Ro, der blæse Modens Vinde, man der sig trædsfelig maa snøe, paa Stykker gaae i Blinde, og hvad man hører, seer og veed, er Miomod, Riv og Brantenhed.

4. Man blues der ved klare Cyn og Glas for Diet tager, og der er mangen Nittengryn, som selv i Potten tager, og Hersen, Trassen, Knut og Slag der vanker fuldt op hver en Dag.

5. At speile sig fra Top til Laae, forode Mandens Penge, til Klaffersøstre jevnlig gaae og sove farlig længe, det er i Staden Kvinders Elif; fors! fors! om saadan en jeg fik.

6. Der vimser og saa let omkring saa mangen lækker Herre, gjør dybe Buk og franske Spring, for Kvindfolk at besnære, han sledsker for dem alle brav og mener ei et Ord deraf.

6. Der tripper Pigen stram og stiv, og efter Veiret tager, og snører ind det arme Liv, at knap hun Ande drager, hun driver med vor Herre Spot, hun veed nok hvad der lader godt.

8. O! var jeg ikke da en Nar, om der jeg vilde blive. Paa Landet jeg det bedre har, kan Griller let fordrive. I Cysler Dagen hastig gaaer, og Eovnen koster ei en Laar.

9. Naar jeg mod Aftenen er træt, saa gaaer jeg til min Pige, min Karen er saa trind og net, og from og fleg tillige, i fjærligt Epog gaaer Liden hen, og jeg er rask og glad igjen.

10. Og naar jeg da vil gaae min Dei, min Haand hun venligt trykker, de spanske Knif hun

sende ei, og har ei Enbste Nykker, hun mig
 omfavner uden Skæmt, og kysser mig Godnat
 paa saa ømt.

B. A. Hiort.

187. Vi bringe dig med Sang og Dands
 den skønne blanke Aftensdags; som Brudgom og
 som Brud. Ved Sløitens og Fiolens Klang, og
 Klokkers Lyd, i Gude-sang hvert Hjerter bryder ud.

2. Os Frihed giver Lyst og Mod. Hver
 Mø er frisk som Mælk og Blod, som Røret rank
 og glat Hvor stadser ei den unge Mand med
 hendes Blomsterkost, som han har fæstet paa sin
 Hat.

3. Du, som os denne Frihed gav, see Træet
 hvor det bugner af dets Frugter rundt omkring!
 Hift brøle Kvægsflok uden Tal, her bræge Gaar
 i grønne Dal; see Hestens kaade Spring!

4. Hvor deiligt stod ei Kornet her! spørg
 vore Lader! er enhver ei op til Taget fuld? og
 hver Dag Pleilen lystig slaer, og Væs paa Væs
 til Byen gaaer, og Laden bli'er dog fuld.

5. Hvert Korn vi dog ei sammen rev, paa
 Marken nok tilbage blev, som Enken samle kan;
 kun den, som gaaer i Trældoms Nag, hvor Emule
 stræber op, og dog kun Lidsler høster han.

6. Med Blaabøi-Krandse pynter sig vor
 Børnesflok, og lystelig den dandser, sund og glad,

og under alle andre vel og gi'er den arme sultnødd
Træl af sin Midastens Mad.

7. Vi stræbe trolig Aar for Aar, forbedrende
Mark og Eng og Gaard; vi skaane ei vor Eved. G.
For Gogdens Gøse er vi fri Men Herrens Vin
— det følge vi med sønlig Dydighed.

8. Hver Søndag ved vort Keglespil, saadan
drikke vi hverandre til, og skænke bredfuldt Maal. In
Vor Fader! længe leve han, som satte os i Frih
heds Stand! Vor gode Faders Skaal!

9. Om Sommeraften ved vor Dør vi spille M
paa det smalle Rør, og glade synge vi: vor Fa
der! længe leve han, som tog os ud af Trældoms
Stand! Hei lystig! vi er frie

10. Vi bringe dig med Sang og Dands, o
Fader! denne Arefrands, som Brudgom og som
Brud. Vi førte Plov og Harv med Lyst, og vi
fik en velsignet Høst; vel den, som troer paa
Gud!

11. Der hænger nu den blanke Krands, nu,
Karle! frisk til Glædens Dands, o! syng hver
Vondesøn: Vor Fader og hans kjære Slægt, tag,
Himmel! i din Varetægt! giv dem de Godes
Løn!

J. H. Guldberg.

188. Siig os, hvo lever fri som han, der
finder i Hytten det Ly han begjærer, lædsker sin
Tørst med Kildens Vand, og signer det Brød,

som ham styrker og nærer? Selv flædt i den
 armeste Dragt, han føler sin Magt, adlyder ei
 Daarenes myndige Bud, og bøier alene sin Iffe
 for Gud.

2. Trodsende Modens haarde Lov betrygget
 han smiler ad Lykken rolig. Sank end hans Tag
 som Luets Rov, han uden at betle gjenteiste sin
 Bolig, og knuste selv Haglen hans Eed, ei mod-
 løs han græd; i Dag han sig reiste til Arbeid
 igjen, i Morgen gaaer Ploven ad Juren hen.

3. Tro mod det Land, hvis Søn han er,
 saa gjerne sin Haand til dets Frelse han byder,
 slaaer for dets Ryst i Ledingsfærd, og villig i
 Freden sin Gave det yder, fro deler med Arme i
 Nød utryglet sit Brød, og troer, at den Gud, der
 gav Lillien Pragt, har faderlig Menneskets Kaar
 i sin Magt.

4. Muntert, som Himlens Blik i Vaar, hans
 Die paa Timerne smiler tilbage, roligt naar Ol-
 dingklokken slaaer han ordner for sine de kom-
 mende Dage, og lænet med Fryd til sin Etap
 han staaer ved sin Grav; blidt synker han ned i
 dens venlige Gavn, og Borgerens Hæder om-
 straaler hans Navn. F. H. Guldberg.

Landmandens Tilfredshed.

Mel.: Der Sternlein Heer am Himmel.

189. Held mig! jeg blev en Bondemand!
 Fornøiet er jeg i min Stand, og lystig vil jeg være!

2. Jeg kjender mangen, som er meer, og po
suurt og forrigsfuldt dog seer; jeg vil ei fornem
være!

3. Den klare Viin, den lækkre Mad, gjør
viistnok ei sin Eier glad; tide ynker jeg den Rige.

4. Min sunde Gode mætter mig, og Arbeid
gjør mig lykkelig, og Eoov den Trætte quæger.

5. Den gode Gud et gavmildt Bord har
udbredt paa den grønne Jord, og jeg min Deel
skal nyde.

6. Vor Konge stor og mægtig er, men for
sin Møie og Besvær han Ophold dog kun haver.

7. O, gode Konge! gid du maae den Løn
for al din Møie faae, saa glad som jeg at være!

Bunkeslod.

Landlivets Lyksalighed.

190. O, Piger! jeg vædder, at ingen sig
glæder saa smukt og saa herligt som vi; i For-
aarets Dage vi Bøtten vil tage, og malke saa
glade deri.

2. Naar Hefletten siden, lidt bedre i Tiden,
ved Regn og ved Sol kommer frem, vi vende og
pakke vort Ho udi Stakke, og siden vi kjøre det
hjem.

3. Naar Høsttiden kommer i varmeste Som-
mer, vi Megene binde saa net, og naar de er
tørre til Huus vi dem kjøre, fra Morgen til Aften
i eet.

4. I Sommerens Hede vi slide og svede,
 og Dovenskab byde vi Trods, og glade vi synge
 blandt gyldene Dyrge, og Fuglene synge med os.

5. Naar Stormene bruse, vi ile til Huse; ei
 Marken behøver os meer. Vor Glæde vi finde
 hver Dag i at spinde, og hvor gaaer det bedre
 end her?

6. Vi alle herinde om Kap nu vil spinde,
 spinde fint, og spinde mig saa forbi! O Piger!
 jeg vædder, at ingen sig glæder saa smukt og saa
 herligt som vi.

Landmandens Lykke.

191. Lykkelig den, der boer i samme Hytte,
 som Patteglut, som Ungling og som Mand, som
 paa den samme Kjæp sig graa kan flytte, hvors
 paa han reed i løsen Sand.

2. Ham kaste ei ustadig Ekjæbnes Luner
 fra Gædreland til ubekjendte Kyst; ei Havet stræk-
 ker ham, ei Krigsbasuner, ei Ekfrig fra vilde Daas-
 rers Bryst.

3. Reent, som useete Væk, hans Liv bort-
 rinder, det blandes ei med Drens Hvirvelbrag.
 Naturens Smil om Tidens Løb ham minder,
 men ingen Konges Gedselsdag.

4. Paa Vælets Rodme Høstens Tid han
 kjender, paa Rosens Smil han seer at det er

Naar; blid Selen ham sin Aftenhilsen sender;
 Og ham den stedse blid opstaaer

5. Til Skovens stolte, ranke Teg han springer;
 den Teg med ham opvædet' og blev stor;
 sin Arm han om dens tykke Stamme spinger, stund
 Green den om hans Ise saer

6. Som Skovens yngre Træer milde ommand
 franske him rynkede og gamle Fader = Teg, saad
 Børneborn omkring den Gamle Dandse, der hoppe
 per med i deres Leeg.

7. Han glad bestiger Egnens Rørste Heier
 og træer, han derfra hele Jorden seer. Hvad haand
 du seet? — Kun Trængsel, Sorg og Møie, dyg
 floge Mand, som kjender meer.

7. En trindt om Jordens vide Ring sigg
 trænger, fra Hav til Land, fra Land til — Gra
 vens Skjed; o ja, — hans Liv blandt Fare
 tumled' længer', vor Landmond Livet længer nod. Go

E. Sagen.

En norsk Bondes Morgensang.

192. God er du, Livets Skabermænd! Naad
 lures Fader! Alles Fader! Til Hav og Fjeld
 til Bye og Land Velsignelse du strømme lader;
 fra dig flød Held og Sundhed ud, god er du
 evig god er Gud!

2. Du var vor mørke Vinters Trøst, du er
 vor Goraars blide Giver, vor Arbeids Løn
 gylden Høst, og hvad du er, du stedse bliver, du

mod Kommer Jordens Børn ihu, alt hvad er godt, det
 give dig, giver du

3 Paa os nedstraaler Solen mild, paa Alt
 ned den lige mildt nedstraaler; saa seer du, gode Fas-
 der! til hver Skabning og dens Held afmaaler,
 hver mindste Orm, hvert Ryb ved dig blev næret
 og blev lykkelig.

4. Alkjærlig seer du ned til os, til os som
 lit til de høie Stænder; vi tro kan byde hine Trods,
 som Guld og Høiheds Vælde kjender, ei høie vi,
 ei rige er, men dog al Jordens Gader kjær.

5. Du frugthar gjorde gavnlig Glid; vi
 saane aldrig Livets Gode, og Fred og Sundheds
 Gode, blid tilstraaler os hver Morgenrøde, mod
 Armøds og mod Sygdoms Vaand os værne da
 din Gaderhaand!

6. Uroffret stod vor lille Ro, den trodsed' Stor-
 mens grumme Vælde, ei sjendtlig Sværd afbrød
 vor Ro blandt vore evig tvingge Sjelde, vort Held
 blev fredet ved dit Bud, Beskytter! Gader! Al-
 magts Gud!

Buchholm.

En norsk Mands Sang.

193. Jeg er saa fro, jeg er saa glad, jeg
 er min egen Herre, jeg Fogden ei skal spørge ad,
 om jeg tilfreds maane være; jeg stræbe kan og vil,
 og Held skal møde mig fra Dal og Fjeld; jeg

gi'er min Skat, gjør Ret og Skiel, og er min egen Herre.

2. Min Kost er simpel, og min Drif nedan over Klippen flyder; men mon den mere Styrke fik, som Gnese Retter nyder? mon den er mere glad end jeg, som henter paa en farlig Vej smilende rare Viin? jeg mener nei: Vand lødster, styrker, flyder.

3. Mit Leie Ingen spotte anaar, jeg holder det i Væ; jeg veed, at Søvn paa bare Straad kan tryk og kvægsom være; naar Sol forgyldes. Bjergetop jeg med fornøiet Sjæl og Krop til Dagens Arbeid iler op, og saadant bør det være.

4. Af Klæder Andre brystet sig, med meget sig mindre Tøie; den Hjord, jeg føder, skænkte mig min simple Badmels Tøie; men den er varm og god, heel og teen, og spunden af min Datters Teen, naar min Kones Fingre sømmed' den, kjær er mig denne Tøie.

5. Min Hustru er mig evig kjær, skøndt ingen Skjønhed mere; for Husets Dont hun Omme sorg bær, og det er Koners Væ. Ja, jeg var utaknemmelig, om, Kone, jeg ei elskte dig, du var raske Sonner skænkte mig, og Døttre, Egnens Væ.

6. Min Datter! træd i Moders Spor, og god det kan aldrig feile, at naar du bliver rigtig stor vil Gnese til dig heile. Da lyd kun Stemmen i din Barm, og fast dig i en Mages Arm; ved Guds Elskov lindres Livets Harm, det kan umuligt feile.

7. Min Søn! vær fro som jeg og glad, som
 jeg din egen Herre, som jeg du ingen spørge ad
 som du tilfreds maa være; stræb, som din Fader
 som har stræbt, og Held skal møde dig fra Dal og
 Gletsjeld; betal din Skat, gjør Ret og Ekjel, og
 vær din egen Herre.

J. Betlitz.

Cærskildte Landsbyfolk.

En norsk Bondekarls Sang.

194. At Lædhed er parret med Smerte, at
 Arbeid Belsignelse er, det tidligt min Fader mig
 lærte, den Lære jeg meget har kjær; sundt Blodet
 i min Hjerter mig strømmer, og Styrke jeg har i
 min Arm, jeg Natten ei ængst'lig bortdrømmer,
 og Rummer ei nager min Barm.

2. Jeg veed ei det, Andre maa lære; om
 Ham mellem de øvrige Land' der noget meer frugtbar
 nok kan være, det gaaer mig desuden ei an; jeg veed,
 nok paa den Jord, jeg skal dyrke, min Fader fandt
 nok Gode for sig, og levnes mig Helbred og Styrke,
 og jeg finder nok Gode for mig.

3. Ploug veed jeg behændig at føre, og
 Leen er let i min Haand, min Sigd *) kan jeg
 mesterlig føre, og nemt tvinge Aret i Baand, og
 Pleilen forstaaer jeg at slynge, og Kornet at kaste
 nok paa Lo, og veed jeg, ved Viser at synge, at gjøre
 een Time af to.

(*) Sigd, det er Segel eller Læ.

4. Saa veed jeg, hvad Godeland kræver, og jo helligt er Godelands Krav, Gud gav mig jo Kraft. Jo fulde Næver, og Kongen jo Baaben mig gav, og paa ingen af dem bør jeg spare; var derfor mit Liv i Norge i Nød, jeg saae kun mit Godelands Gæte, og frygted' ei Krigerens Dod.

5. Blandt Dalens elskværdige Piger er Signe den yndigste Mø, hver Glut her i Boigden det sigter, og jeg paa den Sandhed vil døe. Hvor raskest hun i Dandsen sig svinger, hvor vakkest hun udfletter sit Haar, hvor reen hendes Gjeldvise klinge er, det aldrig af Minde mig gaaer.

6. Min er den elskværdige Pige, og snart i vores Bryllup skal stee; lod Kongen mig Norrings Rige, men nægted' mig Signe at see, jeg svared: Gæter, Ihr du dit Rige, du styrer det bedre end jeg, men jeg styrer bedre min Pige, og Signe forlader jeg ei.

J. Betllitz.

Den tilfredse Bonde.

195. I Junkere med Gjederhatte. I gjerne maa foragte mig, at jeg med Blomster maa omfatte min Straahat, og er ikke rig; jeg være fattig, slet og ret, er jeg kun Grethe ei for slet.

2. Ei prunker jeg i rige Klæder, men derfor jeg mig rose tør, at aldrig ubetalte Skræder har trommet paa min Stuedør. Lad Junk'ren være klædt i Guld, i Kittel er mig Grethe huld.

3. Ei læser jeg med fransten Tunge, som
 den bereiste Adelsmand, dog agtes jeg af Gamle,
 og unge, kjøndt jeg mig selv ei rose kan; nei, mine
 Ord er ligeslem, thi saa vil Grethe have dem.

4. Min Bondelytte og min Have er ringe
 som min hele Stand, dog trænger jeg til Ingens
 Gæde, og vil ei være Herremand. Fordi mit
 Hjørte er Grethe kjær, det meer end Alting mig
 er værdt.

5. I Hjertet Herrens Fred jeg bærer, mit
 Ansigt blomstrer Rosen lig; en saadan Lykke, Gud!
 bestjærer du den der trofast elsker dig; jeg tro-
 fast følger dine Bud; mig elsker Grethe, Grethe
 Gud.

D. D. Lütken

H y r d e n.

196. Herud i Mark, herud i Skov, Kjære
 Hornkvæg, Oxe, Ro! Her Hornets Lyd, vor
 Hunds Bøvvov! Op, forlader Staldens Ro! see
 Baaren er jo alt kommen, see Engen er alt grøn.
 Moh, moh, moh, Kjære Oxe, Ro, thi kommer og
 smager den Græsning Røn!

2. Din Krop er stærk og steligt bygt, Kjære
 Hornkvæg, Oxe, Ro! iblandt dig tør jeg vandre
 saa trygt, hoo er vel som du at troe? Paa Ho-
 vedet en Krone, see Engen er alt grøn ic.

3. Hos Adam udi Paradiis (her hvad jeg
 fortælle vil) blev levet hoit og dnygtigt spiist, Roen

Melken gav dertil, ja herligt Smør og Oste, thi i den Engen var saa grøn ic.

4. Herr Pharaos i det ægyptiske Land, fjære Hornkvæg, Oxe, Ko! med Krone og Scepter som min en Mand sov sin Middagsluur i Ro, da drømte han om Roer i Engen saa grøn ic.

5. De magre spiste de fede reent op, fjære Hornkvæg, Oxe, Ko! og Hyrden, som vilde saa gjerne sagt stop, kom for sildigt, kan jeg tro; det ilde dem bekommer, Engen er alt grøn ic.

6. I Babel var en Konge engang, fjære Hornkvæg, Oxe, Ko! han var saa stolt af sin Magt og Rang, End ham da gjorde i Hast min Tro fra Konge til Oxe, han gif i Engen grøn ic.

7. Saa høit anseet, saa æret, som du er, fjære Hornkvæg, Oxe, Ko! du gjerne Melk os giver her, at vi kan sunde og glade hve, om Sommeren den smager saa godt i Engen grøn ic.

8. Ret hjerteligt jeg takker dig, fjære Hornkvæg, Oxe, Ko! den tunge Plov du trækker for mig, tidligt og sildigt, foruden Ro; dit Goet skal du bekomme, Engen er alt grøn ic

O. D. Püttken.

Hyrdepigen.

197. Sorg for min Hjord min hele Sjæl indtager, til mine Lam min Lykke bunden er; naar jeg til dem et speilklart Bæld opdager, naar de er' fro, jeg ønsker intet meer.

2. Blid er min Gavn, og hilser jeg med
 Glæde den unge Dag ved Morgentødens Smil.
 Det gamle Barn, som Kjærlighed skal hedde, jeg
 for min Rolighed ei kjende vil.

3. Langt, langt fra mig lad Ulv og Elskov
 være! Min Hund forsvarer kjælt min Gaardeslof,
 en Hædestav kun mine Vaaben ere; men mod
 et Barn er dette Bærge nok.

N. L. Rahbek.

198. Ei Skatte jeg søger, ei fornem jeg
 er; men sorgfri jeg søger blandt Gaardene her, og
 lystig og rolig til Hjemmet jeg naaer, da spinder
 jeg trolig, saa saare det gaar.

2. Alt medens jeg spinder jeg nynner en
 Sang, saa Garnet jeg vinder, ei Aft'nen bli'er
 lang. Hans Væver han henter det naat det er
 klart, og fro jeg da venter, han bringer det snart.

3. Mig Ludvig da skjænker et rosenrodt
 Baand, og henrykt jeg tænker det kom af hans
 Haand. Min Glid vil han lønne saa kjærlig saa
 fro; o! gid han maa skjonne, hvor Nirsten er tro.

4. Og naat han istemmer om Gliden et Ord,
 mig selv jeg forglemmer, og mener mig stor. Til
 Damaskes Træie, besnores med Guld, jeg laaner
 ei Die, er Ludvig mig huld.

5. Thi Ludvig mig elsker, kun ham jeg har
 kjær, jo, Ludvig mig elsker, jeg lykkelig er! Hans

Hjerte vi kjender til Ondskab og Vist, for Dinden
det brænder, det veed jeg saa vist.

6. Al gode! du signe min Ludvig og mig!
O, gid jeg ham ligne! han ligner jo dig. Gid
vi dig behage ved Trost og Dyd, at kommende
Dage maa bringe os Fryd!

Lovise •••••

En norsk Piges Sang.

199. Som Rinden sagte rinder hen imellem
unge Pile, og skøn som Foraarsmorgen, jeg
feet min Tid henile; hvad Kummer er, det veed
jeg ei, der groer ei Torne paa min Vej. Og jeg
er munter og jeg er glad, og jeg er glad og
munter.

2. Naar Lærken sine Triller staaer og Mora
gentøden smiler, jeg fra mit Leie fro opstaaer og
til mit Arbeid iler; min Dag er kort, min Sovn
er sød, og jeg er sund og hvid og rød. Og jeg
er munter og jeg er glad &c.

3. Mit Arbeid mig fra Haanden gaaer, jeg
snart til Kvæget søger, hvor Ko med spændte
Doer staaer, og Kalven muntert spøger, da fraa-
der i den rene Spand den Melk, som Rigdom
give kan; og jeg er munter &c.

4. Snart ved det varme Urnested den sunde
Kost jeg laver, som Folket hungrig hjem og fæd,
jeg alt tilrede haver, jeg duger Bord og bærer

freem, og godt det jævnligt smager dem; og jeg
er munter ic.

5. Snart i min Bævestol jeg sad og God
og Haand jeg rørte, ved Markeds Tid min Gader
glad mit Værk til Byen førte, der blev det Penge,
Penge Brød, og her det lindred' Hungerenød; og
jeg er munter ic.

6. Og spandt jeg selv hver Traad, jeg fleed;
om Piger andre Steder, som ei af noget Arbeid
veed, kan slide Silkekæder, det veed jeg ei, og ei
forstaaer, jeg mine ved mit Arbeid faaer; og jeg
er munter ic.

7. Min Moder ofte haver sagt: de Piger
ere pene, som ta'er sit Arbeid smukt i Agt, hvis
Cæder ere rene, de Mand og Gaard og Huus
skal faae, og dem det lykkeligt skal gaae; og jeg
er munter ic.

8. Hvad Gaard og slige Ting angaaer, saa
kommer det med Liden, og naar jeg først min Ole
faaer, saa faaer jeg Resten siden, kun Ole og en
Haandbred Jord og Goden under eget Bord, og
jeg er munter ic.

9. Ja, ingen Mø har større Ret til fro og
glad at være, jeg hunger ei, er reen og net, og
er i Agt og Ære, jeg Gader har og Fæstemand,
og hvad jeg gjøre bor jeg kan; thi er jeg munter
og fro og glad, thi er jeg glad og munter.

J. Betkitz.

Mel.: Kommer hvo, som komme kan.

200. Ingen Hunger plager mig, Tørst jeg ikke lider, og for Helbred, Gud! jeg dig takker alletider, Klæder har jeg til min Krop, nye jeg faaer, naar de gaae op, jeg er munter, jeg er glad, jeg er glad og munter.

2. Læse kan jeg stikkelig, ellers var det ilde, og min Traad den gaaer for mig, som den flyve vilde, og min Fader har mig kjær, og min Moder kjærlig er jeg er munter ic.

3. Arbeid vel behager mig midt i Sommers hede, den er jo ulykkelig, som kan aldrig svede, naar jeg er af Arbeid træt, sover jeg saa sødt med eet, jeg er munter ic.

4. Har en Anden mere Stads, mange rare Gager, mangt et kostbart Lakkelads, som de paa sig tager; hvis jeg saadant pynted' mig, Folk udsloe mig hjertelig, jeg er munter ic.

5. De, som har i Staden tjent, sige, store Fruer sove Dagen excellent hen i smukke Stuer; Natten vaage de igjen mellem Kort og Engdom hen, jeg er munter ic.

6. Arbeid Sundheds Moder er, Arbeid gi'er os Penge, Gode, Klæder og hvad meer, hvortil Alle trænge, trods for al Slags Lediggang jeg mit Arbeid gjør med Sang, jeg er munter ic.

7. Landet er et herligt Sted, Arbeid er min Glæde, jeg vil ikke bytte med Folk paa Herres

sæde, jeg er mæt, saavel som de, og en Emule
sundere, jeg er munter, jeg er glad, jeg er glad
og munter.

Hørrusfløningen.

201. Rust, rust, rust! nu Karle, Piger!
rustes skal den skjonne Høi i grønne Dal.

2. Syng, syng, syng! den voxede saa skøn
og lang; thi syng vi en Takkesang.

3. Rast, rast, rast! udbreder den for Veir
og Vind, og røder den ved Maanens Skin.

4. Klip, klip, klip! da bryde vi og flade
den, og derpaa hegle den igjen.

5. Snur, snur, snur! de Nøkke gaae, saa
peen og fin en Traad I spinde ud af Liin.

6. Trap, trap, trap! naar Væveren Jer Lærs
red gav, I Klæder sye til os deraf.

7. "Gud med Jer!" her kommer fattig Vans
dringemand, hvis Klæder ham ei skjule kan.

8. "Giv ham lidt!" Jer fromme Hjerter sig
vil: thi Gud jo sendte ham hertil.

9. Ganske vist vil Gud velsigne os igjen, og
i al Nød han er vor Ven.

O D. Lütken.

Opmuntring til at spinde.

Mel.: En yndig Pige &c.

202. Løb, snelle Hjul! løb, hurtig om! din
Hastighed skal lære, at Tiden gik og Tiden kom,

og den vil nyttet være; som Traaden gjennem Fingeren, saa glider Liden hastig hen, og skjøndest vi vilte gribe den, den kom dog ei tilbage.

2. Vee den, som driver Liden hen med Haanden udi Skjedet, som æder, sover saa igjen, og aldrig tjener Brødet; hvor ofte kommer Hungeren, og hvad skal da fordrive den? O, Piger! spins der hurtigen, at vi kan tjene Brødet.

3. Saa mangen gaaer med Bettelstav fra Huus til Huus, desværre! og lider ondt og vises af, for han gad intet lære. O, Piger! spandt de nu, som vi, saa var de vist for Hunger frie, saa gik de ei paa vildsom Sti, men prisede vor Herre.

4. Mens Andre sammenkrumpe sig i Skorskeens krog for Kulde, min Rok i Stuen varmer mig, og jeg er glad tilfulde. Løb Hjul! løb Teen! gesvind, gesvind! thi Penge faaer jeg for mit Spind, Belønningen skal blive min, saafremt jeg bli'er den Bedste.

Spindelære.

Mel: Snurre, snurre, snurre.

203. Hør nu Datter kjære! paa min Spindelære: Spinde maa du glat og reent, trække Traaden langt og peent. Hør min Datter kjære!

2. I de første Dage du en Skaal kan tage, gød deri det friske Vand, Sving'ren du da dyppe kan, stundom Traaden væde.

3. Alle Mesterinder, tørt de helst dog spinde; fugtet Traad den møres, gaaer let itu, du aldrig faaer peen den ret i Bygen.

4. Lykke her, hist tynde Traader, du ei spinde, jevnt og lige glat de maa, ret som Livets Traad hengaae, naar den Ulyld spinder.

5. Vil du have Lykke til dit Mesterstykke, dine Dine styre du, og giv Agt, hvor i hvert Nu ny din Skabning bliver.

6. Dyntet Dame twinger Ringe paa hver Finger, gaaer paa blanken Atlas = Sko, lad du hende det i Ro, naar din Traad kun blinker.

7. At dit Mesterstykke kan hvert Blik henrykke, Hjulet gaae sin jevne Gart, ellers brister Traaden snart, og den Knyttten sinker.

8. Skal det let sig svinge, Datter! maa du synge; Sang forjager Vankelmød, Sang bevinger Haand og Fod, syng! og Intet tynger.

9. Let i lette Tone, uden Suk og Maane, Spindevisen være bør; Elskov i den suse tør kun med sagte Aanden.

10. Hør, min Datter kjære! paa min Spinde lære; Rister, Raster fulde staae der, hvor Rokke lystigt gaae hver en Vinteraften.

11. Held den brave Kvinde, som kan muntret spinde; fri for mangen Gift og Kval hendes Livstraad løbe skal, mens hun Hjulet dreier.

12. Blomstrer hun end stille, som Violens lille, ubemærket hen, dog kan vist en brav og valles Mand vakke Pige finde. D. D. Lütken.

204. Snurre, snurre, snurre! Hurte, hurte, hurte! Gaae min Rok, løb fuld min Leen! Traaden blive fin og reen, hvortil skal den være?

2. Snurre, snurre, snurre! Hurte, hurte, hurte! Garnet, det er ei tilfals; til et Klæde om min Hals dette Garn skal være.

3. Snurre, snurre, snurre! Hurte, hurte, hurte! Bæver! Bæver! væv mig det! du skal see mig nok saa net til Sankt Hans at være.

4. Snurre, snurre, snurre! Hurte, hurte, hurte! See, vi Bonderpiger er ei som Markens Villier, det kan Grof'ner være.

K. P. Kahlbæk.

Mel.: Jesul dine dybe Bunder.

205. Hjulet løber, Lenen drager gjennem Haanden Her og Uld; Hjulet standser, og jeg tager Lenen ud, naar den er fuld; — o, min Gud! jeg tænker paa, at mit Liv gaaer ligesaa; Livets Hjul du Gang har givet, gennem din Haand løber Livet.

2. Gørend Traaden ud er spunden, let jeg den afflide kan; saa hvor lidet veed jeg Stunden, da mit Liv du ende kan; — o, den Levetraad, du gav, slid den ei i Brede af! nei, lad vore Levetraade gennem din Haand gaae i Naade!

3. Gaderlig erindret blive Gud! af dig min Færd og Trang! Du, som Lykkens Hjul kan

drive, sæt og Hjul for mig i Gang! Denne Haand
formaaer kun lidt, denne God ei kommer vidt, hvad
mit Legem skal bedække, Gud! det vilde du mig
række!

4. Herren voxer, Gaaret trives, Marken
klædes, Græsset groer: lad med taalig Helbred
gives Hjertefred og Husero! Iobende skal da mit
Hjul Legemet berede Ekjul, syngende skal jeg
med Glæde takke dig for Brød og Klæde.

E. Frimann.

206. Snur, min Rok! jeg har dig kjær,
skjøndt du lidet praler: slittigt brugt du snart er
værd mange Snefe-Daler. Der er spart en dyg-
tig Sum! Snur = rur = rur = rum!

2. Lystigt vimser Traaden ind mellem øvet
Finger; kjont i Takten til mit Spind munter Vise
flinger; Rokken ei, men Sorg gjør krum. Snur =
rur = rur = rum!

3. See, hvor Hjulet løber godt! see kun
Tenen liden! see, min nylig store Tot nappes væk
som Tiden; til en ny jeg snart faaer Rum. Snur =
rur = rur = rum!

4. Og mens Herren fryder hen, tænker jeg
paa meget; Dreil og Lærred bliver den, stærk og
fiint mit eget. Nabopigen seer det stum. Snur =
rur = rur = rum!

5. Dreilet faaer paa Bryllupsbord Roes af
Kvindegjæster. Muligt, før jeg selv det troer,

mig en Brudgom sætter: Spandt jeg ikke, var jeg
dum; Snur: rut: rut: rum! Bunkeslod.

Strikkeviser.

207. Saa knytter jeg Traad, saa øver jeg
Haanden i kvindelig Daad; ved Haanden at
hænge man bliver saa træt, ved Haanden at røre
gaaer Tiden saa let; jeg knytter ei Silke, jeg
knytter ei Guld, min Traad er af Uld.

2. Min uldene Traad, naar Vinteren bruser,
skal varme min God; med intet paa Stikke, med
intet paa Leen, saa mangen maae skjæve paa
iislagte Steen; Gud! see til de Uste, som nøgne
og blaa i Sneevandet gaae!

3. Jeg knytter kun Traad, jeg knytter ei
Baand af ugudeligt Raad; viig langt fra mit
Hjerte, du Mørkhedens Aand, som lærte at binde
bestrikende Baand! Skal Mennesket knytte for
Menneskets Barn et fangende Garn?

4. Min knyttede Traad mig minder om Liv
vet; — mit Liv er en Traad, hver maskekæd
Stikke er fuldendte Dag, hver Maske, hver Knude
et Pulsnareslag. Naar Livet er endet, o Gud!
i din Haand annam da min Aand!

C. Grimann.

208. Bist ingen Amazone *) den første
Strømpe bandt: en nordisk yndig Kone den

*) Amazone s: et billedt krigerisk Fruentimmer.

ædle Kunst opfandt. Paa Glutter smit hun saae,
 hvor fros de kjære Smad.

2. Da tog hun fire Pinde, og Knuder slog
 derom, og af en alden Tvinde to Strømper saart
 fremkom. Hun sagde: Pustling bi! put kjont dit
 Been heri!

3. Da smiled' glad den Moder, thi Strøm-
 pen varmed' brav; og alle sine Poder hun saadan
 Varme gav. Snart Manden Strømper bar:
 sidst fik hun selv et Par.

4. Fred med den fromme Kvinde, hun vist i
 Himlen boer; af hendes Strikkepinde blev Nys-
 ten saare stor; enhver, som nu kan gaae, har
 bundne Strømper paa.

5. Hvor morsomt er det ikke, med Nøglet i
 sit Skjød, sin Strømpe selv at strikke, og syse
 for sit Brød! En Stakkel saae den Mand, hvis
 Brud ei strikke kan.

Bunkeslod.

Hannes Sang ved Sytøiet.

209. Jeg tidligt op hver Morgen staar,
 det er jeg vant fra jeg var liden, og naar jeg sat
 paa Naalen faar, hvor let hensmutter ikke Tiden;
 jeg mindes ved de første Sting, hvor sødt uskyldig
 dig Vige hviler, at Himlen til mit Veie sniler, og
 gav mig tusind' gode Ting

2. Saa nynner jeg en lille Sang, som mig
 en Ven iblandt forætt, den tit om Epog og Lato

ter Klang, den ofte Ond og Klogskab lærte; og hurtigt flytter Naalen sig. Jeg sjelden ud paa Gaden titter, om Nyt jeg aldrig Pigen fritter, thi Naal og Sang er nok for mig.

3. I Kuld' jeg ei til Dønnen tyer, for der at slynge fjelsne Arme; thi naar jeg rast og slittig syer, jeg noies kan med ringe Varme. Saa deilig lang hver Aften er, da kan jeg skynde mig saa troligt, og sidde ved min Dønt saa roligt, og derfor har jeg Vint'ren kjær.

4. Naar Baaren kommer, bærer jeg mit lille Bord ud i det Grønne, og mener, det mig sinker ei, at skotte lidt til alt det Skjønne; da nyder jeg Naturen fro, og takker Gud, den iegode, som satte mig paa denne Klode, og lener Glid med Sjelerø.

Blegersten.

210. Hvidne jævnt ved Solens Varme, Lærred! som med raske Arme selv jeg spandt og vævede. Dig bestænke Jomfruhænder! at du fuldblegt Diet blænder, lig den nattefaldne Ene.

2. Snart som Dynner og som Lagen skal du pryde Bryllupsdagen, overstrøet med Blomster smaa; thi vor Høitid Ga'er bestemte just til Julii Maanedes femte, mens vi end kan Roser saae.

3. Hvem den Frier vel mon være, skal jeg dig nu straxen lære, dog først lidt Laalmodighed! Det er ham, som sidste Gilde Kortene opbrænde vilde, og som aldrig spiller med.

4. Lidt fra Byen paa en' Glette redded' han
 vor Naboes Mette fra uvane Bytters Horn. Vi,
 da Jens kom ud at frige og en Eggdom tog vor
 Pige, hofsted' ene alt vort Korn.

5. Og ifjor ved Gledbranden reddede han
 ene Manden, Konen og de fire Børn. Han, da
 Prindsen bød ham Penge, "Guldet giv til dem
 som trænge!" sagde bister som en Bjørn

6. Birkedommers fine Pige, Kammerpigen og
 Kathrine nok saa lækkre gjorde sig ved det sidste
 Majdagsgilde, alle Kunstler paa ham spille, han
 dog elsker ene mig.

7. Skal jeg ringere da være? Her i Lands
 det, paa min Vre! Ingen bær til Hanne Nag.
 Storken har hos Fromhed Bolig, alt i fire Somre
 rolig hoer en Stork paa vores Tag.

8. Sandt, jeg hoi Frisur ei bærer, intet
 Snorkliv mig besværer, dog jeg kan mig lade see,
 naar jeg hvidklædt gaar til Dandsen, flink og
 rød, og under Krandsen rundtom følge Løkkerne.

9. Ero mig, Hanne har og Penge, hundred'
 Kroner samled' længe, og to Sneise arvede; lige
 nok i Kjøkken, Kjælder, Kobbertoi, og, om det
 gjælder, Solstui, som er værdt at see.

10. Ja, der vil en Hvidstien blive, naar vi
 skal vort Jaord give, og vor Præst da lyser til:
 Peter, Son af Gotsfred Meier, og hans Kjærest'
 Hanne Dreier; — tal i Tide, hoo som vil!

11. Spillemand! du Svende tinge, at Mu-
 sikken raskt kan klinge, at Klarinetten smukt kan

gaae Du hver Aften dig maa øve, med de Svende søn
gjøre Prove, at de ei skal gaae i Staa.

12. Do dig vel paa Seraphiner Engelsk, og
Kontradands, Berliner og den muntre skotske
Dands. Naar da hver af Glæde springer, og paa
Violen lystigt klinger, da farvel du Jomfrukrands! lad
D. D. Luffen.

Bæverpigen.

211. Jeg er en Bæverpige, og Glæden er
min Ven, ved Bæverstolen snige mit Liv sig munt
tert hen Saa let min Tid hencinder ved roff
Arbeidsomhed, til ingen Trang jeg finder, af Sorg
jeg intet veed.

2. Vel tidt min Sang du hører, o stille
Midnatsstund! til Arbeid Daggrn fører mig efter
stakket Blund. Dog skal jeg aldrig klage, mens
Kræfter nok jeg har; ved Reedsomhedens Plage
jeg værre faren var.

3. Den kjære Tid mig bliver ved Ekhytlen
aldrig lang, mig Arbeid Glæde giver, ei Sovn
og Lediggang. Og Arbeid os forhynger, gi'er sundt
og muntert Blod; og naar en Sang jeg synger,
er hele Verden god.

4. Vel sandt, til lække Episer jeg kjender
saare lidt; dem Slifkenmunden priser, jeg styder
mig ved mit. Kartofler, grønne Urter en Herre-
Føst mig er; ei tænker jeg paa Tærter, naar mæt
og glad jeg er.

5. Den sunde Mælk mig yder en herlig Læde
 Fredrik, jeg mig ved Alting fryder. Det er nu saa
 min Skik. Ja, altid let og munter min Tid sig
 snige hen; ei er jeg af de Ljunter, der vil bort-
 værgre den.

6. Saa tidt jeg Strømpen tager, og til vor
 Naboes gaar; med Snaak om Kvindesager vi
 Altsenen forslaar. Vi synge, lee og spøge, kun
 sjældent Klage lød, vi da at trøste søge den, som
 er stædt i Nød.

7. Dog, Klagen oftest svinder for vi end
 skilles ad, og saa hver Dag borttrinder med Lid
 til Gud, saa glad; han vil os Alting give, som
 ret os glæde kan, og, om vi skyldfri blive, engang
 en værdig Mand.

O. D. Lütken.

Glaeevise.

212. I bare Skjorter gaar vi Karle her
 og slaar, hoor vore Leer blinke, det høje Græs
 maa synke, vi Karle gaar og slaar.

2. O! hoor det dog er godt, at Veiret er
 lidt graat, naar Solen os ei brænder, det gaar
 saa raskt fra hænder, da slaar vi Hø med Lyk.

3. Men ingen Regn i Dag, for Alt er un-
 der Tag, lad Digerne, som rive, ei heller vaade
 blive, o! see hoor flink' de gaar.

4. Nu Karle! raske Drag, frisk fremad, lige
 Slag, see du ei Leen taber, du der, som slaar
 og gaar i Veiret efter Steg.

5. Gee vore Diger der, hvor raske de ei er!
 see kun, med hvilken Joet det tørre Ho de river,
 og sætte det i Stak.

6. Nu kun det Hjørne her, og saa vi fær-
 dig er, og ligge ved vor Stakke, og synge, lee
 og snakke, og faae et godt Glas Ol.

7. Hvormangen stakkels Rig maa ei mis-
 unde mig, den Arme veed det ikke, hvor sødt det
 er at ligge, naar man har slæbt sig træet.

Rahbek.

Lærstere.

213. Nu Karle paa Gang! op, Pleilen at
 synge, og muntert at synge den Lærstemands
 Sang: Tik, tik, tak, tak, tak!

2. Hvo bruger sin Glid og varer sit Rygte
 ei nodes at frygte for kommende Tid. Tik, tik,
 tak, tak, tak.

3. Med kraftige Arm rask svinger han Plei-
 len, mens Mangen slaaer Reglen og Kortet i
 Harm. Tik, tik, tak, tak, tak.

4. Saa tjener han Brød for Børn og for
 Kvinde, mens flittigt de spinde, de lide ei Nød.
 Tik, tik, tak, tak, tak.

5. Hans Rost er ei slet, thi frø han den
 nyder, let Blodet ham flyder og Sindet er let.
 Tik, tik, tak, tak, tak.

6. Thi friskt, holder Slag! mens Pleilen vi
 synge og muntert vi synge, forsvinder alt Nag.
 Tit, tit, tak, tak, tak.

D. D. Lütken.

Jægerviser.

214. Jeg er en Jæger, rask og brav; ved
 Morg'ens første Skjær, om Aft'nen, naar til
 Land og Hav fra Himlen Maanen seer, jeg van-
 dret fro saa langt og vidt, og lister mig saa snildt,
 jeg lytter, lurar ved hvert Skridt paa skye, paa
 snare Vildt.

2. Selv Bjørnen, som med vildden Tand som
 Skovens Hersker stod, min Kugle styrted, den Tyr-
 ran, slukts saldt den i sit Blod. Ja, Ønen hoit
 i Egens Top, den skjonne, snare Hjort i al sin
 susende Galop dog ofte kom tilkort.

3. Min Haren er saa tidt jeg vil, min Sva-
 nen stolt paa Søe; saasnart min gode Flint gi'er
 Ild, de begge straks maa doe. En Jæger Faren
 frygter ej, ei Kulde og ei Svæd; trods Sne og
 Is han gaar sin Vej med Lyst og Munterhed.

4. Og immer har jeg muntert Blod og frit
 og lystigt Sind; en Pige skøn og huld og god
 jeg gjerne kaldte min; til hende slætter jeg en
 Krands, naar Jagten Ende har, og i en rask og
 munter Dands vi ere første Par.

D. D. Lütken.

215. Før Daagfær hvidner Himmel jeg
 gaaer paa Jagten ud, mens Stadens lade Drøm
 mel tilbeder Gøgnens Gud. Saa hjerteglad jeg
 synger og priser Ekaberen, min Fantasi mig
 ghynger mod Hjerne Kloder hen.

2. En Jæger sig ei vælter paa bloden Ede
 derduun, af Regn han ikke smelter, i Storm er
 Skoven luun, et Snefog er hans Bløde; naar
 Sporet herligt staaer, flux er han paa sin Gløde;
 hei lystigt hvor det gaaer.

3. At dræbe frngtsom Hare, det er kun Daad
 for Børn; slikt Værk jeg lader fare, jeg jager
 Ulo og Bjørn; men er min Gjende bange, da
 flux jeg bliver mild, og kan jeg Mikkel fange,
 da mener jeg mig snild.

4. Du Herremand, som stamper din Bondes
 Gjerder ned, paa Jagt hans Korn nedtramper,
 spildt er hans sure Eved; dit dyre Liv du tage
 for Stavretne i Agt, dig hisset Djævla jage vil i
 Parforcejagt.

5. De Piger sjeldent ere den raske Jæger
 huld, det Brodnid pist maa være, han er jo tro
 som Guld; jeg derfor smukt mig tager for Pigerne
 i Agt: vi Skovens Bjørne jager, men de paa os
 gjør Jagt.

6. Kun du, Amanda! troner fast i din Jæ
 gers Bryst, selv under Skovens Kroner din Tanke
 er hans Lyst. Var du en Jægerpige, og han din

Det Jæger var, hvor var paa Jorderige saa lykkelig
 Det var?

D. D. Lütken.

Fuglefængerens.

216. En Fuglefænger see J her, som altid
 Solglad og lystig er! Af unge, Gamle hans Talent
 er her i Landet vel bekjendt! Han løkker for de
 smaa Fugle smaa, og Floitens Klang de lystre maae!
 Saa fro og glad jeg er i Sind, naar Fuglen
 dum smutter til mig ind!

2. Jeg vandrer om i Skov og Dal, og fan-
 ger Solfort, Nattergal! Selv nydelige Colibri
 gaaer ikke for min Snare fri; Kanarifuglens gyldne
 Fjer en Prædelse for Buret er; dog skaaner jeg
 den Stadeflo, — thi vore Damer sladdre nok!

3. Dog heller i mit Fuglegarn jeg fange gad
 hvert yndigt Barn! Da proppede jeg Buret fuldt
 med hver en Slut, som smilte huldt! og den, som
 var meest ynderig, jeg selv til Kone faared' mig!
 Derpaa jeg slap de andre ud —! fang nu, hvor
 lyst, sig en Brud!

R o v i s e.

217. Midt udi Gladsen af speilklare Bøl-
 ger glider lig Ewanen den vaklende Baad, af!
 og paa Blødens blidt flinnende Bølger glider min

Henryrne Ejel som en Baad, thi ned fra Himmelen
 len paa disse Volger Aftenens Rødme omdanser
 min Baad

2. Hift os i Vesten fra Kronen af Lunden ned
 venlig indbyder den rødlig Efkær, og hift i Østen ned
 ved Guden af Lunden Kalmussen bærer i rødlig
 Efkær, Himmelens Glæder og Hvilen i Lunden ned
 Ejelen indaander i rødlig Efkær.

3. Al! hvor bortile med duggede Vinger
 for mig paa vuggende Volger min Tid, af, og
 i Morgen med flinnende Vinger bortile som disse
 Dage min Tid! til jeg paa høiere straalende Vinger
 ger selv iler bort fra afvejlende Tid.

N a h b e k.

218. Her paa Bækkens klare Volger drive
 vi med muntert Sind, medens Maanen Baaden
 følger, op og ned for sagte Vind.

2. Baaden tryk og let skal være, uden Seil
 og uden Mast; Bækken op og ned os bære, lege
 med den lette Last!

3. Alle Sorger her skal hvile, luller ind ved
 Baadens Gang; hvidster sagte, unge Pile! Pige,
 syng en Aftenang!

4. Ei for Roes og tomme Skatte gaae vi
 paa det fjerne Hav; men en Fryd, som Gaa kun
 fatte, klare stille Bæk os gav.

5. Piger giver Hjertets Glæder til en Elsker
 tro og huld, ei for Rang og ei for Hæder, ei for
 Perler, ei for Guld!

6. Trofast Elskov, Venstrebølge med paa
Baaden, let og snart roe vi da paa Livets Bølge,
glad og rolig bli'er den sidste Gært.

D. D. Lütken.

Fiskerviser.

219. Med Fiskergarnet jeg seiled', i Soen
Solen sig speiled' og snart den ned vilde gaae;
mens under lystige Sange, for snilde Fiske at
fange, jeg satte Ruserne smaae.

2. Jeg saae min herlige Dige sig gjennem
Buskene snige, bag Sivet skjulte hun sig; hun
blev saa kroget og lille, hun Stemmen monne
forstille, vemodigt lod den til mig:

3. "I maa Jer over den arme vildfarne
Dige forbarne, som gjerne By vilde naae"; jeg
hurtigt brugte min Aare, og Baaden ilte saa
saare, for hendes Gædder den laae.

4. Behændig sprang hun i Baaden, mig tak-
ked' ydmygt for Naaden, og fra mig Aarene rev.
Nu under Spøg og Spektakler min Baad hun
tumler og vakler, mens langs med Bredden den
drev.

5. Saa vel vi her os befinder, og hendes
blussende Kinder jeg kysset' mangen en Gang;
jeg meget havde at sige, men Dagen saaes at
bortvige, og Aftenklokken alt Klang.

6. Fra hende nu mine Tanker fast aldrig
viger, ei vanter, i Drømme hende jeg seer, til

hende Fiske jeg vil fange; i Vint'rens Aftener
 lange hun med mig spøger og leet.

7. Den søde Time snart komme, da med Guds
 min Vige den fromme Guds Tjener vie mig skal
 Om Aft'nen Tiolen skal lyde, sig alle Fiskere
 fryde med Dands i oplyste Gal.

D. D. Lütken,

220. Vi svæve hid, vi svæve did i lette
 Vaad, og fange Fiske med stadig Glid og snilde
 Raad. Naar hist den gylde Sol fremstaaer af
 Havets Ekjød, den hæver sig, paa Ekjer gaaer
 saa stor og rød.

2. Ned til sin Vaad da Fiskeren saa glad
 mon the, og snart han seer med Til fra den sin
 Hytte sne. Paa raske Bøer svæver han, fri
 som en Gud; ei Jordens Angst og Kvæler kan
 til ham naae ud.

3. Tids spiser han sin simple Ret i Regn og
 Frost; dog bytted' han den ei saa let med Hjertes
 Kost. En Fiskers Rigdom er ei stor, han Guld ei
 seer; men Bløden i hans Hjerter boer, og det er
 meer.

4. Tids Ret og Vaad ei kan forslaae til ens
 fælt Drag, og tids han ei en Fiske kan faae den
 lange Dag; han videre da seile maa, i Troien
 vaad, mens dunkle Næt ham falder paa i aabne
 Vaad.

5. Da driver han for Bovens Slag ved
Maanens Skin; kun Himlens Hvelving er hans
Tag; han sover ind. Af Morgentøden vækket op
paa viden Hav, han roer mod Kysten i Galop,
gaaer hjem i Trav.

6. Saaledes, Brødre! skal i Ro vort Liv
hengaae paa snare Bolger fri og fro i Vaade
smaae. Om tidlig Nat os henter ind paa aabne
Hav; see hist en bedre Morgens Skin, som Gud
os gav.

D. D. Lütken.

221. Har jeg min Baad, mit Seil og mit
Næt, vil jeg med Jarlen ei bytte. - Gisten i Vands
det bli'er aldrig træt; Gisteren ligner Gistenes Væ,
lidet han agter en Hytte. Lige jo flyde de Dræ-
ber i Fjord, lige de Blade paa Træerne groer;
Hjemmet mig følger ombord.

2. Hytten er mig dog alt for trang, før i
den liflige Sommer. Gire Pæle, lidt Leer og lidt
Lang: har jeg kun det, da jeg kliner med Sang
Hytten, ihvor jeg saa kommer. Bogenes Lj og
Græs til en Ro, Kilden, hvis Bover i Bækken
sig snøe: — det er min flygtige Bo.

3. Ankeret holder kun svagt mellemi Liv,
Landet ei holder mig bedre. Elskov er Skippe-
rens Tidsfordriv, Sønnen mig skjenker den kraftige
Liv, saa blev der skjenkt minne Fædre. Men
mine Børn, som Kellinger smaae, lystigt maa

soemme, før ret de kan gaae, hist udi Volgerne
blaa.

4. Kjølen at tomtre, den mægtige Mast, det
skal de Gutter jeg lære. Langsomhed er en hæsselig
Past; Vognen gaaer langsomt, Ekibet har
Hast; derfor skal Ekibet man ære. Iru du kun,
Sol jeg foragter din Kval; snysende dandser den
trodsige Hval, her er min Hoieloftsal.

U. Ohlenschläger.

222. Paa Gisserens Veie maa vandres med
Mod, da faaer han til Gie hver Strand og hver
Flod. Ei Skatte vi grave, ei ploie vi Mark,
vor Høst vi skal have paa Hav og i Park.

2. Vi sætte de Ruser ved Dag og ved Nat,
og sidde paa Eluser at dele vor Skat. Guldpile
beskygge det mæsgroede Tag; vi slumtre saa trygge
paa mæisomme Dag.

3. Med røde Koraller er Væggen behængt,
og Muslingers Skaller paa Gulvet er slængt;
bed Hyten en Have, saa peen og saa skøn, af
trydsende Stave omgjørdet og grøn

4. I Drengenes Mine leer Styrke og Mod;
dem Stuen er Pine, der' Glæde en Flod. De
dykke og soemme i iiskolde Sø, og aldrig sig
omme for Frost og for Enee.

5. Eig Pigerne fryde om Aft'nen ved
mens Ovnen maa syde mod Vinterens Gys; tide

bliver med Latter vor Bn kriticseert, for Moder
og Datter er Alting forkeert.

6. Fra Land vi os sjerne i vuggende Sang,
den blinkende Stjerne vi hilse med Sang. See
Maanen sig speile i Volgen den blaa, hvor snart
vi end seile, den følge os maa.

7. Ei Lveiret stækker den hærdede Mand,
om Masten end knækker ei frygter dog han; han
trodses denølge, den truende Brink, og Vo-
erne følge og lystre hans Vink.

8 Den Herre, som lyner i Midnattens
Storm, hver Skabning forsyner og møtter hver
Orm; huldt vaager hans Die og fluer vor Grav
blandt græsgroede Hoie, i tangflødte Hav.

D. D. Lütken.

Haandværkspendenes Gang ved Begyndelsen
af Vandringen.

223. Brødre, vi maa Afseend tage! over-
alt vort Huus nu er. Ei i Livets korte Dage
varigt Hjem vi finde her.

2. Nær og fjernt vi Brødre ere; denne Lykke
fast bestaer: Vist igjen vi see de Kjære, Liden
sels tilbage gaaer.

3. See kun blot hvor Dagen spinder snart
i Nattens Morke hen; men i Morgen alt ind-
finder Dagen sig saa skøn igjen.

4. Aarets Tider aldrig hvile! Vinter, Høst
med snare Fugt hen mod Vaarens Blomster ile,
atter Klædes Engen smukt.

5. Far da vel, I Venner Kjære! Denne
Dag i Sorg gaaer hen; glædere vi vilde være,
naar vi engang sees igjen.

6. Sandt, vi vandre frem mod Graven; du
og jeg maa skee, min Ven! ile nu ved Vandres
Haven smilende mod Graven hen.

7. Men, dog muntert, griber Staven! ingen
Død os stille kan; thi og hist hinsides Graven
have vi et Fædreland.

8. Der vi samlede skal være, naar vor Vang-
dring fuldendt er, da, I Brødre! da I Kjære!
varigt Hjem vi finde der.

9. Været brave, været gode! gaaer med
Glid ad Veien hen! da vi froe og veltilmode mø-
des hist i Himmelem.

10. Men hos ham, den største Mester, sik-
kerligt det ei gaaer an, at en utro Svend til
Mester og ustraffet blive kan.

11. Der forsamled^r med hverandre vi til
evigt Herberg gaae; naar, som Mester vil, vi
vandre, kan vort Arbeid Proven staae.

D. D. Lütken

Bed Mesterstykket.

224. Lyd vor Sang idag! Bort med alle
Sorger, Glæden her skal boe! og hver ædel Dors

ger være glad og fro! Gylden Tid det var at leve, dengang Mestere vi bleve her i vores Laug.

2. Ønsker Lykke, Held og den bedste Næring for den unge Mand! thi paa hans Begjæring toge vi ham an. Han for Velighed jo prises, og af Mesterstykke vises at han stræbte vel.

3. Al hans Gjerning maa have Held og Lykke, er han brav og snild, og i hvert et Stykke ærligt handle vil. Naar ved Glid han vil sig nære, vil og Gud ham Brød bestjære, ham med Biv og Smaa.

4. Denne glade Dag vil vist ei fortrydes, naar vi tænke paa, at den værdigt nydes, om vi Alt forstaae, som skal til vort Haandværk høre, veed hvordan vi Alt bør gjøre i vort gode Laug.

5. Ingen udlært faaer. Er du end i Live ret en dygtig Mand, Andre Mestre blive, det end mere kan; Ingen ret er Mester worden, for i Huset under Jorden han til Hvile gaaer.

6. Livets korte Tid kan saa snart sig ende, og da vil vor Dod venligt fra os vende hele Jordens Nød. Hift, hvor klare Stjerner lue, mere klart vi Alt skal se, lønnes skal vor Id.

D. D. Lütken.

Muurmesteren.

225. Jeg murer saa fro med Skeen i Haand, med Skjodestind for og med kunstige Aand de Huse, hvor levende Mennesker boe. Og stundom jeg

murer et sorgeligt Huus, hvor fornemme Herre
hensættes til Ro, og glemmer der Verdens fortums-
lende Guus. Jeg murer saa fro med Steen i
Haand, og hæver i Sengen mod Himlen min
Vand

2. Jeg murer et Slot, hvor Kongen skal
boe; o, gid ham de Hofmænd som Muren var
tro! det sikkert for ham og for Landet var godt.
Af! ofte, for ofte, fra Kongernes Borg flyer Glæ-
den og Sjælens den harmfrie Ro, af Rænker for-
jaget, af Nid og af Sorg. Jeg murer saa fro
med Steen i Haand, og hæver i Sengen mod
Himlen min Vand.

3. Jeg murer af Steen et Tempel for Gud,
hvor Mennesket lærer at følge hans Bud; i Gips-
sen afformer jeg Dødningsbeene, der minde om
Døden letfærdige Sjæl, som hensynløs let i bedø-
vende Ro, ham byder betænke sit evige Vel. Jeg
murer saa fro med Steen i Haand det Huus,
hvor mod Himlen sig hæver hver Vand.

4. Jeg murer et Taarn og derpaa et Spiir,
til Skaberens Vre og Byen til Eiir; men ikke
mod Himlen som Babels Taarn, da Mennesket
vilde formaste sig til at opstige der hvor de Eng-
lige boe; men Intet fuldendes, som Herren ei vil.
Jeg murer saa fro med andagtsfuld Vand, og
giver, o Herre! min Sjæl i din Haand.

5. Jeg murer et Huus, saa trygt og saa
tæt, for sluttige Landmand, saa pent og saa net,
der lever han ukjendt med Guus og med Duus,

Mens Ovnen jeg murer, jeg tænker: sit Brød han
 finde hver Dag i sit Ansigtets Svød, og aldrig i
 Huset der indtræde Nød! Saa bliver jeg ved med
 Ekeem i Haand at mure og synge med andagtes-
 fuld Aand.

D. D. Læfken.

Lømmersvenden.

226. Høit leve skal, høit leve skal en Lømmersvend, den raske! Høit bygger han, høit bygger han, man skundom knapt ham øine kan; høit leve skal, høit leve skal en Lømmersvend, den raske!

2. Hvo er som han, hvo er som han en
 fjæf og dristig Springer? Paa Laarnets Lind
 han som en Hind kan springe om let som en Vind.
 Hvo er som han ic

3. Hvo drak saa høit, hvo drak saa høit,
 som han paa Husets Spidse? Han drikker Viin,
 han drikker Viin, dermed han Huset vier inda
 Han drikker høit, han drikker høit paa alle Husets
 Spidse

4. Hvo bygger dem, hvo bygger dem? De
 raske Lømmersvende. De bygge Tag, de bygge
 Tag, de stræbe troligt frem hver Dag. De bygge
 Huus, de bygge Huus, de raske Lømmersvende!

5. Hvor var tilforn, hvor var tilforn vel
 Mandens lave Hytte? I Bust og Hæk, med
 Siv til Dæk, hvert Lidt der ham voldte Skræk;
 der var tilforn, der var tilforn just Mandens lave
 Hytte.

6. Men nu han boer, men nu han boer i Slotte og Paladser. Vi bygte dem, vi bygte dem, og af vor Eved de stode frem; ja nu han boer, ja nu han boer i Slotte og Paladser.

7. Høit leve de, høit leve de, som boe udi Paladser; dog slutte vi vor Stand deri, og raabe da: høit leve vi! høit leve de, høit leve de, som bygge de Paladser!

O. D. Lütken.

S n e d k e r e n .

227. Held mig, at jeg en Snedker er! han ære Store, Smaa; den rige og den arme Mand, en Konge og en Bonde kan ei uden han bestaae. Naar Sorg og Kummer ængste dem, han skaffer Hjelp og Lindring frem.

2. Naar Manden ind i Verden gaaer, ei Sorg han undgaas kan; hans Moder seer paa ham med Lyst, og trykker om ham til sit Bryst, dog græder, klager han; men Moderhjertet kan forstaae den Smerte, Barnet føle maa.

3. Da flux en Snedker hentes maa, han hjælper begge to; han Buggen hurtigt hævler til, der Barnet Sønnen finde vil, og snart det der faaer No. Naar Moderen ham vugger der, den Lille græder ikke meer.

4. Snart voxer op til anden Sorg det Barn og bli'er en Mand, fortjente, ufortjente Noal og Lidenskab ham ængste skal, ham Intet troste kan.

Ei Moders Haand ham skjærmer meer, og tide
han ingen Redning seer.

5. Da atter Snedker hjælper ham, han bruger
Høvl og Sav. I Sengen Manden haster
hen, og vaagner op, velsigner den, som friske
Kraft ham gav. I Dromme Fremtid smiler mild,
der fjernes Lynets barske Ild.

6. Og da, naar ham paa Livets Sti ei
flere Blomster groer, han seer ei Grød paa Livets
Bei, for Slummer Rummet viger ei, og Kval i
Hjertet boer. Paa Jord ham Intet holde kan,
han vandrer til det bedre Land.

7. Da vakke Snedker særdig er, til No
ham bringe vil; han hører flinkt, han hører ret
den Dødsfæng til saa peen og net, og ønsker Held
dertil; thi Graven er al Rummers Maal, og
hisses lønnes Mod og Laal.

8. Men naar Forældres lange Graad ei
ændrer haarde Død, naar Ven fra Ven maa
fjerne sig, og Elskovs Vaand, saa glæderig, ham
grusomt senderbrød, naar Alle sig forladte troe,
did stirre, hvor de Kjære boe.

9. Da kommer Snedker sørgende, thi han
og Hjerte har, han hører, Taarer trille ned, og
naar da Kisten skal afsted, han nødig hen den
bar; dog tænker han bestandigt paa, at vi ei
Herrens Raad forstaae.

10. Saa lever han saa brav og god, i Grav
ven synker fro. En Kiste hører Vennen kjær til
ham, som Mangen gjemte der, deri han tryg

Kan boe. Han gaaer da gjennem Gravens Fred
til salig Evighed.

D. D. Lütken.

Skomageren.

228. Kom Brødre hid i Afsyng! en Sang
med Spøg og Lyst vi alle ville synge med frit
og muntert Bryst. Vor Uge er tilende, til Ar-
beid brugtes den; thi kommer raske Evende en
Skaal for Glædens Ven!

2. Høit leve den, som Golder og Foddes
sterke gjør, og Skaffer uden Folder, og Skotoi
som sig ber! Den brave Garver leve, hvis Vær-
man kan troe; men høit den Kunde leve, som
flider mange Sko!

3. Og som os ei bedrager, men giver blans-
ken Guld; skaal Pigen, som indtager, og som er
tro og huld! Høit leve alle Andre, med eller
uden Sko, som ærligt Veien vandre til Gravens
tause Bol!

D. D. Lütken.

229. Ved Læsten jeg tjener mit rundelig
Brød, endstjøndt jeg kun sidder i Krogen; mig
Sylen af Haanden og Læsten af Skjød ei lokke,
ei tvinge skal Nogen. Bliv hver ved sin Læst,
saa tjener det bedst, det siger og Syrak i Bogen.

2. Du engelske Dandses opfindende Mand! belsignet du længe skal være! Hvert Aar et Par Tosser af grønt Cassian jeg gjerne dig skulde forære. Belsignede Gal, som aabnes til Val! dig skyldigst jeg vil respektere.

3. Sandt, Pontoppidan! man har megeet imod din Bogs det berøgtede Stykke: du skriver om Dandsen den aldrig var god; Guds Under man Bogen lod trykke. Nu ligger din Stav, du er i din Grav, det er og din høieste Lykke.

4. Langt meer end en Bisp og en Rigss Patriarch besidder jeg Ungdommens Ynde: foruden Betaling saa mangen en Mark mig skjønnes, naar jeg mig kan skynde. Du Bryllup, du Fest! I varme min Læst, I komme mig Evedens at rinde.

Skædderen.

230. Hvo mig ei agter, er en Nar; hvor gik det til, hvis jeg ei var? I gik vel som de gamle Guder i Faarekind og Bjørnehuder; ei Vinterpelts, ei Sommerfrak' I ærbart bar, naar Solen stak

2. Min Kunst saa herligt pynter Jer med det, som Værn mod Kulden er. Som det sig bør, alt efter Standen, jeg klæder Kongen Bøns demanden; selv Præstekraver, Ridderbaand tilføjær og danner jo min Haand.

3. I Uniformen steun' og prud en Kunstler som en Helt seer ud. Med største Ret jeg kan

vel sige: „jeg Klæder gjør, og Folk tillige“; thi mangen Herre fin og net saas ellers ud som et Skelet.

4. Duunhagen gjør jeg til en Mand, der Pigehjertet vinde kan. Sin Gravitet jeg Brudgom giver, og Stjøn ved mig først Bruden bliver; ja alle Bryllupsgjæsters Røp jeg efter Moden studser op.

5. Men er et farligt Uveir nær, man veed vel hvordan Kvindet er, Madam er søg, hvad hjælpe Piller? nei! lettere jeg Enge stiller: en ny og velsket Kjøl' gi'er Fred, fornyet Omhed, Kjærlighed.

6. Den Hæslige jeg Ynde gi'er, ja Oldingen selv yngre bli'er. Saa kan jeg Hvermand nyttig være, og sidde paa mit Bord med Ære, indtil min Livstraad søndergaaer, og jeg af Dødens Fridag faaer.

D. D. Lütken.

231. O Stine, Stine! ak, du seer saa hede Taarer rinde, men som min Søx dog haard dig teer, og kold som Julevinde. Din stakkels Jonas banker om, og tidt han føler noget, som kan ligne Galsskabs Nøkker, der under Huen trykker

2. I Dag jeg sæt uheldig var i Elskovs Tankestrimmel, jeg paa en Dameklædning staa, men blev saa hovedsoimmel: jeg staa paa langs og staa paa tværs i Tak til kjæle Elskovsvers,

og tænkt! af Damens Toier blev bare — Nytte-
troier.

3. I flige Uheld er du Skyld, min søde
lille Etine! du læge kan mit Hjertes Byld og
ende al min Pine, siig blot et Ord, siig ja, siig
ja! du selv det skal fornemme da: Vil Etine
Jonas have, er Jonas strax ilave.

4. Dig stakkels, stakkels Pige! maae en
Helvedaand forblinde, du Skrædderrangen ellers
saae, og vilde dig besinde; thi Barn! betenk,
hvem det dog var, som Adams første Kjole skar,
og Moder Evas Klæder! hvem var den første
Skrædder?

5. Om her sig rører Avinds Flok, og dig i
Øre hvidsker, at let en ganske Skrædderskok man
med en Vante pidsker, saa hør hvad, Tid til
Trods, jeg veed om ægte Skræddertapperhed, til
Laugets store Øre, o Iht, mit Hjertes Kjære!

6. I Jyllands Land engang en Stad af
Gjender haardt var kneben, og efter mange Ugers
Rød til Undergangen dreven; den stærke Vold
vel trodsed' Storm, men ikke Hungers gridste
Orm, som sælt tog til at gnave de stakkels Inders
Mave.

7. Som Skygger løber Folket om, og raas
ber: „gi'er Jer, Narre! os Hunger trækker Skjov
og krum! o Mad, o Mad kun bare!“ Da træ-
der frem med Lovemod en Mand af Skrædders-
laug og Blod, han raaber: „stille, Indes! jeg
over Lykken byder.“

8. Paa Stedet med en Büllehud sig Helten
la'er betrække, og gaaer som Bül paa Volden
ud, for Gjendens Mod at knække. Fra Skandsen
med sin Büllemund han bræger da i Nødens
Stund; og Gjenden, som det hører, han net bag
Lysen fører.

9. „Hal“ raabte de, — annamme Jer! vi
helst maae strax fortrække; thi Beltsesub regjærer
her, og Gult ei ham vil knække. De Slynkler
have, som man seer, jo Kjød endnu; thi see kun
der, en Bül paa Volden springer, og bræger saa
det flinger.

10. De ryge væk, den hele Hær er som en
Drøm forsvunden, men Skam og Skade Lønnen
er — vor Skrædderhelt har sunden; thi siden han
saa dristigt krob i det omtalte Büllesvøb, som
Bül man titulerer hver nok saa rigtig Skrædder,

11. Men Bül mon mig ei kalde kan; thi
Horn jeg ikke haver, og du mig ei i Ægtestand
med saadan Pynt begaver; nei, Stine! jeg dig
bedre troer. Gid Horn maa blive dem til Lod,
som dem med Latter krænker, hvis Kunst ham
Manddom skjænker.

12. Nu, kjære Stine! frisk, slaae til! jeg
kan ei bedre raade; thi Jonas trofast være vil i
Medgang som i Vaade. han stræbe skal ved Nat
og Dag at gjøre Alt til dit Behag; en Himmel
her i Live vort Ægteskab skal blive.

P. P. Warming.

S m e d e n .

232. O Vigelil, hør mine Sange! du el
for din Smed være lange, slaae til i den bruns
lige Haand! den rækkes af redeligt Hjerter, o, end
ham den pijnlijkke Smerte, der kuer hans mandige
Aand!

2. O Vige, snart min du maa blive! din
rødlige Kind du mig give til kvægende Kysse en
gang! den Jld i mit Hjerter, du tænder, som
gloende Gleder det brænder, ei længer det taaler
den Tvang.

3 O Vigelil, nel ikke længer! thi see, som
med mægtige Tænger jeg Staaltraaden trækker
saa fiint, saa bliver mit ærlige Hjerter af nagende
Kummer og Smerte om Dagen og Natten for
piint.

4. O Vigelil, hør mine Sange! at snart
jeg maa Jaordet fange, at snart jeg dig tager i
Aem; ret som af min sværeste Hammer, forbankes,
o, tænk dig den Jammer! mit Hjerter af indvortes
Harm.

5. O Vigelil, nel ei saa længe! at snart
om din Finger maa hænge Forlovelses-Ringen
saa sed, Din slittige Smed er paa Færde, han
Jernet kan smede og hærde, fortjene sig rigeligt
Brød.

D. D. Lütken.

Mølleren,

233. Dig til Nytte Møllen staaer, Nabo!
 Her du malet saar; sætter du i Næring mig, ær-
 ligt jeg tilmaaler dig. Elementer hjælpe maa,
 naar mit Lykkehjul skal gaae.

2. Gæst at prale staaer sig ei, jeg vil vandre
 Sandheds Vej: Korn til Meel forvandles
 maa, at I alle Brød kan faae. Bag'ren uden
 mig, forsandt, kan ei skaffe Proviant.

3. Af min Gæf han bager dig Kringler,
 Hjertter, — bliver rig. Gryn og Grut og Malt
 og Spøl, Brændeviin og kraftigt Ol, Alt at
 skaffe jeg forstaaer, naar mit Lykkehjul kun gaaer,

4. Ven og Uven tjener jeg; mangen Nat
 jeg sover ei. Tungest Gæf jeg bære kan, taale
 Storm og kolden Vand; og tilfreds med Sjeler
 vil jeg glad paa Møllen bo.

5. Strømmen lig, den Tid du gav, gaaer
 mod Evighedens Hav, Gud! jeg skuer fuld af
 Mod til din Dom, min Sag er god, hader Guds
 som slæde kan i det bedre Fædreland.

6. Uden List og uden Svig Nabo! maler
 jeg for dig. Kun af hvad mit eget bli'er villig
 jeg den Arme gi'er; høster jeg ei, hvad jeg saar,
 hisset, naar vor Jord forgaaer?

O. D. Lütken.

B a g e r e n .

234. O Gud seer Tak, jeg Bager er! jeg
er det jo med Vre, og hele Byen har mig kjær,
der er jeg glad vil være

2. Enhver sig bager for sin Deel tidt Drømme,
Duffer, Griller, og Hovmod oftest er det Meel,
hvis Bagnings Tiden spilder

3. Jeg bager Brød; Brød regnes kan for
Herrøns bedste Gave: det maa jo Borger, Bøns
demand, ja Raad og Rønge have.

4. Det pure røde Guld blev sat for øres
lange Herre*); dog bandede han snart den Skat,
han sulten blev, desværre!

5. Jeg bager Brød, saa skønt og hvidt, kan
Kryderkringler lave Mon den, som Hjertet has
ger tidt, ei skulde Hjerte have?

6. De Store meget give kan, jeg giver hvad
jeg haver; jeg giver tidt den arme Mand, Gud
signer mine Gaver.

O. D. Lütken.

235. En Musikant, som spiller op, mens
Alle svinge deres Krop, at han er stor, han sikkert
troer, skøndt jeg hans Nytte ikke seer. Min Don
den gavner meget meer, den hjælper Jer af Hun
gersnød. Jeg bager Brød, jeg bager Brød.

*) Midas, en Konge, som fortælles at have haft den
Gabe, at alt, hvad han rørte ved, blev til Guld;
han havde Ufselserer, som der siges.

2. En Apothekers bedste Kur er allerbitterste Mirtur; nei, bort med den kom hid, min Ven i mit Bagværk smager vist din Mund, det nærer, gjør dig stærk og sund; ei nogen Læge det forsød, jeg bager Brød.

3. Konditoren med Sukkerstads, med Chokolade, Punscheglas, for Uslinger kun han er kjær; hvor blege, gustne see de ud, som leve af hans Sukkerstrud. Men Bonden spiser af mit Brød, og han er stærk, hans Kind er rød, jeg bager Brød.

D. D. Lütken.

Skorsteensfeieren.

236. Naar Dagen gryer jeg glad opstaaer, og til mit Dagværk iler. Hvor jeg i sorte Dragt fremgaaer, hver Pige leer og smiler. I stemme Dreng jeg jager Skæf, saa skraalende han løber væk, og la'er de mindre være.

2. Heelt op af snævre Skorsteensrør jeg dristlig veed at stige; jeg derhen muntert klavre tor, hvor Andre knapt tør fige. Naar jeg i Livet handler ret, og feier stedse reent og net, vil Gud mig vel bevare.

3. Paa Rygningen af høie Huus jeg dristigen kan løbe, hvor Andre, selv foruden Raus, Kolbøtter vilde støbe. Ei Brændeviin jeg haver kjær; den daarlig Skorsteensfeier er, hvis Skorsteen stedse trækker.

4. Min Lon man Arar betaler mig, alt uden
 surt sure Miner. Den gamle Kjærling koster sig, og
 den Klokkepigen griner. Jeg siger da: «min lille Glut!
 du vist ei var med mig saa but, hvis jeg bar
 andre Klæder.»

5. Naar nu mit Dagværk fuldendt er, jeg
 lid til min Anna iler; jeg veed saa vist hun har mig
 kjær, hun paa min Tro ei tviler: God Aften,
 Sorgen! Er det dig? Tak, at du kommer hid
 lid til mig! hvor har i Dag du støiet?

6. Jeg nu fortæller Annamoer, hvor jeg blev
 af saa længe, og naar Fortjenesten var stor, hun
 gemmer mine Penge. For mig hun sammenspare
 vil, hun veed hvad de skal bruges til, naar hun
 min Brud skal være.

7. Et Haandtryk og et Kys jeg faaer, og
 derpaa hjem jeg haster. Den skønne Sol saa
 klar nedgaar, og Jld paa Bjerget kaster. Den
 blide Maane stiger frem, mig lyser venlig til mit
 hjem, hvor Sovn den Trøtte kvæger.

8. Ved Søndag Morgens Klokkelæng jeg
 flyr fra Stadens Trimmel, og lytter glad til
 Lærkens Sang, der sover under Himmel, og frø
 som Skofteensfeieren imellem Jord og Himmelen
 sit lille Stykke triller.

9. Jeg nu til Annas Landsbye hist saa hjert
 leglad heniler; og Anna staaer i Døren vist, og
 lid til sin Sorgen smiler. Jeg ordenligt er pyntet ud,

og hun saa peen, som var hun Brud; ja, gid
den Stund var kommen!

10. Jeg derpaa Anna hjælpe maa i hendes
Faders Have, og indtil vi til Kirken gaae, vi
plante der og grave. Derpaa vi hore Præstens
Ord, hvordan vi dydige paa Jord og Hisset salig
blive.

11. Saaledes glider fro hver Dag, mig in-
gen Kummer tynger; ukjendt med Ondskab, Had
og Nag, jeg glade Viser synger. Jeg veed, at
naar jeg elsker Gud, og følger fro Hans vise Bud,
han mig vist ei forlader.

O. D. Lütken:

Ekjærsliberen.

237. Ei Herreborg jeg ønsker mig, ei heller
Solv og Guld; en Hat og Kjol' er nok for mig,
de skjærme mig mod Kuld. Hid komme Barn og
Mand og Døv, og raabe: slib min Sax, min
Kniv! Ekjær slib, skjær slib, skjær slib.

2. Jeg har betalt min Vogn og Steen, For-
tjenesten er min; lad Junk'ren være stram og
peen, og Gruen net og fin. Vel kan de kjøre i
Karet; men jeg kan gaae, min Vogn er let.
Ekjær slib ic.

3. Min Mave lider ingen Nød; thi, uden
Dug og Dist, det stærke Øl og gode Brød mig
holder sund og frisk. Saa mangt et spækket Gyl-
desviin har Podagra og Mavepiin'. Ekjær slib ic.

4. Jeg op og ned af Gaden gaaer, og raa:
 ber af og til. Hos mig I skarpe Knive faaer,
 hvis I dem bringe vil. Jeg sliber godt og blankt
 poleert, endstjøndt jeg aldrig har studeert. Skjær
 dill slib ic.

5. Endnu jeg er en Ungersvend, for mig det
 bedst jo er. Jeg haver mig en trofast Ven, og
 den jeg haver kjær. Ei spørger jeg om Kvinder-
 gunst; thi ak! den flygtig er som Dunst. Skjær
 dill slib ic.

6. Hvorhen jeg end i Verden kom, mit Brød
 jeg stedse fandt. Med Sang mit Hjul jeg dreied'
 om, med Fryd mit Liv henrandt. Ei frygter jeg
 for Frost og Sne, af Kjærlingsøksen maa jeg lee.
 Skjær slib, skjær slib, skjær slib.

D. D. Lütken.

De tre Slags Lykke.

En Lirendreier-Sang.

238. Tmedens saa jevnt mit Liv henrandt,
 kun tre Slags var den Lykke jeg fandt; men du,
 som disse tre dig kan samle, byt ei med Ronger,
 'aa ny' eller gamle!

1. Den første nok den, at elske er; som den
 er først, saa bliver den kjær, og soinder den bort,
 gaaer Vandringstaven, jo før jo hellere, hen il
 Graven

3. Den anden, veed jeg sikkert, er den, at man er værd at elskes igjen; men svinder den bort, jeg troer forfanden, man vandrer seent eller snart til Ganden.

4. Den tredje, fast jeg troer, er den, at viiseligst man elskes igjen: og lærer man først de to at kjende, det bliver saa ganske let til tredje.

5. Og spørger man nu, hvilken er bedst? jeg varet: et Saar er ingen Hest; og naar om Lykken gjelder Taler, man bruger hverken Bægt eller Allen.

6. Du, som begynder paa Livets Gang, og vil at høre min Klang og Sang, du agte det paa; thi snip, snap, snude: see nu er hele Visen ude.

J. Smidt.

Citharspilleren.

239. Jeg vandrer fra By og til By; paa min Fod jeg savner ei Binger; med munter Sang i hoiem Sky jeg vandrer fra By og til By; og knapt seer jeg Morgenens grye, før til Sang alt Citharen klinger, de Koner og Børn om mig tye, og de Piger saa tæt mig omringer.

2. Og Venskab og Elskov og Sang er det Maal, hvorefter jeg tragter; mit Hjertes Lyst, min Cithars Klang, er Venskab og Elskov og Sang. Og falder end Tiden mig lang ved at see paa Menneffens Fagter, ved Elskov og Venkab og Sang jeg dog dem og Alverden foragter.

3. Og Rummer ei kommer mig nær, for
 min Sang den flygtig bortviger; den Mand, hver
 Dig og Mø har kjær, ham kommer ei Rummeren
 nær; thi Blæden er der hvor jeg er, i min Kreds
 staae smilende Piger, den Sanger, som de have
 kjær, han er tryk som i Himmels Riger.

4. Jeg synger fornøiet og fri om de Ting,
 som Livet forføder: om Elskovs Himmel-Trylteri,
 om Vennskab og om Harmoni; og naar da min
 Sangs Melodi faaer et Bryst af Snee til at
 gløde, da smelter mit Hjerte deri, og med Lyst i
 dets Smelten jeg døde.

O! ei for al Jorderigs Drang, for hver Skat,
 ei selv for en Throne bortgav jeg dig, min ringe
 Sang, mit Hjertes og Citharens Klang; thi hvad
 er vel Ghrsternes Rang, hvad er Glandsen selv
 af en Krone, mod Kys for hver smeltende Sang,
 og mod Smil for hver smeltende Løne?

6. Saa seer man med vanlige Gang, af en
 Kreds i en anden mig ile; mig ingen Dei kan
 falde lang ved Elskov og Vennskab og Sang. Og
 standser omsider engang mine Fjed, og jeg segner
 til Hvile, skal Elskov og Vennskab og Sang om
 min Grav gjennem Laaterne smile.

J. Baggesen.

240. Glad ved min Cithars Klang, lystig
 med munter Sang gjennem saa mangt et Land
 freidig jeg vandte kan.

2. Hurtig som Storm og Vind, fremad med muntert Sind! Sørge kun, hvo som vil; min Lyst er Sang og Spil.

3. Mismod seer Alting sort; Fryd jager Sorgen bort; hvor Himlen hvælver sig, Alt er paa Glæde rig.

4. Med hele Jordens Kreds er jeg saa vel tilfreds. Under hver Bondes Tag slumres saa sødt i Mag.

5. Udi hver By, hver Stad Venstab gjør Hjertet glad, og Pigens hulde Smil sender mig Elfskovs Pil.

6. Livet forsødes ved Venstab og Kjærlighed; alt andet er kun Tant, hvad jeg paa Jorden fandt.

Bjergmanden.

Mel.: Naar i stille Rolighed.

241. Tensomt tæner Livens Klang gennem Værkets Huler; Bjergmand og hans høse Sang Jordens Afgrund skjuler; Mulm indhyller Bjergmands Sjæl, han af Dagens Lys ei veed.

2. Aldrig har for Armods Naar Bjergmand lært at grue, skjøndt ham fra de spæde Aar Nød og Farer true; Mulm indhyller ic.

3. Ved sin Lamps blege Skin Ertsen kjæler ham bryder; sjelden paa hans muntre Kind Mismods Taare flyder. Mulm indhyller ic.

4. Kun, jeg Gamle! sneehvidt Haar nu min
 Isse dækker, Byrden af saa mange Aar Armens
 Vælde svækker. Mulm indhyller ic.

5. Stedse nu den stille Grav svæver mig
 for Die, der, kun der skal Dødens Grav ende af
 min Møie. Mulm indhyller ic.

6. O, saa skjænk mig i dit Skjød snart en
 evig Hvile, taase Grav! din Ro er sød, søde dine
 Emile. Mulm indhyller Bjergmands Fjed, han
 af Dagens Lys ei veed.

§.....

242. Høit skal min Sang gjenlyde, at jeg
 en Bjergmand er; med Høimod vil jeg nde mit
 Liv for Staten kjær. Mig groer i dybe Grube
 min daglige Bid Brod, hvor grum med aabne
 Estrube tidt lurar lumste Død.

2. Paa steile Klippeveie jeg klattrer som en
 Mand; hver Skat de Bjerge eie, jeg dem af-
 tvinge kan; men Brødre! maa jeg blive, I saae
 min djærve Id, I Mine villigt give da Frugten
 af min Glid!

3. Her under sorten Klæde boer sandt og
 ægte Mod, og for min Ven med Glæde jeg vover
 Liv og Blod. Med mandig trofast Varme jeg
 trykker Broders Haand, og Jordens Kval og
 Harmen ei ængster Bjergmands Aand.

4. Held ønsker jeg den Gode, den Brave
 er jeg huld, Fro er jeg, vel tilmode, rig er jeg

uden Guld. Ved Godes Agt og Væ, ved Glid
og Virkelighed, jeg gjerne kan undvære de Riges
Herlighed.

5. Saaledes, frit for Sorgen, mit lave Liv
hengaaer. Jeg takker Gud hver Morgen; mit
Tro som Bjerget staaer. Min Kraft jeg Staten
giver; og vil i Bjerget boe, til Hulen aabnet bli-
ver, hvori jeg gaar til Ro.

D. D. Lütken

En Skolelærers Sang.

243. Af prægtigt Huus og Drickelag maa
Stadens Borger prale; jeg mere ynder lave Lag
med Flaggermuus og Svale.

2. Af tomme Titler, Gud skæe Lov! jeg et
hovmodig bliver: og jevnt, men dog til Huus-
behov, mit Arbeid Gode giver.

3. En trofast Husfrue blev min Deel, skæe
rigtig for min Hytte; en Skat som hendes rene
Sjel man ei med Guld skal bytte.

4. I tarvelige Hvergarn klædt, som egen
Haand har spunden, hun forekommer mig saa net,
og Stadsen er som funden.

5. Af Gaarets Uld, som det sig bør, hun
gjør os smukke Klæder; og peent og net hun
egen Hør til Linnedtoi bereder.

6. Thi kræver ingen Kræmmer mig for Stads
og Elikkesager, hvorfor saa mangan Stakkel sig
dog Rummer nok paadrager.

7. Jeg dagligen studerer paa den Unge saa
at lede, at han i modne Alder maa erindre mig
med Glæde.

8. Hvo mig med Wiisdom rækker Haand
taknemmelig jeg følger; thi vigtigt Ansvar har
vor Stand, og Svaghed ei jeg dølger.

9. I Døren seer jeg Aftenstjær paa Kirkes
ruder blinke; saa hjertesfro paa Gravens Bred jeg
see Dodsenglen vinke!

P. Warming.

Seminarist. Sang.

244. Hver ærlig Danskt med henrykt Gjel
skal høit med os istemme, sit hele Riges sande
Vel vor Fredetikt vil fremme. O, sign ham, danske
Bøndemand! han brød din tunge Lænke, og til
at nyde Friheds Stand din Søn han Kraft vil
skænke.

2. O! Held os, at det blev vort Rald, den
Unge did at lede! Ved Kundskabs klare Lys vi
skal en virksom Dyd udbrede. Held ham, som
kalte os herhid, vor ædle Pligt at lære, og som
belønne vil vor Glid til Landets Gavn og Ære.

3. Ja, Held dig Fredetikt, Bøndens Ven, du
vil hans Kaar forsode; til Tak vi offre dig igjen
vort Arbeids første Grøde. Let worde skal din
Kroes Bægt, du faderlig skal byde, og dig en
fri, en opløst Slægt skal sønlig tro adlyde.

4. Paa fælleds Bei en Broderhaand vi vil li
hinanden række. O, lad ei Frugt ei Dorstheds
Aand vort Mod, vor Iver svække! Da bliver
os vor Bane skjen, os Hjertets Fred skal troste,
og engang sikkert vi til Len vor Moies Frugt
skal hofte.

Riber.

For Religionslærere.

245. Og det var Mester Ole Bind, alt
med den skarpe Tunge, med Aandens Sværd han
trængte ind paa Gamle og paa Unge; det trængte
ind til Marv og Been, og ramte det en Hjertes
steen, da maatte Øren klinge.

2. De Hofmænd ginge spodske ind alt paa
de høie Stole, og dobbelt ivrig udi Sind da
prædede Hr. Ole: han præded' om de bløde Skind,
hvori sig Daarer svøbe ind, om Mænd i Kongers
Gaarde.

3. "So der", saa saldt hans hvasse Ord: "der
skal man Christne finde, ja christen Folk om Drif
febord, med Kande, Kruus og Kvinde, og saa
Guds Ord i Hyldekrog, hvor bundet haard: i
Spændebog det ligger som en Gange"

4. "For Felix vel Sanct Povel kom at stande
mange Gange, men heed det: Kyndshed, Lov og
Dom, saa blev vor Felix bange, saa hed det:
gaae du kun dit Skud, jeg har saa travlt, du
skal saae Bud, naar jeg saaer bedre Stunder."

5. «Ja vist, Guds Ord skal nok saae Bud, naar hestligt det vil være, og strege ind det sjette Bud, det er saa tungt at lære: ja, derfor blev Herodes vred paa Deberen; den Høflighed Guds Ord kan aldrig lære.»

6. Og der kom Bud fra Kongens Gaard. (Nu gjælder det, Hr. Ole! Et dygtigt Tak for sidst I saaer nok fra de høie Stole) Og der han kom for Kongen ind, da heed det: Mester Ole Vind! Hvorom er det I præker?

7. «Om hvad der i min Bibel staaer, om hvad der skeer paa Jorden» Hvad præked' I da om i Gaar? I slog jo ned som Torden. «Om hvad der i min Bibel staaer, om Synderne i Kongens Gaard.» Den Præken gad vi høre »

8. Hr. Ole holdt sin Præken om, saa brændende i Aanden, og der han hardt ved Amen kom, han slog til Lyd med Haanden: «Det var, Guds Død! de samme Ord om Vogn og Væsen, Drik og Hoer, som i vor Frue Kirke.»

9. Og der kom Bud fra Kongens Gaard. (Nu gjælder det, Hr. Ole! Et dygtigt Tak for sidst I saaer nok fra de høie Stole) Og der han kom for Kongen ind: God Dag, Vor Præst! nu Mester Vind! Nu skal Guds Ord til Høve.

10. «Nei, eller. Tak, hoibaarne Drot! Det gjør slet ingen gode; jeg siger Sandt, og har Ralet, men ingen Hofmandsnøde; man har for Ordsprog hertillands: hvad vilde Spurv i Tranevands, og Ugle mellem Krager?»

11. Men det var fjerde Kristian, og nu tog han til Orde: J er en dngtig Præstemand, og præked' som J borde; de Hofmændsnoder lee Vi ad, tag tre Kalotter, om J gad, og Sandhed vil Vi høre,

N. J. C. Grundtvig.

For Jøderne.

246. Op, J Mennesker! forglemmer gammel Fordom, gammel Harm! Christen, Jøde vare Gjender, nu os Lyset sammenbinder, Hadet uddoer i vor Barm. Op, J Mennesker! forglemmer gammel Fordom, gammel Harm!

2. Skylden var paa begge Sider, blinde var' vi begge to. Al! vi indsaae ei, at Freden, Medynk, Laalmod, Kjærligheden, kræves til den sande Tro. Skylden var ic.

3. Skyldig' vare Jakobs Søner, haard var deres Lov og Sind. Stolte de af deres Fædre holdte sig for meget bedre, dømte os i Helved' ind. Skyldig' vare ic.

4. Men end mere skyldig vare dog vi Christi Pærlinge. Vi vor Mesters Bud ei kjendte; men af Had og Harm brændte, straffed' Børn for Fædrene. Men end mere ic.

5. Udelukte holdt os Jøden fra sin Viin og fra sit Brød. Ureen var for ham den Gave, vi fra store Giver have, hvad hans Mildhed os tilbød. Udelukte ic.

6. Udelukket var og Jøden fra vor Viin og fra vort Brød. Ei i vore Feste mængte sig den arme grumt Fortrængte, grumt fortrængt selv i sin Død. Udelukket ic.

7. Åh! han var ei Landsmand, Borger, havde ingen Godbred Land. Ug'rens Grøde, Bjergets Druer seer han ledig, bort man kuer ham, han intet hofte kan. Åh! ic.

8. Kun af Kjøben og af Sælgen tor han leve kummerlig; og da siges: hvis du giver Jøden Tro, du narret bliver, han vil kun bedrage dig. Kun ic.

9. Alles Fader, du tilgive vores Skyld mod Brødrene! Vi hinanden og tilgive, ville stedse Brødre blive, til din Yndest værdige. Alles ic.

10. See, som Landsmænd og som Brødre række vi hinanden Haand; Trost, Velighed vi sværge, Dyd og Sandhed vil vi værg, mens vi gaae i Stovets Baand. See, som Landsmænd og som Brødre række vi hinanden Haand.

D. D. Bütken.

Landsbykirkegaarden.

247. Høit lyder Bedeklokkens Slag i Aftenstumringen; og Bonden fra en moisom Dag til Hvile haster hen. Den muntre Jugl har Diet lukt, hver Skabning tier nu: Kun Aftenbakkens lette Flugt omcirkler mig endnu.

2. Til Tanker du indbyder mig, du stille
Sovested! Her hvor den trætte Landmand sig til
Hvile lægger ned, han Jordens Dagværk fulda
endt seer, og ham er Hvilen sød; ei vaagner
han til Næie meer, og ei til Jordens Nød.

3. Et kunstigt Marmorbilled her begrædes
end hans Gavn, det sorte Kistetæ kun bær hans
uberømte Navn; vantrevne Hyld staaer sørgende
paa skumle Kirkegaard, og Tidslen frodig vogende
paa sunkne Grave staaer.

4. Dog hviler her vel manges Mand, som
mere ædel var, meer streng i Dyd og Pligt end
han, der Ordensbaandet bar; maa skee en bedre
Laare ned paa simple Gravsted flod, end i sit
Marmorleiested den stolte Rige nød.

5. Og manges Mø henslummer her, som
Egnens Stolthed var, som ei af Guld og Pryd-
delfer sin Ynde betlet har; hvis Blik forkyndte
Himlens Fred og blid ukunstlet Dyd; end græder
hendes Brudgom ved den Grav, som tog hans
Lynd.

6. O! naar og mine Been engang nedføns-
kes her i Muld, naar under Klokkelyd og Sang
man ofrer Graven fuld, da græder og en kjærlig
Ven her ved mit Hvilested, og ofte mindes mig
igjen med tavs Sorgmodighed.

7. Og ofte Landsbypigerne ved Aftenroden
her skal samles glade, snakkende om gamle Hæns-
delfer; da tale de om Kjærlighed, dens bittre,

føde Grund; og hver fortæller, hvad hun veed,
om elskte Brudgoms Dyd.

8. Da sige de: al! nær herved en Digter
jordnet blev, der gjorde ingen Mand Fortred, og
mange Viser skrev. Da hædre de endnu min
Grav med skyldfri Glædes Klang, og Egnen
giver Gjensyd af min Ungdoms bedste Sang.

9. Naar Maanen da gaaer rødrende bag
Kirketaarnet frem, og naar de muntre syngende
fra Graven haste hjem, da sige de: Gud glæde
dig i høie Himmelbøe! Sov, gode Digter! sødes-
lig til Døddedag i Ro!

Lund.

Elegie om en Landsbypige.

248. Sørgeligt og dæmpet Kloffen toner
fra begroede Kirketaarn hertned. Fædre græde,
Piger, Born og Kvner; Bræder lægges rundt
om Gravens Bred. Hyllet i det lange Dødnings-
Klæde, og med hvide Roser paa sit Bryst, slumrer
Hanna, hun sin Moders Glæde, hun den hele
Landsbyes Lyst.

2. Kummerfuld og bleg hver om Beninde
tænker ikke meer paa Leeg og Dands, staar om
Kisten grædende og vinde deres Elskede en Lillies
Frands. Flere Taarer værd var ingen Pige end
du er det, fromme gode Mo! Meer forklaret
bliver i Himmerige Ingen iblandt dem, som doe.

3. Som en Engel hist i hvide Klæder i sin lille Hyttedør hun stod. Blomsterne var hendes gylde Kjæder, en Viol sin Varm hun pryde lod. Hendes Biste var de kjolne Blade, Morgenlunden hendes Pyntesal. Hendes Speil var Bækkens blanke Glade, hendes Sminkte dens Krystal.

4. Sædeligheds Maaneglands omsmilte hendes Blik og Kindens Rosenblod. Aldrig Ufskylds blide Aand bortilste, aldrig, aldrig Hanna den forlod. Mangen Ynglings drukne Dje bæved' luetændt paa hendes Undighed; men for Vilhelm hendes Varm sig hæved' af bestandig Kjærlighed.

5. Ingen uden Vilhelm! Baaren vinkte venligt dem til Skoven med sin Glands. Under Grønt og Blaat, som Himlen blinkte, svævede de hen i landlig Dands. Om hans Hat i Hosten Naand hun snoede, paa et Hvedeneeg de sammen sad. Ved et Smil han blev saa vel tilmode, ilste til sit Arbejd glad.

6. Skottende sin Yndling huld imøde bandt hun alt det Korn, som Vilhelm slog, til sit Skjær den svale Aftenrøde gjennem Vestens blege Skjær jog. Al sin Fryd han saae i hendes Blikke, i hans Drom hver Nat hun blandte sig. O! saa ømt, saa saligt elste ikke Englene i Himmerig.

7. Vilhelm! Vilhelm! Dødningsklokken lyder, fortbellædte Riste hæver man; veemodsfulde Sorgesang udbryder; unge hvide Piger gaar foran. Med sin Psalmebog i Haand han blegner stirrende

saa billedt ved Gravens Bred; Taaten rinder langs
sømt, Kisten segner i det sorte Gjemme ned.

8. Gode, fromme Sjel! du slumre rolig!
snart din Slummer evig er forbi! Klag, naar
det er mørkt paa Gravens Volig. Nattergal! din
Veemodsmelodie; bæb om Gravens lille Blom-
sterfkygge, Aftenvind! naar Maanen smiler klar:
og i disse Lindekroner bygge ømt et Turtelduepar.
Dylen schläger.

G r a v e r e n .

249. Spade, sinkt du grave! Alt, hvad
jeg skal have, saaer jeg jo af dig. Rig og Arm
maa flytte, blive Gravens Bytte, Komme hid til
mig.

2. Alle her skal lande. Denne Hovedpande
Fneised' stolt engang. Disse Veen saa more, den,
som de tilhøre, havde Guds og Kongs.

3. Dette Dødningshoved blev for Skjønhed
lovet, havde Rosens Kind; manges Herre lille
gjerne kysse vilde, gabede sig blind.

4. Spade, sinkt du graver; Altid, hvad
jeg haver, skylder jeg jo dig. Rig og Arm maa
flytte, vords Gravens Bytte, Komme hid til mig.

D. D. Lütken.

250. Kom hid, og seel her Kisten staaer,
og Døden er i den. Her synker ned i Gravens
Fred og du engang, min Ven!

2. Kom hid, I Alke! bæver, seer! snart her
 I synke ned i Kolden Jord, snart Græsset groer
 paa eders Hvilested.

3. Som Rosen Mangen blomstrende jeg saa
 ved Morgensfjær. Ser Dagen væg, han alt var
 bleg, og jeg begrov ham her.

4. Vel er jeg arm, en ringe Mand, dog
 frygter Verden mig. I Skurken stræk jeg jager
 Skræk, jeg er ham frygtelig.

5. Hvi prunker du, Despot, i Guld, i Glands
 tilkjøbt for Blod? See hid, Tyran, mod Gra-
 vens Rand! Tal! synker ei dit Mod?

6. Du Helt, som Jorden hærjer vilde i grus
 som Ledingsfærd: see hid! ved mig, saa frygtelig,
 dig truer Hævnens Sværd.

7. Dog, du, som synker skyldfri ned i dyb
 Elendighed, forsag kuns ei paa Dydens Vej, jeg
 snart dig bringer Fred.

8. Min lille Mark har Plads til hver, hvis
 Hjerter stunder did. For Hjertet er ei Rummer
 her, her er dets Slummer blid.

9. Min Mark er lille stor min Cød, Cød
 for en Evighed; engang i Floer saa skjont frem-
 groer, hvad her jeg lagde ned

10. Kom hid og seer, her Kisten staaer, her
 Cøden stille boer. Han troner hist, som dømmer
 vist hver Daad paa denne Jord.

11. Mig neppe stytter Spaden end, dog,
 hvo mig flue kan med roligt Sind i Diet ind,
 han er en ærlig Mand. D. D. Lütken.

G r a v e n .

251. Alt forvandles skal til Støv, Dalens Lilje, Skovens Lov. Rosen snart vi visnet finde : Alt, hvad lever, skal forsvinde. Jordens Herte, Mand! til dig Lovens Dødsbud strækker sig.

2. O! men intet Skabt forgaaer, Liv igjen af Død opstaaer. Liljen faldt, en Ny fremtræder, yngre Lov snart Skoven klæder: og den Grav, der lukker sig, kun som Bugge gemmer dig.

3. Morg'nen straaler, Barnet fro vaagner efter natlig Ro. Evighedens Morgen smiler, Graa ven aabnes, hvor du hviler, Dødningsklædet synker ned, ny Skabt hæves du til Fred.

4. Li da, Klage! stands da, Graad! Viist og godt er Herrens Raad. Snart for Evighed vi møde alle vore kjære Døde. Held os! Held, at Alt forgaaer! Held, at Liv af Død opstaaer!

J. H. Guldberg.

Dødens Buggevise.

252. Jeg haver en Bugge, saa varm og saa tæt, jeg haver en Bugge, saa peen og saa net. See Vaaren i Himmels Smykke fremtræde! Han stroer paa min Bugge de Blisfulde spæde; og Lundenes Nattergal synger for dig: sov sødelig!

2. Jeg haver en Bugge, saa peen og saa net, jeg haver en Bugge, saa varm og saa tæt.

See Vinterens Ektyr, der trykkes med Dagen,
bedække min Bugge med hvideste Lagen! Frygt
aldrig for Vinterens mørkeste Ekty, du slumrer
i Ly!

3. Paa Jorden mistkjendes den reneeste Dyd,
paa Jorden ei blomstrer den varige Fryd. Der
Haabet dig stuffer, der Venskab dig saarer, og
Ektyv dig Bægeret fylder med Taarer. Her smil-
ler din Engel, den venlige Død; glem Jordens
Nød!

4. Kom, elskede Vandrer! du est jo saa træt!
Dig savner min Bugge, saa varm og saa tæt.
Jeg tager din Byrde, bortaander din Kummer,
og dysser dig ind i den sødeste Slummer. Saa
koin da, jeg lægger i Buggen dig ned til Saa-
lighed,
Sander.

253. Rolig, blid er Dødens Slummer, soalt
og koligt Jordens Ektyd. Der os vækker ingen
Kummer, ingen Gift i Hjertet flod. Vore Plaa-
gers ganste Hær slumre alle med os der.

2. Over vores Gravhøi spinger haldt For-
glemmelsen sin Stav; Dadlesyngens Stemme klin-
ger ei i kolde, dunkle Grav. Svaghed, som os
kued' her, straffes ikke mere der.

3. Vore Sukke, vore Taarer stilles, tørres
evigt der; stuffet Haab ei Hjertet saarer, hvort
et Ønske opfyldt er. Hjertets varme, hede Brand
der det ei fortære fan.

4. Naar og mit af Livets Sorger usforkyret
 her i Fred! Ei til Gravens stille Vorger stiger
 Jordens Rummer ned. Rolde Grav! din taase
 Du bringer Hjertet varig Ro.

O. D. Lütken.

254. Har jeg engang Maalet funden, hvil
 her alt min brudte Stav, er mit Tal af Dage
 runden, aabner sig den mørke Grav: Fader bred
 da for mit Dje Blødens lyse Veighed! Skjænk
 mig Hvile efter Møie, efter Striden Himmels
 Fred!

2. Jkkuns Stov til Stov hensalder, naar
 Dets Maal er her fuldendt; bedre Verden Sjelen
 falder, did er' mine Længsler vendt. Over Stovs
 Ruiner hæver snarlig sig min seelste Mand, nærs
 mere sit Maal den lever, end i disse Sanders
 Baand.

3. Fri fra Jordoms tunge Lænker, som mig
 her i Stovet bandt; fri fra Sorg, som frugtlos
 krænker, fra Bedrageri og Lant, fri for Sanders
 vilde Trængsel, hvor min Villie traadtes ned,
 naaer jeg Maalet for min Længsel — himmelske
 Lys og himmelsk Fred.

P. Barming.

255. Vor Grav er dñb og rolig, men ræds
 selfuld dens Rand; dog bag hiin mørke Bolig er
 Dødens stille Land.

2. Ei Pørkens Melodier nedtrænge i dens
 Grav; men Taarer den indvier, og tolke Venskabss
 Savn,

3. Ei Møen faaer tilbage den Ven, som
 hun var huld; ei Gaderløses Klage naaer ned i
 sorten Muld.

4. I Graven kun boer Høile, vort Hjem er
 i dens Skjød; der sloves Modgangs Pile, der er
 vor Slummer sød.

5. Thi her det arme Hjerter i Kamp mod
 Skjæbnen staaer; det ender først sin Smerte,
 hvor det ei mere slaaer.

Forbøn for Afdøde.

256. Være Fred med alle Sjæle, som sig
 længe maatte kvæle! Deres tunge Vandrestav
 hviler nu i stillen Grav; af, tilsidst de føere heden
 — over Alle hvile Freden!

2. Alle, som her ene vare, ene Livets Byrde
 der bare; ingen Ven og ingen Brud hjalp dem
 holde Livet ud; de forladte føere heden — over
 Alle hvile Freden!

3. Og saa de, der saae dem Alle, som dem
 vare fjære, salde ned i Gravens sorte Skjød, og
 hvis Jammer længe lød; seent, af, seent de føere
 heden — over Alle hvile Freden!

4. De, hvis sonderbrudte Hjerter leed forkas
 stet Elskovs Smerte, og i deres Sjælevese aldrig

Landt en Røegelse; af, tilsidst de føere heden —
 over Alle hvile Freden!

5. Kvinderne, hvis Graad forborgen daglig
 henflød over Sorgen, som en Mage grum og
 vild daglig gav en Næring til; af, tilsidst de
 føere heden — over Alle hvile Freden!

6. Ogsaa hver, som, for et gavne, gjerne
 vilde Bløden savne; men som mistjendt og for-
 hadt trælledes i Storm og Nat; sukende de føere
 heden — over Alle hvile Freden!

7. De, som af en Krigerflaar, skjødte de
 værgeløse vare, styrtes af Vildskab ned i en
 dyb Elendighed; jamrende de føere heden — over
 Alle hvile Freden!

8. De, som mod en grusom Skjæbne vilde
 sig med Dolken væbne, og bestie med blodig
 Haand selv fra Fængslet deres Aand; knurrende
 de føere heden — over Alle hvile Freden!

9. Hvo sig lod af Lasten blinde, ikke kunde
 Skjønhed finde i den rene Hjertets Dyd; af, de
 savned' megen Fryd! Uden Haab de føere heden
 — over Alle hvile Freden!

10. Ogsaa de, som Dyden kjendte, tidt til
 den tilbage vendte, skjødte sig deres Gødder ei
 stedse holdt paa Dydens Bei; tvivlende de føere
 heden — over Alle hvile Freden!

11. Og de saa som gif de trange Dydens
 møiesfulde Gange; som forfulgtes haardt med Spot,
 og for Ondt dog, gave Godt; af, tilsidst de føere
 heden — over Alle hvile Freden!

12. Være Fred med alle Sjæle, som sig længe maatte kvæle! Deres tunge Vandrestav hviler nu i stillen Grav; af, tilsidst de føere heden — over Alle hvile Freden!

Ved de danske Kæmpers Begravelse, som faldt den 2den April 1801.

257. Være Fred med eder Alle, dem vi saae i Kampen falde! Hver saa uforsagt og glad stred for Konge, Land og Stad. I det rædselsfulde Møde kjækt I stode, faldt og døde.

2. Østerhavets Bølger bare overmægtig Sjens deffare. Mjødig os vor Ulven bød: vælg mellem Haan og Død. Da, da gif I ham imøde, stode, strede, faldt og døde.

3. Tusinde Kartover brølte, ikke Skræk og Frygt I sølte, men kun hørte Wrens Bud, ræst ham sorte Skud for Skud, hver stod fast og uførtroden, stod og stred og savnte Døden.

4. Kampens Ild blev ved at brænde, rundt omkring faldt Ven og Frænde; Skarer styrte for Fod, Strømme flød af Helteblod, hver saae sig og Broder bløde, men stod fast og stred og døde.

5. Være Fred med eder Alle! Vi jer ei tilbagefalde, græde ei ved eders Grav, hvor den er i Jord og Hav; men med Tak og Pris og Høder broderligt vi mindes eder.

6. Ja, med Takkesang vi møde; thi det
 var for os I døde. Tak for eders Heltemod!
 Tak for hver en Draabe Blod! Tak I dyrebare
 Sjæle! Ewig er jert Eftermæle!

Abrahamson.

Evighedsblomsten.

258. Mellem Gravenes Høie grønnes en
 Blomst saa skøn, meer for Tanke end Dø, duf-
 tende helst i Løn. Hvo den finder, om Alt du
 bød, hans blev Blomsten i Liv og Død.

2. Først, tilbage i Tiden, stod den paa Kristi
 Grav. Mangen Vandrende siden bandt den om
 lagte Stav. Hvo sig pryder til Natten saa, døs-
 ses ind af de Stjerner smaa.

3. Naar de Lidende blegne duster den tifold
 sødt. Hvor de Nødige segne reder den Leiet blødt.
 Gredsælt slumre de Blomsten nær; aldrig drømmes
 saa blidt som der.

4. Lad af Luer os blindes, Jorden i Glans
 mer staae: frit kun Blomsten vi mindes, see vi
 til Himlens Blaa; hvo saa vandrer, er Bei end
 trang, hører vogtende Engles Sang.

5. Os velsignet da være Evighedsblomstens
 Navn. Al vor Kummer vi bære hen i dens
 Vennesavn! Blomst, der spired' paa Kristi Grav,
 styrk hver Vandrer, vefrands vor Stav!

J. H. Guldberg.

G r a v s a n g.

259. Stirrer ei i Graven ned med de tåares
fyldte Blikke! thi i Graven er han ikke, han er hist
i Evighed.

2. Hisset har en kjærlig Gader manges Bolig
sjern og nær, venlig staaer hans Stjernehær, sine
Børn han ei forlader

3. Rugger han dig blid i Arm, læg dig ro-
lig da til Hvile! Dobbelt venlig vil du smile,
naar du vaagner ved hans Barm.

4. Giv ham da din gamle Dragt! Mens
du slumrer under Løvet, mens vi stirre ned paa
Støvet, virker han en ny med Pragt.

5. Taager over Graven gaaer, vi bevare
dunkle Minder, men vi see kun hvad der svinder,
ikke hvad der forestaaer.

6. Et ved Døden at betragte, kan vi grandste
Livet ud; men, hvo slaaer sin Lid til Gud, han
kan Døden vel foragte. H a u g.

Mel.: Veed du de Zoner.

260. Jeg veed det Land, hvor hine Bloms-
ter groer, som ei kan trives paa den kolde Jord;
hvor guldne Drømme ei er flygtig Lant, og hvor
den dybe Længsel Hvile fandt; jeg veed det Land,
didhen, didhen den lyse Engel vinker ad sin Ven.

2. Jeg veed den Lund, hvor ingen jordist
Syd forstyrrer de hensarne Sjæles Fryd; hvor

Elfskende i Palmestyggen gaae, hvor de forklarte
 Varder Harpen slaae; jeg veed den Lund, didhen,
 didhen den svundne Elfskov vinker ad sin Ven.

3. Jeg veed den Dal, hvor Glemsels stille
 Flod hentruller Jordens Lant og Jordens Graad,
 hvor det fremkvælder, Livets dybe Væld, som
 evigt lædsker Lærsten i vor Sjæl. Jeg veed den
 Dal, didhen, didhen den lyse Engel vinker: kom,
 o Ven!

Mel: Hvo veed hvor nær mig er min Ende.

261. Saa venligt Gravene sig lukke, og
 der er Jordens Slave fri. Vi lyde da de bittre
 Sukke, som det for evigt var forbi! Enkonster før
 den Vandringsmand, der atter hilser Fædreland!

2. Der er et Land, hvor Aander mødes, hvor
 alle vore Kjære boe. Det er det Land, hvor Kval
 forsødes, og Hjertet først har evig Ro. O, stirrer
 mod dets Kyster hen! Did vandre vi til tabte Ven.

3. Men Taage staar om Landets Kyster,
 en tvivlsfuld Taage dækker dem. Og det vor
 ømme Sjæl mistroster, saa sjernt at see de Kjæres
 Hjem. Da græde vi for tabte Ven, som vi ham
 aldrig fandt igjen.

4. Gaa ud ved Nat til Vennens Hvile, hvor
 Ro til Tanker møder dig! Dit Blik blide mod
 Graven smile! Din Sjæl til Himlen hæve sig!
 Den Længsel, du da føler der, spaaer dig: at
 hisset Hjemmet er.

5. Alt saae vi mange Dage rinde, end følge
 soie Timer dem. Snart skal den mørke Taage
 svinde, snart oine vi de Kjæres Hjem. O, stirrer
 mod dets Kyster hen! Did vandre vi til tabte
 Ven.

F. H. Guldberg.

Jordesfærdes sang.

262. O, vi modes vist i Fædres Hjem! I
 vor Ungdom, mens vi sammen vandre, i vor
 Manddom, fra hverandre, gaae vi mod det Bedre
 frem.

2. Hør det glade Budskab, Sorgens Søn!
 Trostløs skal din Graad ei evigt rinde: selv de
 mørke Dage svinde, Graven vinker, der er Løn.

3. Glædens Datter, lad det varsle dig!
 Vidløs efter Fryd din Sjæl ei hige! Snart de
 glade Dage vige, Alvors Time nærmer sig.

4. Død og Grav! o taler til vort Bryst!
 lærer os at bære Livets Kummer, at forsøde
 sidste Slummer og at vinde Himles Lyst.

5. Haab om Død og Grav! giv Kraft og
 Mod! Veies, lønnes skal, naar vi gaae heden,
 alle Taarterne herveden, hver en offret Draabe
 Blod.

6. Sov da roligt, du som alt er fri! De,
 som her for dig med Beemod græde, møde dig
 med usfæld Glæde. Fryd dig! snart det er forbi!

F. H. Guldberg.

263. Corrig og Glæde de vandre tilhobe,
 Lykke, Ulykke de gange paa Rad; Medgang
 og Modgang hinanden anraabe, Solskin og Skyer
 de følges og ad. Jorderigs Guld er prægtigt
 Muld: Himlen er ene af Salighed fuld.

2. Kroner og Scepter i Demantspil lege,
 Leeg er dog ikke den kongelig' Dragt! Tusinde
 Byrder i Kronerne hvege, tusindfold Omhu i Seps
 terets Magt! Kongernes Do er skjon Uro! Him-
 len alene gjør salig og fro.

3. Alle Ting har sin foranderlig Lykke! Alle
 kan finde sin Corrig i Varm! Tid er et Bryst
 under dyrebart Smykke fuldt kun af Corrig og
 hemmelig Harm. Enhver har sit, stort eller lidt:
 Himlen alene for Sorgen er kvit.

4. Vælde og Viisdom og timelig Vre, Styrke
 og Ungdom i blomstrende Aar, høit over Andte
 kan Hovedet bære, falder dog af og i Tiden for-
 gaaer! Alle Ting maa Enden opnaae: Himmels
 lens Salighed ene skal staae! Th. Ringo.

En Bondesones Sang ved hendes Mands Grav.

Mel.: Den hele Landsby samler sig.

264. Gud glæde dig evindeligt, min elskte
 fromme Mage! Til Himmels Ro han kaldte dig,
 jeg ene staaer tilbage.

2. Jeg veed du er hos Gud — og dog min-
kunge Taare rinder; jeg vanker om, og hver en
Krog mig om dit Savn paaminder.

3. Med dig jeg vandrede saa trygt i Glæde
og i Smerte, og Taalighed og Herrens Frygt die-
Ord, din Daad mig lærte

4. Jeg laae i Sygdoms' haarde Bæ: du
hjalp mig den at bære. Jeg trøstet bad: Guds-
Billie skee! Hans Navn høilobet være!

5. Og Armod og Elendighed sig nærmed'
til vor Bolig, og jeg af Mismod nedtrykt græd;
du svared' mig saa rolig:

6. O, Anna! tro du sikkerlig, hver Skab-
nings Ven og Fader, han sørger og for dig og
mig og aldrig os forlader

7. Og da vor førstefødte Søn i mine Arme
dode, og sta mit Die tidt i Lon de hede Taarer
fløde

8. Du lod mig tidt: tør Taaren af! men
jeg blev ved at græde; dog ledte du mig til hans
Grav med høi alvorlig Glæde.

9. Alviist og godt er Herrens Bud! saa
sagde du og smilte, han hviler tryggere hos Gud
end i din Arm han hvilte.

10. Og hastig løber Tiden hen, kun Fort du
ham skal savne, snart, snart hos Gud i Himmen
len du ham igjen skal savne

11. Og aldrig glemmer jeg den Dag, da
Gud dig til sig kaldte; nedhoiet stod jeg der og
svag, og Graad min Smerte kvalte.

12. I dybe Sukke brod' jeg ud, du tørrer' mine Taarer, og bød mig selv til Himlens Gud, det læger naar han saarer.;

13. Med freidigt Haarb og stadig Tro bær Livet og dets Moie, til engang hist i Gravens Ro du lukket har dit Nie!

14. Forklaret skal jeg dig igjen for Herrens Throne mod'. Saa talte du og segned' hen, og smilede og dode.

15. Med roligt Smil ad Dødens Dei du let og glad fremste — og aldrig — aldrig glemmer jeg, hvor himmelskt sødt du smile.

16. Nei — jeg vil ikke sørge meer Guds Viisdom vil jeg hære. Han gav mig megen Glæde her, men hisset er dog bedre.

17. Hvi vil jeg med upjensomt Vland turte fordre glade Dage, og ei af Herrens Faderhaand een bitter Skaal modtage?

18. Nei, milde Fader! du, som gav mig for saa mange Glæder, selv her — selv her ved Peders Grav med Tak jeg dig tilbeder.

19. Saa glide da saa sagtelig min korte Vandrings Dage! Jeg veed, at Timen nærmer sig, som ender al min Plage.

20. Jeg lyde vil min Peders Raad og mig i Haabet troste, at den, som saar med Suk og Graad, med Frydesang skal heste.

Pavels.

Bondens Klage ved sin Annas Grav.

265. Her hviler alt det kjæreste, som Him-
melen mig gav, min hele Fryd, min Trøst i Væ-
sant ned i denne Grav.

2. Hvor gyseligt den Klokke klang, da man
nedsænked' dig, saa sorgeligt den Degn han sang,
det faldt saa tungt paa mig

3. Thi Alt man her begrov med dig, en Dø-
jag om mig seer, selv Solens Emil ei fryder
mig; thi Anna er ei meer.

4. Hun var saa tro, hun var saa snild, og
havde mig saa kjær, var altid venlig, blid og
mild, og ei mod nogen tvær.

5. Mit Huus saa godt hun forestod, min
Mad var sund og reen; mod Lyende var hun
saa god, og altid net og peen.

6. O ja, du var en sjelden Liv, Gud lønne,
Anna, dig! Saa tidt, som du udi dit Liv har
glædet, trøstet mig.

7. Hvor kjærligt var det sidste Emil, du til
mig Arme slog, da under Dødens bitter Piil det
sidste Suk du drog.

8. Gud Fader udi Himmerig mig høre arme
Mand! og snart jeg atter savne dig i Salighe-
dens Land!

9. Der intet skal bortrive os grumt fra hin-
andens Bryst, der Døden selv vi byde Trods i
evig salig Lyst.

10. Det Haab alene trøster mig, naar taus
jeg drøffer hen til denne Grav, som skjuler dig,
med Taarer væder den.

11. Ja, Anna slumre skal i Fred! vor Gud
han naadig er; snart vaagner jeg i Evighed, og
dig omfavner der.

G a a d e r n e.

266. Naar engang min Time flaaer, naar
det brystne Blik ei Bennen fjender; naar ved
Briet Englen staaer, og til Jorden ned sin Fakkell
vender: da skal jo mit Støv asmøgtigt segne
mod det Støv, hvoraf det reiste sig, og min
Aand! du vandre til de Egne, ingen Haand har
skildret dig.

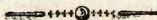
2. Ak! mon der, hvor du gaaer hen, Lunde
grønnes, Blomsterenge dufte? Mon du søler
der igjen Aftenvind om klare Kilder lufte? Lyde
Chore der af Nattergaler? Hilser Lærken Nors
gentødens Bud? Spredes over Bølger, Skove,
Dale der og Maanens Solvglands ud?

3. Sender aldrig Slag i Slag Iynildrige
Ekky den hule Jorden? Skrækker ei Vulkanens
Brag? Stjæter ingen Iling over Jorden? Bule
drer ingen Vinter, og forhoier Vaarens Gjenkomst,
Vaarens fage Tid? Raser ingen Storm, og
Træet beier, at det rettes kan af Glid?

4. Hvor er Stedet, du skal boe? Er det
 hist en klar, en venlig Stjerne? Skimtes det i
 Nattens Ro? Er det skjult i det usete Hjerne?
 Vorder Stedet dig et evigt Bængsel? Naar du
 strax dit fordympede Hjem? Mon du mantes
 meer af hellig Bængsel? mon du stunder længer
 frem?

5. Luffet er det tætte Glor: Ingen løser
 mig de mørke Gaader. Dog, med roligt Mod
 jeg doer; Fader er den Gud, som ene gaader.
 Han, min Fader, hvor han vil mig kalde! Det
 min faste Tro, min Tryghed er: Hist jeg savnes
 ingen af dem alle, som han længe mig elske her!

J. H. Guldberg.

Trykfeil.

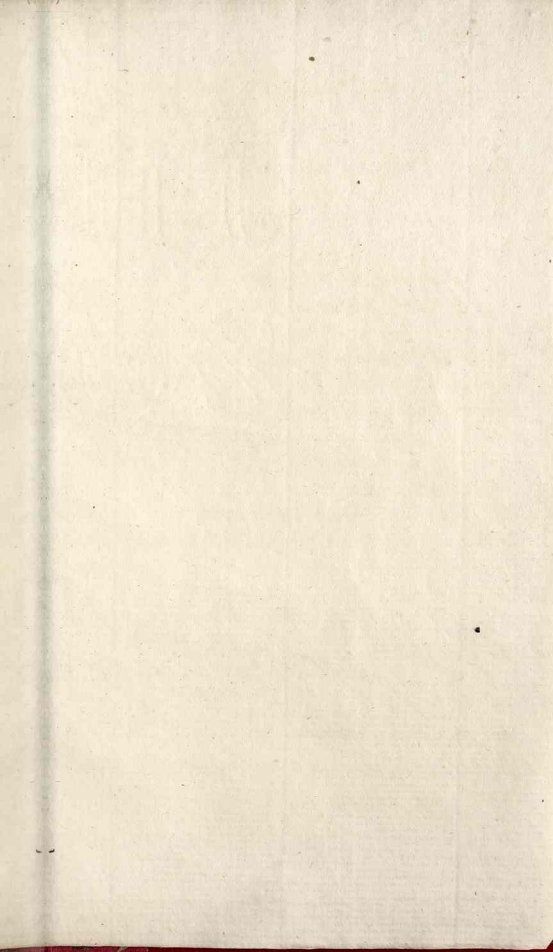
Side 114, Lin. 17: Kurven, læs Kurren.

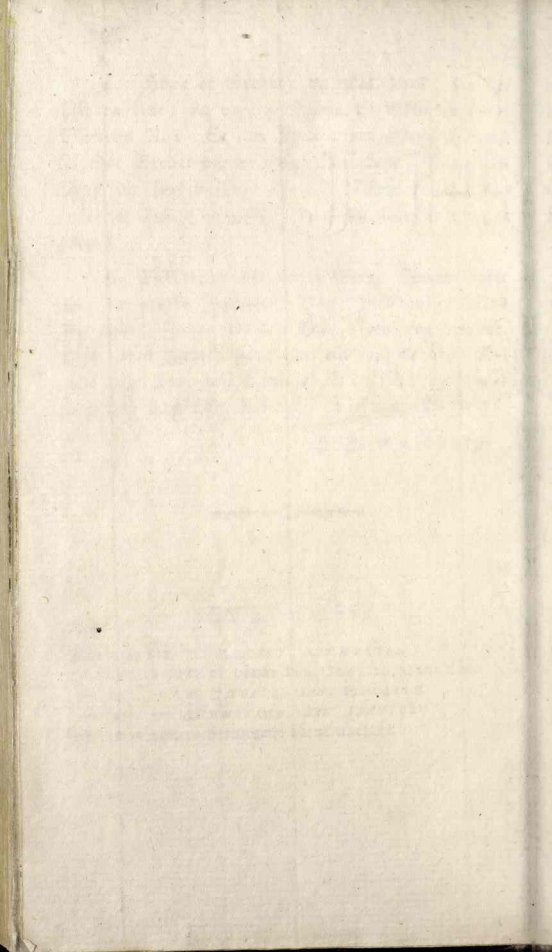
— 158, — 16: ei denne Lov, læs: vi denne Lov.

— 191, — 12: Havets, læs: Elagets.

— 191, — 15: vældige, læs: svøbende.

No. 72 er ved en Feiltagelse reent udeladt.

1010-18459

